Ὀρθόδοξος Τύπος

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2015 | Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, Θεοφίλου τοῦ νέου, Χρυσῆς, Ἱππολύτου τῶν μαρτύρων | ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2055

Πρὸς τὸν νέον Πρωθυπουργὸν κ. Τσίπραν

Αἱ ΠΡΟΣΦΑΤΟΙ ἐκλογαὶ ἔδωσαν ἰσχυρὰν δύναμιν εἰς τὸ κυριώτερον κόμμα τῆς ἀριστερᾶς (ΣΥΡΙΖΑ) καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀντιμνημονιακὰς δυνάμεις εἴτε ἔχουν Εὐρωπαϊκὸν εἴτε ἀντιευρωπαϊκὸν πολιτικὸν στίγμα. Ὁ νέος Πρωθυπουργὸς κ. Τσίπρας εἶναι ὁ νεώτερος Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἔχουν γραφῆ πολλὰ διὰ τὴν προσωπικότητά του. Πιστεύομεν ὅτι ἡ βαρυτάτη φορολογία εἰς τὰ εἰσοδήματα καὶ εἰς τὴν ἀκίνητον περιουσίαν (ἐφορολογήθησαν σχεδὸν καὶ τὰ παράθυρα τῶν ἀκινήτων) καὶ ὀλιγώτερον ἄλλα κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ ζητήματα ὡδήγησεν ἀπελπισμένους καὶ ἀπογοητευμένους πολίτας πρὸς τὸ μεγάλο κόμμα τῆς ἀριστερᾶς. Ὁ «Ο.Τ.» δὲν ἀσχολεῖται μὲ τὴν πολιτικὴν καὶ τὰ κόμματα, διότι διακονεῖ τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκ τοῦ καταστατικοῦ του ἔχει ἀντιαιρετικὴν ἀποστολὴν μὲ παράλληλον ὑπεράσπισιν τῶν ἐθνικῶν δεμάτων. Εἰλικρινῶς δὰ προσευχώμεθα νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τοὺς βασικοὺς ἄξονας τῆς πολιτικῆς, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπέτυχον αἱ ἀπελθοῦσαι πολιτικαὶ δυνάμεις ἐξουσίας πρὸς ὄφελος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῆς Χώρας.

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝ ὅμως νὰ ὑπενθυμίσωμεν πρὸς τὸν νέον Πρωθυπουργόν, τοὺς ὑπουργούς του καὶ τὴν κοινοβουλευτικήν του ὁμάδα ὅτι ἀναλαμβάνουν τὰ ἡνία τῆς ἐξουσίας τῆς Χώρας εἰς στιγμὰς κρισίμους διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Χώρα αὐτὴ ἔχει ὡρισμένας «σταθερὰς»: Ἤτοι τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν, τὴν Οἰκογένειαν, τὴν Ἑλληνορθόδοξον Παιδείαν, τὸν Ἑλληνορθόδοξον πολιτισμὸν καὶ τὴν ἱστορίαν. Αἱ σχέσεις τοῦ λαοῦ μὲ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἶναι στενόταται. Ἄλλωστε ἡ Ὀρθοδοξία ἔσωσε τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων εἰς ὅλας τὰς δυσκόλους περιστάσεις τῆς Χώρας. Γνωρίζομεν ὅτι ἀρκετὰ στελέχη διάκεινται ἐχθρικῶς πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὴν Ὀρθόδοξον Παιδείαν, ἐνῶ εἶναι ὑπὲρ τῆς καθιερώσεως περιέργων συμφώνων ἐλευθέρας συμβιώσεως. Γνωρίζομεν ἐπίσης ὅτι ὁ νέος Πρωθυπουργὸς εἶναι ὑπὲρ τῆς ἀνεξιθρησκίας. Κατέστη ὅμως κυβερνήτης τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλλάδος. Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι διὰ σεβασθῇ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν συντριπτικήν του πλειοψηφίαν εἶναι Ὀρθόδοξος. Ἄλλωστε ὁ διευθυντὴς τοῦ πολιτικοῦ του γραφείου κ. Παπᾶς ἐδήλωσε προεκλογικῶς, ἀπαντῶν εἰς τὸν πρώην Πρωθυπουργόν, ὅτι διὰ σεβασθῇ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τοῦ λαοῦ καί δὲν δὰ κατέλθουν αἱ ἱεραὶ εἰκόνες ἐκ τῶν δημοσίων κτιρίων. Ὁ δὲ κύριος Τσίπρας εἰς προεκλογικήν του συνέντευξιν εἰς τὸ Τουΐτερ (διαδίκτυον) ἀπήντησεν εἰς πολλὰς ἐρωτήσεις πολιτῶν διὰ τὰς σχέσεις Κράτους - Ἐκκλησίας. Ὁ κ. Τσίπρας ὡμίλησεν: Διὰ ἐξορθολογισμὸν τῶν σχέσεων Κράτους - Ἐκκλησίας (καὶ ὄχι διὰ διαχωρισμόν). Ὁ ἐκ τῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἤρχισαν ἐγκαίρως τὰ μηνύματα διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν «λαϊκοῦ, ἀθρήσκου κράτους»

ΔΙΑ ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ΑΠΟ ΤΟ 1827 ΑΠΟΥΣΙΑΖΕΝ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΡΚΩΜΟΣΙΑΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ

Τὸ παράδειγμα τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἠκολούθησαν καὶ οἱ ὑπουργοί του μὲ ἐξαίρεσιν ἐννέα, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν εἰς τοὺς Ἀνεξαρτήτους Ἕλληνας (κόμμα Καμμένου) καὶ εἰς τὸν ΣΥΡΙΖΑ. Προηγουμένως ὁ νέος Πρωθυπουργὸς ἔσπευσεν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχὴν τῆς Ἐκκλησίας. Μὲ τὸ ἐπικοινωνιακὸν αὐτὸ «τρὺκ» ἤθελε νὰ καθησυχάσῃ τοὺς πιστοὺς καὶ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ παραλλήλως νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν κόσμον τῆς ἀριστερᾶς. Μὲ τὸν πολιτικὸν ὅρκον ὁ νέος Πρωθυπουργὸς ἐπιχειρεῖ νὰ διακόψῃ τὴν ἑνότητα τοῦ λαοῦ μὲ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Τὸ ἰσχῦον Σύνταγμα προβλέπει ὑποχρεωτικὸν θρησκευτικὸν ὅρκον διὰ τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, ἐνῶ: 1ον) διὰ τοὺς Ὀρθοδόξους Βουλευτὰς προβλέπει εἰδικὸν ὅρκον, εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται σαφὴς ἀναφορὰ εἰς τὴν Ἁγίαν, Ὁμοούσιον καὶ Ἀδιαίρετον Τριάδα καὶ 2ον) διὰ τοὺς ἑτεροδόξους ἢ ἀλλοδόξους ὅρκον συμφώνως πρὸς τὸ δόγμα των. Ὁ νέος Πρωθυπουργὸς ὅμως δὲν παρέσχε τοιοῦτον ὅρκον. Ἡ σιωπὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ὁ Σεβ. Ἀλεξανδρουπόλεως ἐζήτησε τὴν κατάργησιν ὅλων τῶν θρησκευτικῶν ὅρκων. Ὁ Σεβ. Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιος τονίζει πῶς ἡ Χριστιανικὴ Ἑλλὰς προβάλλει πλέον ὡς Χώρα ἀθέων μέ τόν νέον Πρωθυπουργόν.

Ἀρνητικὰς ἐντυπώσεις προεκάλεσεν ἡ ἀπόφασις τοῦ νέου Πρωθυπουργοῦ κ. Ἀλ. Τσίπρα νὰ ὁρκισθῇ ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας κ. Καρόλου Παπούλια μὲ πολιτικὸν ὅρκον εἰς τὴν τιμὴν καὶ τὴν συνείδησίν του νὰ φυλάττῃ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ποὺ Πρωθυπουργὸς τῆς Χώρας ἀπεφάσισε νὰ μὴ ὁρκισθῇ μὲ θρησκευτικὸν ὅρκον.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιος μετὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτὴν τοῦ νέου Πρωθυπουργοῦ διαβλέπει ἀποχριστιανοποίησιν τῆς Ἑλλάδος. Εἰς δήλωσίν του τονίζει:

"Ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ Χώρα Χριστιανικὴ ἤρχισε νὰ προβάλῃ διεθνῶς ὡς χώρα ἀθέων μὲ τὸν πολιτικὸν ὅρκον, εἰς τὸν ὁποῖον κατέφυγε ὁ νέος Πρωθυπουργὸς καὶ ἡ κυβέρνησή του. Κάποτε οἱ πρόγονοί μας ἀγωνίζονταν ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος. Σήμερα οἱ Ἕλληνες ἐπώλησαν τὴν πίστη τους γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί. Σὲ παλαιότερες ἐποχὲς οἱ Ἕλληνες καλῶς ἢ κακῶς ἐφώναζαν «ψωμί, ἐλιά καὶ Κῶτσο Βασιλιά». Σήμερα παραδόξως φωνάζουν «ψωμί, ἐλιὰ καὶ Τσίπρα Βασιλιά», τονίζει ὁ Σεβ. Καλαβρύτων καὶ προσθέτει: «Τὸ ἔγκλημα τῆς ἀποχριστιανοποιήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλλάδος συμπληρώνεται ἀπὸ τὴν σύμπραξη καὶ τὴν συμμετοχὴ τοῦ κόμματος τῶν «Ἀνεξαρτήτων Ἑλλήνων» μὲ ἕνα δεδηλωμένο ἄθεο Πρωθυπουργό! Ὁ ἕως χθὲς ἀγωνιστὴς καὶ ἰδεολόγος πολιτικὸς Ἀρχηγὸς κ. Πάνος Καμμένος ἔκαψε πιὰ κάθε ἀγαθὴ διάθεση, ποὺ εἴχαμε γιὰ τὸ πρόσωπό του στὴν καρδιά μας. Καθίσταται συνεργὸς στὴν ἀποχριστιανοποίηση τῆς Χριστιανικῆς Ἑλλάδος».

Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως

Ἀντιθέτως ὁ Σεβ. Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἄνθιμος μὲ ἄρθρον του πρὸ διετίας (2013) εἶχε ταχθῆ ἐναντίον τοῦ θρησκευτικοῦ ὅρκου. Μεταξὺ ἄλλων ὑπεγράμμιζε: «Ὁ ὅρκος εἶναι φοβερὸ πρᾶγμα γιὰ ὅποιον πιστεύει. Γιὰ ὅποιον δὲν πιστεύει εἶναι παρωδία. Ὅμως ἐμένα μὲ ἀπασχολεῖ ἡ ἁμαρτία τὴν ὁποία φορτώνεται ἐκεῖνος ποὺ ὁρκίζεται. Νὰ καταργηθῆ λοιπὸν καὶ ἀπὸ τὰ δικαστήρια καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων τῶν αἱρετῶν ἢ τῶν ὑπαλλήλων. Νιώθω ἐνοχή, ὅταν ἀναγκάζω βουλευτές, περιφερειάρχες ἢ δημάρχους νὰ ἐπιορκήσουν». Ὁ Σεβ. Ἀλεξανδρουπόλεως προτείνει ἀντὶ τοῦ ὅρκου εἰς τὸ Εὐαγγέλιον «νὰ ὁρκιζόμαστε στὴν τιμὴ καὶ τὴν συνείδησή μας».

Ποῦ τὸ «πᾶνε»;

Ἡ ἐνέργεια τοῦ κ. Τσίπρα εἶναι βαθύτατα «ἰδεολογική», ἀφοῦ ἔχει δηλώσει ὅτι εἶναι ἄθεος καὶ ὑπὲρ τῆς ἀνεξιθρησκίας, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες βιώνομεν καθημερινῶς μὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Χώρας ἀπὸ τὰς αἱρέσεις, τὰς παραθρησκίας καὶ τὰς Ἀνατολικὰς θρησκείας, τὰ παράνομα καὶ νόμιμα τζαμιά, τοὺς βουδιστικοὺς ναούς, τοὺς εὐκτηρίους οἴκους «ἐκκλησιῶν» διαφόρων δογμάτων ἑτεροδόξων κ.λπ. κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Ὅλοι ὅμως οἱ διατελέσαντες Πρωθυπουργοί, ἔστω καὶ ἐὰν ἦσαν ὑψηλόβαθμοι μασόνοι ἢ ὁπαδοὶ τοῦ «λαϊκοῦ κράτους» ἐσέβοντο τὴν παράδοσιν καὶ ὠρκίζοντο ἐνώπιον τοῦ ἑκάστοτε Ἀρχιεπισκόπου, ὁ ὁποῖος ὑπέγραφε καὶ τὸ σχετικὸν πρακτικὸν τῆς ὁρκωμοσίας. Τὸ Σύνταγμα ἐπιβάλλει τὴν ὁρκωμοσίαν τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας διὰ θρησκευτικοῦ ὅρκου. Διὰ τὴν ὁρκωμοσίαν ὅμως τοῦ ἑκάστοτε Πρωθυπουργοῦ καὶ τῶν Βουλευτῶν δὲν ἐπιβάλλει τὸ ὑποχρεωτικὸν τοῦ θρησκευτικοῦ ὅρκου. Πλέον συγκεκριμένως τὸ ἄρθρον 59 τοῦ Συντάγματος ὁρίζει:

«1ον) Οἱ Βουλευτὲς πρὶν ἀναλάβουν τὰ καθήκοντά τους δίνουν στὸ βουλευτήριο καὶ σὲ δημόσια συνεδρίαση τὸν ἀκόλουθον ὅρκον: «Ὀρκίζομαι στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίας καὶ Ἀδιαίρετης Τριάδας νὰ εἶμαι πιστὸς στὴν Πατρίδα καὶ τὸ δημοκρατικὸ Πολίτευμα, νὰ ὑπακούω στὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους καὶ νὰ ἐκπληρώνω τὰ καθήκοντά μου».

2ον) Ἀλλόθρησκοι ἢ ἑτερόδοξοι Βουλευτὲς δίνουν τὸν ἴδιο ὅρκο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀγὼν κατὰ τῆς ἁμαρτίας

*Τοῦ **πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Ζοῦμε σέ μία δύσκολη ἐποχή ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τό Θεό καί περιφρονοῦν τίς ἐντολές. Τώρα πιά σχεδόν κανένας δέν μιλάει γιά ἠθική. Ντρέπονται νά ποῦν τό παραμικρό. Καί ὅταν τά τραγικά ἀποτελέσματα τῆς ἀνήθικης ζωῆς εἶναι αἰσθητά καί ἐπώδυνα, τά ἐξηγοῦν μέ τό δικό τους διεστραμμένο νοῦ, χωρίς καμία ἀναφορά στό Θεό. Πιεζόμενοι καταφεύγουν στούς εἰδικούς ἐπιστήμονες, γιά νά τούς βοηθοῦν καί ἐλπίζουν σέ μία καλύτερη ζωή. Μάταια ὅμως. Πυκνό τό πνευματικό σκοτάδι. Παντοῦ ὀσμή θανάτου. Οἱ ἄνθρωποι δυστυχοῦν μέσα στήν ἀφθονία τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Δέν ὑπάρχουν πιά ὁράματα. Καί πῶς νά ὑπάρχουν, ἀφοῦ ὅλοι εἶναι φιλήδονοι, φιλοχρήματοι καί φιλόδοξοι;

Ὁ συνειδητός χριστιανός μέσα σέ αὐτή τήν κοινωνία αἰσθάνεται ἄβολα καί ἀποπνικτικά. Ἐνοχλεῖται ἀπό παντοῦ. Ἀπογοητεύεται ἀπό ὅλους. Ἡ ἐλπίδα βελτίωσης εἶναι σχεδόν ἀνύπαρκτη. Ὡστόσο, τά πράγματα πρέπει νά ἀλλάξουν. Νά γίνουν προσπάθειες γιά κάτι καλύτερο. Μόνο ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νά ἀντισταθεῖ στήν κατρακύλα τῆς ἁμαρτωλῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Χρειάζεται ὅμως συναγερμός καί πνευματική ἀνύψωση τῶν χριστιανῶν, ὅπως μᾶς διδάσκει καί ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία.

Ὁ ἀείμνηστος μητροπολίτης Φλωρίνης Αὐγουστῖνος Καντιώτης, γνωστός γιά τούς μεγάλους ἀγῶνες του κατά τῆς ἁμαρτίας πού ἐπικρατεῖ στόν κόσμο, ἐμπνεόταν ἀπό τό παράδειγμα τῶν παλαιοτέρων χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι δέν συμβιβάζονταν μέ τόν κόσμο καί κινητοποιοῦνταν γιά τήν περιστολή τῆς ἁμαρτίας. Ἔγραφε σχετικά:«Οἱ χριστιανοί μέ ἐπί κεφαλῆς τούς κληρικούς καί δή τούς ἐπισκόπους εἶνε οἱ εὐγενεῖς ὑπό τήν ἱπποτικήν, τήν ἡρωικήν τῆς λέξεως ἔννοιαν. Καί ἦσαν ἐποχαί ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατά τάς ὁποίας τό εὐγενές, τό ἐνθουσιαστικόν, τό ἡρωικόν στοιχεῖον ἐπεκράτει καί ἔδιδε μάχας σκληράς κατά τῆς πλάνης καί τῆς ἁμαρτίας καί ἐνίκα καί διέλυεν ὠργανωμένα συγκροτήματα διαφθορᾶς καί ἐθριάμβευε. Δάκρυα ἔρχονται εἰς τούς ὀφθαλμούς τοῦ πιστοῦ, ὅταν ἀνοίγῃ τήν Ἱστορίαν καί ἀναγινώσκῃ σελίδας τῶν ἡρωικῶν ἐποχῶν τῆς Ἐκκλησίας. Πῶς ἔφθασε μέχρις ἡμῶν ὁ Χριστιανισμός, καί δή ἐν τῇ καθαρᾷ καί ἀμίαντῳ μορφῇ τῆς Ὀρθοδοξίας; Δι' ἀφθάστων ἡρωισμῶν!

«Ἀλλά τώρα, ὦ τώρα! Δειλία ἐπέπεσεν εἰς τάς τάξεις τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Οἱ χριστιανοί πλέον δέν ἀγωνίζονται, πλήν ἐλαχιστοτάτων ἐξαιρέσεων. Ἡ πανοπλία ἠχρηστεύθη λόγῳ ἀμελείας καί μή ἐξασκήσεως εἰς τά ὅπλα τοῦ φωτός. Τό ξίφος δέν κόπτει πλέον. Τό ἔφαγεν ἡ σκωρία εἰς τήν θήκην του. Ὁ εὐγενής ἐν τῇ ὑψηλῇ χριστιανικῇ ἐννοίᾳ κατήντησεν εὐγενής ἐν κοσμικῇ ἐννοίᾳ. Γλοιώδης εὐγένεια! Ὁ εὐγενής τῶν ἡμερῶν μας ἐφόρεσε κλάκ καί γάντια, κάμνει συνεχῶς ὑποκλίσεις πρό τοῦ κοσμοκράτορος καί τῶν ὀργάνων αὐτοῦ καί χειρίζεται ὅλας τάς ὑποθέσεις τῆς Ἐκκλησίας "μέ τό γάντι"! Διαρκῶς ὑποχωρεῖ πρό τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Διατηρεῖ σχέσεις ἀβροφροσύνης μέ ὅλους. Καί μέ ὑλιστάς καί μέ ἀθέους κομμουνιστάς καί μέ μασόνους καί μέ πνευματιστάς καί μέ μοντερνιστάς καί μέ οἰκουμενιστάς, ἵνα παρά πάντων ἀκούῃ τό "εὖγε"» («Ἐκκλησιαστικός στρουθοκαμηλισμός», 1973, σελ. 44-45).

Τόν ἀγώνα κατά τῆς ἁμαρτίας ὁ χριστιανός τόν διεξάγει μέ τό δικό του φωτεινό παράδειγμα, μέ τόν καθαρό καί ἀνυπόκριτο λόγο του καί μέ τή θερμή του προσευχή. Ὅταν αὐξηθοῦν οἱ πραγματικοί χριστιανοί, τότε θά βελτιωθεῖ ἡ κοινωνία. Δέν ὑποστηρίζουμε ὅτι θά ἐξαλειφθεῖ ἡ ἁμαρτία. Εἶναι ὅμως βέβαιο ὅτι θά ἐμπεδωθεῖ στούς πολλούς ὅτι μακριά ἀπό τό Θεό ὁ ἄνθρωπος βυθίζεται στή δυστυχία.

Κυβέρνησις ΣΥΡΙΖΑ: Τὸ πρῶτον σόκ

*Τοῦ **κ. Γεωργίου Ν. Παπαθανασοπούλου***

Βλέπε εἰς τήν 4ην Σελ.

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός διά τήν Εὐρώπην

*Τοῦ **πρωτοπρ. π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ,** Ὁμοτ. Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν*

ΥΠΟ ΤΟΝ ὅρο Εὐρώπη ἐννοεῖται στό κείμενο αὐτό ἡ γνωστή στήν ἱστορία μας Δύση[1], μέ ὅλο τό ἀρνητικό ἐννοιολογικό φορτίο της, πού μορφώθηκε μετά τό σχίσμα (1054), καί κυρίως μετά τήν πλήρη ἀποκάλυψη τῶν διαθέσεών της ἀπέναντι στήν Ρωμαίικη/Ἑλληνορθόδοξη Ἀνατολή, τό 1204. Ἡ στάση τῆς Εὐρώπης ἀπέναντι στήν Ὀρθοδοξία καί τόν Ἑλληνισμό ὄχι μόνο δέν ἄλλαξε ἔκτοτε, ἀλλά ἀντίθετα, συνεχῶς ἀνανεούμενη καί ἀναπροσαρμοζόμενη, συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Γιά τήν μετασχισματική Εὐρώπη ἡ Ὀρθοδοξία καί ὁ συνυφασμένος μαζί της Ἑλληνισμός εἶναι μόνιμη πρόκληση καί ἐπιθετικός στόχος.

Ὁ Πατροκοσμᾶς γνώρισε καλά τήν Εὐρώπη μέσα ἀπό διάφορους διαύλους. Τήν γνώρισε ἀναμφισβήτητα μέσα ἀπό τίς σπουδές του καί τά πατερικά διαβάσματά του. Τήν ἔζησε ὅμως καί στήν πράξη, ὅταν ἡ Φραγκιά, μαζί μέ τούς ἐδῶ ἐγκαθέτους της, τό ἐπτανησιακό ἀρχοντολόϊ, τοῦ ἀπαγόρευαν νά κηρύξει τήν Ὀρθοδοξία στά Ἑπτάνησα καί τόν ἔδιωχναν ἀπ'τά ὅριά τους[2]. Τήν ἔβλεπε ἀκόμη, στό φῶς τῆς θεϊκῆς Χάρης, ὅπως φαίνεται στίς προφητεῖες του[3], πού σέ μεγάλο μέρος τους φωτίζουν τή σχέση τοῦ Ἑλληνισμοῦ μέ τήν Εὐρώπη.

Ἡ κηρυκτική δράση τοῦ Πατροκοσμᾶ τοποθετεῖται σέ μιά περίοδο δουλικῆς στροφῆς τῆς Λογιοσύνης μας πρός τήν «πεφωτισμένη Εὐρώπη», μέ κορυφαῖο ἐκπρόσωπό της τόν Ἀδαμάντιο Κοραῆ[4].Τό «κινδυνευόμενον καί προκείμενον» στήν κίνηση αὐτή ἦταν ἡ ρωμαίικη παράδοση καί ἡ ταυτότητα τοῦ Γένους, λόγω τῆς μετακενωτικῆς ὑστερίας, πού πραγματωνόταν ὡς μονοδρομική μεταφορά αὐτούσιων, κατά κανόνα, μεγεθῶν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ χώρου στήν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή, μέ παράλληλη ὑποτίμηση τῆς ἐθνικῆς της ταυτότητας καί τῶν συστατικῶν της. Ἡ ἑλληνικότητα γιά τήν διαφωτιστική Εὐρώπη κλειόταν μόνο στήν ἑλληνική ἀρχαιότητα, μέ παράλληλη ὑποτίμηση τῆς Ὀρθοδοξίας ἢ καί πολεμική ἐναντίον της. Αὐτή τήν Εὐρώπη ἀντιμετωπίζει ὁ Πατροκοσμᾶς στό ἐκκλησιαστικό-θρησκευτικό, τό πολιτικό καί τό κοινωνικό ἐπίπεδο.

α) «Ψεύτικη καί κάλπικη πίστη»

Ἡ κρίση τοῦ Πατροκοσμᾶ γιά τά διάφορα θρησκεύματα, σέ σύγκριση μέ τήν Ὀρθοδοξία, εἶναι ἀφοριστική καί ἀστασίαστη. «"Ὅλες οἱ πίστες –θρησκευτι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΕΝΩ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΖΩΝΤΑΙ ΟΙ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ «ΑΓΑΠΗΣ»

«Ο ΣΩΤΗΡ» περιγράφει πῶς θὰ γίνῃ ἡ ψευδοένωσις Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν

Τὸ περιοδικὸν «Ο ΣΩΤΗΡ» (15.1.15) τῆς ὁμωνύμου Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος περιγράφει εἰς σχόλιόν του, τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον δὰ γίνῃ ἡ ψευδοένωσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν Παπικῶν. Γράφει εἰς τὰς σελίδας του, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁ ἐναγκαλισμὸς τοῦ ὄφεως», τὰ ἀκόλουθα:

«Ἐλλιπὴς ἐνημέρωση συνετέλεσε νὰ σημειώσουμε λανθασμένα σὲ σχόλιο τοῦ προηγούμενου τεύχους τοῦ Περιοδικοῦ ("Ὁ Σωτὴρ", ἀριθ. 2102/1-1-2015, σελ. 13: "Πανθρησκειακὴ ψευδένωση;") ὅτι ὁ ἀσπασμὸς τοῦ Πάπα μὲ τὸν Πατριάρχη στὴ θρονικὴ ἑορτὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὴν 30ὴ Νοεμβρίου ἔγινε στὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

«Ὁ ἐκκλησιαστικὸς τύπος ἐν ὄψει τῶν εὐθυνῶν τοῦ 1992»

*Τοῦ **μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Μανώλη***

Κατωτέρω παραθέτομεν ἀπομαγνητοφωνημένην ὁμιλίαν κατὰ τὴν Χριστουγεννιάτικην ἐκδήλωσιν (15.12.1991) εἰς τὴν πνευματικὴν ἑστίαν τοῦ συλλόγου «Ἑνότης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Ὑπακοῆς» (Μαυρομιχάλη 96, Ἀθῆναι), τῆς ἐνορίας Ἁ.Ν. Ἁγ. Νικολάου Πευκακίων, τῆς ὁποίας ὑπεύθυνος εἶναι ὁ πρωτοπρεσβύτερος π. Βασίλειος Βολουδάκης:

* * *

Προσφώνησις π. Βασιλείου Βολουδάκη

Μᾶς ἀξίωσε πάλι ταπεινὰ νὰ συναντηθοῦμε, σεβαστοὶ Πατέρες καὶ λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὥστε ἀπὸ κοινοῦ καὶ νὰ προσευχηθοῦμε καὶ νὰ προβληματισθοῦμε καὶ νὰ ἀναλάβουμε τὶς εὐθύνες μας.

Εἴχατε πρὸ ἡμερῶν ἐκφράσει τὴν θλίψη σας, γιατί ὁ Θεὸς τὸν τελευταῖο καιρὸ ἐπῆρε στοὺς οὐρανοὺς τρεῖς σεβαστοὺς γέροντες στύλους τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ εἴχατε ἐκφράσει τοὺς φόβους σας, γιὰ τὸ ποῦ βαδίζομε πλέον.

Ἐφ' ὅσον οἱ πατέρες τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς εἶχε φανερώσει στὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀπλανεῖς ὁδηγοὺς ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτὸν τώρα πῶς ἐμεῖς θὰ ἔχουμε τὴν ἀσφάλεια, ὥστε νὰ συνεχίσουμε τὴν πορεία μας. Γιατί ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει πάντοτε ἀξίους καὶ θὰ ἔχῃ. Ἀλλὰ ἀνθρώπους ποὺ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ ἔχῃ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἀκολουθοῦν τὴν ὀρθόδοξη πορεία, τὴν ὁδὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων δὲν ἔχουμε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίζουμε τουλάχιστον οἱ πε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ἐγκύκλιος τῆς ΔΙΣ, ἐναντίον ἱστοσελίδων ("Ἰντερνετ) μὲ κριτικὴν πρὸς Πατριάρχας, Ἀρχιεπισκόπους, Μητροπολίτας.** Σελ. 8
- **Π. Καμμένος: Γνωστὸς μασόνος καὶ ἐκπρόσωπος τῆς Νέας Τάξεως καὶ τῶν Rothschild ὁ πρώην ὑπουργὸς κ. Νικ. Δένδιας.** Σελ. 8
- **Πρὸς ἅλωσιν τῆς Ἀλβανίας ὑπὸ τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Τουρκίας.** Σελ. 8

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Τὴν 2αν Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τήν Ὑπαπαντήν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀνωτέρω τοιχογραφία ἐκ τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους, 16ος αἰών.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'.

Χαῖρε Κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σὺ Πρεσβῦτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενον ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Κοντάκιον, Ἦχος α'

***Ὁ μήτραν παρθενικὴν ἁγιάσας τῷ τόκῳ σου, καὶ χεῖρας τοῦ Συμεὼν εὐλογήσας ὡς ἔπρεπε, προφθάσας καὶ νῦν ἔσωσας ἡμᾶς, Χριστὲ ὁ Θεός. Ἀλλ' εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τὸ πολίτευμα, καὶ κραταίωσον βασιλεῖς, οὓς ἠγάπ

Γεγονότα καὶ Σχόλια

Ἰσλάμ: Ἡ θρησκεία τῆς ἐκδικήσεως καὶ τῆς θηριωδίας!

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΟΣ διάβολος δὲν κάνει καμιὰ διάκριση σὲ δικούς του καὶ μὴ δικούς του. Τοὺς μισεῖ ὅλους τὸ ἴδιο καὶ θέλει νὰ τοὺς καταστρέψει. Τὸ μόνο ποὺ κάνει εἶναι νὰ χρησιμοποιεῖ κάποιους γιὰ τὸ φρικῶδες ἔργο του, ὥσπου νὰ πραγματοποιήσει τὸ στόχο του. Ὁ λόγος γιὰ τοὺς δαιμονοκίνητους τζιχαντιστές, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀρκοῦνται στὴν κατακρεούργηση μόνο τῶν «ἀπίστων» Χριστιανῶν, ἀλλὰ «πετσοκόβουν» καὶ τοὺς ὁμοπίστους τους μουσουλμάνους. Τὸν περασμένο μήνα μία ὁμάδα «μαχητῶν τοῦ Ἀλλὰχ» ἐπιτέθηκαν σὲ σχολὴ στρατιωτικῶν στὸ Πακιστάν καὶ «θέρισαν» 141 ἀθῶα παιδιὰ καὶ τραυμάτισαν ἄλλα 122! Ἡ αἰτία, κατὰ τοὺς δολοφόνους: ἡ ἐκδίκηση! Νὰ νοιώσουν καὶ ἄλλοι τὴ φρίκη ποὺ νοιώθουν οἱ «θεϊκοὶ» τρομοκράτες ἀπὸ τὶς νόμιμες ἐπιθέσεις τῶν κυβερνητικῶν δυνάμεων! «Τὰ περισσότερα παιδιὰ ἔπεσαν νεκρά, ὅταν πυροβολήθηκαν μὲ μία σφαῖρα στὸ κεφάλι, διευκρίνισε ὁ ὑπουργὸς Ἐνημέρωσης τῆς τοπικῆς κυβέρνησης Μουσταὰκ Γάνι. […] "Ἐθνική τραγωδία" χαρακτήρισε (τὴν πρωτοφανῆ σφαγή) ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Πακιστάν Ναουὰζ Σαρὶφ» (Ἰστολ. Τὰ Νέα)! Ὑπάρχουν, ἄραγε, ἀκόμη νοήμονες ποὺ νὰ πιστεύουν σὲ ψήγματα ἀνθρωπισμοῦ στὸ Ἰσλάμ; Τί λένε οἱ προφέσορες τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ΑΠΘ, οἱ ὁποῖοι ψήφισαν γιὰ τὴν ἵδρυση ἰσλαμικῶν σπουδῶν στὴ Σχολή τους, εἶναι ἢ ὄχι δαιμονικὴ θρησκεία, καὶ ἄρα ἀπάνθρωπη, τὸ Ἰσλάμ;

Πάπας Φραγκίσκος ὁ …ἀντικαπιταλιστής!

ΑΛΛΟ καὶ τοῦτο: ὁ «ἀλάθητος» «τὸ παίζει» (καί) …ἀντικαπιταλιστής! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Στὸ δεύτερο συνέδριο μὲ θέμα τὴν τροφή, ποὺ ἔγινε στὴ Ρώμη, ὁ Πάπας Φραγκίσκος, στάθηκε ἰδιαίτερα στὶς ἐκτάσεις τοῦ καπιταλισμοῦ, τονίζοντας πὼς ἡ ἴδια ἡ ἀνθρωπότητα θὰ φέρει τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ἂν δὲν βάλει ἕνα φρένο στὴν ἀπληστία, ποὺ ξεπερνάει τὰ ὅρια ἀρπακτικῶν, ἐνῷ δήλωσε: "Ὁ Θεὸς συγχωρεῖ, ἀλλὰ ἡ Γῆ ὄχι". […] θέλησε μεταξὺ ἄλλων νὰ ἐκφοβίσει πιστοὺς καὶ ἀπίστους: "Φροντίστε τὴ Γῆ, γιὰ νὰ μὴ ἀπαντήσει μὲ καταστροφή". Στὴν ὁμιλία του τόνισε τὸ γεγονὸς πὼς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς θητείας του, εἶναι ὑπέρμαχος μίας ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες χριστιανικὲς ἀξίες, τὴ βοήθεια τῶν φτωχῶν» (Ἰστολ. redskywarning.blogspot.gr)! Δεῖτε ποιὸς μιλάει ἐναντίον τοῦ καπιταλισμοῦ, τὸ πλέον ἀποκρουστικὸ κατάλοιπο τοῦ μεσαιωνικοῦ φεουδαρχισμοῦ! Ὁ θλιβερὸς ἡγετίσκος τοῦ πλέον ἀντιδημοκρατικοῦ καὶ ἀντικοινωνικοῦ «κράτους» στὸν κόσμο, τοῦ Βατικανοῦ: τῶν ἄδηλων ἐσόδων, τῶν ὕποπτων ἐπιχειρήσεων, τῶν κολοσσιαίων οἰκονομικῶν σκανδάλων, τῶν ἀφανῶν διαπλοκῶν! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐνσαρκώνει τὴν διαχρονικὴ παπικὴ χλιδή, ὅπου οἱ προκάτοχοί του ζοῦσαν καὶ συμπεριφέρονταν ὡς βασιλεῖς τῶν βασιλέων, ὡς ἐπὶ γῆς θεοί! Ὁ διάδοχος τῶν διαχρονικῶν παπῶν, οἱ ὁποῖοι ρουφοῦσαν τὸ αἷμα τῶν εὐρωπαίων μὲ τὰ συγχωροχάρτια, τὶς ἀπάτες καὶ τὶς ἁρπαγὲς γαιῶν! Ἀλλὰ γιατί διερωτόμαστε; Ὁ ἄνθρωπος μᾶς ἔχει συνηθίσει στὴν ὑποκρισία τοῦ χειρίστου εἴδους, τὴν ἰησουΐτικη, προκειμένου νὰ «σκαρώσει» τὸ ἀπαραίτητο, γιὰ τὶς κοσμοκρατορικές του βλέψεις, «φιλολαϊκὸ» προσωπεῖο του! Θὰ ἀκούσουμε κι' ἄλλα τέτοια!

Ἡ Βουλγαρία παίρνει μέτρα κατὰ τῶν Ἰσλαμιστῶν

ΜΕΤΑ τὴν Αὐστρία καὶ τὴν Ρωσία, ἦρθε καὶ ἡ Βουλγαρία νὰ θέσει περιορισμοὺς στὴν ἀσυδοσία τῶν ἰσλαμιστῶν, ὅπως ἀποκάλυψε ὁ δημοσιογράφος κ. Ν. Χειλαδάκης. «Σύμφωνα μὲ δημοσιεύματα τοῦ τουρκικοῦ τύπου, οἱ βουλγαρικὲς ἀρχὲς ἔχουν ἐξαπολύσει αὐτὲς τὶς μέρες ἕνα ἀνθρωποκυνηγητὸ καὶ συντονισμένες ἐπιχειρήσεις, γιὰ τὴν σύλληψη ἀκραίων μουσουλμανικῶν στοιχείων καὶ γιὰ τὴν καταστολὴ τῆς δραστηριότητας γνωστῶν ἰσλαμιστῶν προπαγανδιστικῶν κέντρων, ποὺ δροῦν ἀσύδοτα μέσα στὴν βουλγαρικὴ ἐπικράτεια. Σημειωτέον ὅτι τὴν κατάσταση ἔχει ἐπιδεινώσει καὶ ἡ αὐξημένη εἴσοδο μουσουλμάνων λαθρομεταναστῶν, ποὺ ἔχουν δημιουργήσει πολλαπλὰ προβλήματα στὴν ἤδη ἀσθμαίνουσα οἰκονομικὰ βουλγαρικὴ κοινωνία. Γιὰ ὅλα αὐτὰ οἱ Βούλγαροι ἔχουν ἐξαπολύσει κυριολεκτικὰ διωγμὸ ἐναντίον τῶν μουσουλμανικῶν κέντρων σὲ μία σειρὰ περιοχές, ὅπου κυριαρχεῖ τὸ μουσουλμανικὸ στοιχεῖο καὶ ἡ μουσουλμανικὴ προπαγάνδα ἔχει ξεπεράσει ὅλα τὰ ἐσκαμμένα». Φαίνεται πὼς οἱ εὐρωπαϊκὲς χῶρες, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη «ξύπνησαν» καὶ παίρνουν μέτρα κατὰ τῆς ἰσλαμικῆς μάστιγας, ἔστω καὶ καθυστερημένα. Μόνο οἱ δικοί μας κυβερνῶντες δὲ λένε νὰ ξυπνήσουν ἀπὸ τὸν ἐθνομηδενιστικό τους λήθαργο καὶ νὰ πάρουν δραστικὰ μέτρα, ἀναχαιτίζοντας τὶς ὀρδὲς τῶν ἰσλαμιστῶν στὴ χώρα μας, πρὶν εἶναι ἀργά. Ἂν δὲν εἶναι ἤδη ἀργά!

Ὁ Πάπας Φραγκίσκος (καὶ) «ψυχάκιας» τῶν γηπέδων!

ΤΟ ΕΧΟΥΜΕ γράψει καὶ ἀποδείξει, ὁ παπισμὸς εἶναι σύνολο αἱρετικῶν πλανῶν, ὥστε μόνον κατ' ὄνομα νὰ ἔχει σχέση μὲ τὸν Χριστιανισμό. Πρόκειται γιὰ μία ἄκρως ἐκκοσμικευμένη θρησκεία, «κομμένη καὶ ραμμένη» στὰ μέτρα καὶ σταθμὰ τοῦ κόσμου. Δεῖτε ἕνα μικρό, ἀλλὰ ἀντιπροσωπευτικὸ δεῖγμα: «Στὴν περίπτωση ποὺ ἡ Ρώμη τελικὰ ἐπιλεγεῖ ὡς ἡ πόλη ποὺ θὰ φιλοξενήσει τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ 2024, τότε ὁ Πάπας Φραγκίσκος θέλει κάποια ἀγωνίσματα νὰ διεξαχθοῦν στὸ Βατικανό! Γνωστὸς ποδοσφαιρόφιλος καὶ ὄχι μόνο, ὁ Πάπας Φραγκίσκος δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμία του μέσῳ ἑνὸς ἔμπιστου καρδιναλίου, τοῦ Χοσὲ Σαραΐβα Μάρτινς, ποὺ δήλωσε στοὺς δημοσιογράφους πὼς τὸ Βατικανὸ θὰ χαιρόταν νὰ φιλοξενήσει τὸ ἀγώνισμα τῆς τοξοβολίας ἀλλὰ καὶ τὸ ποδόσφαιρο! "Τὸ Βατικανὸ πάντα ἐνθάρρυνε τὸν ἀθλητισμό, γιατί οἱ ἀξίες του δὲν εἶναι μόνο χριστιανικές, ἀλλὰ παγκόσμιες", εἶπε ὁ Καρδινάλιος. Ὁ κ. Φραγκίσκος εἶναι "δηλωμένος" ὀπαδὸς τῆς Σὰν Λορέντζο, τῆς τοπικῆς ὁμάδας τοῦ Μπουένος Ἄϊρες, ἀπὸ ὅπου κατάγεται, ἐνῷ στὸ περασμένο Μουντιὰλ ἔστειλε μήνυμα πρὸς ὅλες τὶς ὁμάδες» (Ἰστολ. www.xorisoria.gr)! Ἡ πνευματικότητα στὴν παπικὴ «ἐκκλησία» εἶναι ἐμφανῶς ἀνύπαρκτη καὶ γι' αὐτὸ εἶναι σταθερὰ προσανατολισμένη στὸν πτωτικὸ κόσμο, γι' αὐτὸ συναγωνίζεται ἐπάξια τοὺς κοσμικοὺς ὀργανισμούς. Ὁ «ἀλάθητος» ἀρχηγός της εἶναι, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ δεδηλωμένος «ψυχάκιας» τῶν γηπέδων! Καὶ μὴ χειρότερα!

Ἡ ἰσλαμικὴ Σαρία εἶναι παροῦσα καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην!

ΘΥΜΑ τοῦ ἰσλαμικοῦ φανατισμοῦ καὶ τὰ παιδικὰ κινούμενα σχέδια! «Βρεττανὸς μουσουλμάνος ξεκίνησε ἐκστρατεία προκειμένου νὰ ἀπαγορευτεῖ τὸ δημοφιλὲς καρτοὺν "Πέππα τὸ γουρουνάκι", γιατί ἐπηρεάζει μὲ κακὸ τρόπο τὸ παιδί του!

Ὅπως ὑποστηρίζει σὲ βίντεο ποὺ ἀνέβασε στὸ διαδίκτυο, ὁ μικρός του γιὸς τοῦ εἶπε ὅτι, ὅταν μεγαλώσει θέλει, νὰ γίνει… γουρούνι καὶ ὄχι γιατρός, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐξοργιστεῖ. Ὁ Ζάϊν Σεΐχ μάλιστα δημιούργησε σελίδα στὸ Facebook ποὺ τὴν ὀνόμασε "Μουσουλμάνοι κατὰ τῆς Πέππας", καταφέρνοντας νὰ προσελκύσει πάνω ἀπὸ 3.000 μέλη μέσα σὲ λίγες ἡμέρες. Στὴν βασικὴ φωτογραφία τῆς σελίδας κυριαρχεῖ ἡ Πέππα καὶ ἡ… Μέκκα. "Ἐμεῖς οἱ μουσουλμάνοι δὲν τρῶμε χοιρινό. Εἶναι πολὺ κακὸ τὰ παιδιά μας νὰ μεγαλώνουν, βλέποντας τέτοια προγράμματα στὴν τηλεόραση. Προτείνω νὰ ἀντικατασταθεῖ μὲ ἕνα καινούργιο καρτούν. Τὸν Ἀμπουλὰχ τὸν γατούλη" σημειώνει στὸ μήνυμά του ὁ Σεΐχ» (Ἰστολ. Ξυπνῆστε Ρέ)! Πέρα ἀπὸ τὴ φαιδρὴ πλευρὰ τῆς εἴδησης, γίνεται φανερὸ ὅτι ἡ ἰσλαμικὴ σαρία (ἰσλαμικὸς νόμος) καταλαμβάνει ἔδαφος στὴ γηραιὰ ἤπειρο μὲ γοργοὺς ρυθμούς. Τὰ ἑκατομμύρια τῶν νόμιμων καὶ παράνομων ἰσλαμιστῶν δὲν θεωροῦν τοὺς ἑαυτούς τους φιλοξενουμένους πιὰ στὴν Εὐρώπη, ὀφείλοντας σεβασμὸ στοὺς νόμους καὶ τὶς παραδόσεις της, ἀλλὰ τὴν θεωροῦν ἀποκλειστική τους πατρίδα, στὴν ὁποία πρέπει νὰ ἐφαρμοστεῖ τὸ Κοράνιο! Τὸ εὐρωπαϊκὸ μέλλον διαιωνίζεται ἀναμφίβολα ζοφερό!

Κατασκευάζουν διαμάντια ἀπὸ τὴν τέφραν τῶν νεκρῶν!

Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ζεῖ σήμερα ἕνα ἄνευ προηγουμένου παραλογισμό. Τὰ πάντα θυσιάζονται στὸ ἀνθρώπινο ἐγώ, ἀκόμα καὶ οἱ νεκροί! Μία ἐλβετικὴ ἑταιρεία ἀγοράζει ἀνθρώπινα ὀστᾶ καὶ στάχτες ἀποτεφρωμένων νεκρῶν, τὰ ὁποῖα μετατρέπει σὲ διαμάντια, γιὰ νὰ στολίζουν ἐκκεντρικὰ καὶ ματαιόδοξα σώματα! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «'Η Algordanza εἶναι μία ἐλβετικὴ ἑταιρεία ποὺ παίρνει ἀνθρώπινες στάχτες καὶ ὀστᾶ καὶ τὰ μετατρέπει σὲ διαμάντια. Θυμηθεῖτε πὼς τὰ διαμάντια εἶναι ἄτομα ἄνθρακα, ποὺ ἔχουν ὑποστεῖ πιέσεις καὶ ζυμώσεις κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, σὲ ὑψηλὲς θερμοκρασίες γιὰ χιλιάδες, ἂν ὄχι ἑκατομμύρια χρόνια. Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἀποτελεῖται ἀπὸ 18% ἄνθρακα. Τὰ ἐν λόγῳ διαμάντια ἀπευθύνονται σὲ ὅσους ἀποτεφρώνουν τοὺς νεκρούς τους καὶ ἐκτὸς ἀπὸ διακοσμητική, ἔχουν καὶ συναισθηματική ἀξία. Ὁ Rinaldo Willy ποὺ ἵδρυσε τὴν Algordanza πρὶν ἀπὸ 10 χρόνια ὑποστηρίζει ὅτι δὲν ὑπάρχει καλύτερο κειμήλιο ἀπὸ τὰ διαμάντια του! (Ἰστολ. Ξυπνῆστε Ρέ)! Μέχρι τώρα λέγαμε τὸ γνωμικὸ «ὁ θάνατός σου ἡ ζωή μου». Τώρα θὰ λέμε καὶ «ὁ θάνατός σου τὰ κάλλη μου»! Ὁ ἄνθρωπος ἔχει καταντήσει τὸ φθηνότερο πρᾶγμα στὸν κόσμο, τὸ εὐχερέστερο, γιὰ ἐκμετάλλευση, ἀντικείμενο. Γίνεται ἀντικείμενο ἐκμετάλλευσης ὄχι μόνο ὅσο ζεῖ, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον! Ὑπενθυμίζουμε πὼς ἤδη, ἐδῶ καὶ χρόνια, τὰ δολοφονημένα ἔμβρυα τῶν ἐκτρώσεων, γίνονται βελτιωτικὰ τροφῶν καὶ καύσιμη ὕλη! Ἄ, καὶ κάτι ἄλλο: Λέτε νὰ ἔχει σχέση ἡ σπουδὴ καθιέρωσης τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, μὲ τὴν παραγωγὴ διαμαντιῶν; Τίποτα δὲν ἀποκλείεται!**

Διαδίκτυον: Τὸ ἐπικίνδυνον ἠλεκτρονικὸν ναρκωτικὸν τῆς ἐποχῆς μας!

ΜΕΧΡΙ τώρα γνωρίζαμε ὡς ναρκωτικὰ χημικὲς οὐσίες. Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ἤρθε καὶ νὰ μείνει, ἕνα νέο ναρκωτικό, τὸ ἠλεκτρονικό, τὸ ὁποῖο ἴσως ἀποδειχτεῖ πολὺ χειρότερο ἀπὸ τὸ χημικό! Πρόκειται γιὰ τὸ ἰντερνέτ. Γιὰ νὰ ἀκριβολογοῦμε: ἡ κακὴ χρήση του καὶ ἡ κατάχρησή του, κυρίως ἀπὸ τοὺς νέους. «Οἱ ἔφηβοι στὶς μέρες μας δὲν "ἀπαντοῦν" στρεφόμενοι στὸ ἀλκοὸλ καὶ τὰ ναρκωτικά, ἀλλὰ ἔχουν βρεῖ μία διαφορετικὴ διέξοδο. Τουλάχιστον τὰ νούμερα τῆς τελευταίας δεκαετίας δείχνουν μία πτώση σὲ ὅ,τι ἔχει νὰ κάνει μὲ τὴν πρόσβαση σὲ παράνομες οὐσίες (ἀλκοὸλ καὶ ναρκωτικὰ) στὴν Εὐρώπη καὶ τὶς ΗΠΑ, γράφει ἡ Olivia Goldhill στὴ βρεττανικὴ ἐφημερίδα The Telegraph. Τὸ διαδίκτυο ἔχει "ἀντικαταστήσει" τὴ χρήση οὐσιῶν. Ἡ χρήση τοῦ διαδικτύου καὶ τὰ μέσα κοινωνικῆς δικτύωσης ἔχουν μειώσει τὴ "δημοτικότητα" τῶν ναρκωτικῶν οὐσιῶν, σὲ τέτοιο βαθμὸ ποὺ πλέον γίνεται λόγος γιὰ "ἐθισμένους στὸ διαδίκτυο νέους", προσθέτει ἡ ἀρθογράφος» (Ἰστολ. greekmoney.gr). Φαίνεται ὅτι τὸ πρόβλημα ἔχει λάβει μεγάλες διαστάσεις, ἀφοῦ ἤδη λειτουργοῦν σὲ πολλὲς χῶρες κέντρα «ἀποτοξίνωσης» ἀπὸ τὸ ἰντερνέτ! Γονεῖς μιλῆστε στὰ παιδιά σας γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ ἐλλοχεύουν ἀπὸ τὸ «ἠλεκτρονικὸ ναρκωτικό»! Μάθετέ τους ὅτι τὸ ἰντερνὲτ εἶναι ἕνα ὄντως χρήσιμο ἐργαλεῖο, ἠθικὰ ἀδιάφορο, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦμε μὲ σύνεση καὶ μὲ μέτρο γιὰ τὴν ὠφέλειά μας καὶ ὄχι γιὰ τὴν καταστροφή μας!

Χριστιανὴ ἀπελύθη ἀπὸ τὴν ἐργασίαν της λόγῳ τῆς ἀρνήσεώς της νὰ ἀφαιρέση τὸν Σταυρὸν ἀπὸ τὸν λαιμόν της!

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ σὲ ὅλο τὸν κόσμο οἱ διωγμοὶ Χριστιανῶν, μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ δήθεν σεβασμοῦ τῆς «διαφορετικότητας», τὴν ὁποία «ἐξασφαλίζει» (ὑποτίθεται) ἡ «οὐδετερότητα». Πρὶν λίγο καιρὸ μία ὁμογενὴς μας στὴν Αὐστραλία ἔχασε τὴν ἐργασία, ὡς ἀεροσυνοδός, ἐπειδὴ ἀρνήθηκε νὰ ἀφαιρέσει τὸν σταυρὸ ἀπὸ τὸ λαιμό της! Τὸ περίεργο ὅμως εἶναι ὅτι ἐπιτρέπει ἡ συγκεκριμένη ἀεροπορικὴ ἑταιρεία νὰ φοροῦν οἱ ἐργαζόμενες μουσουλμάνες μαντίλες! «Τὴν αὐστραλιανὴ ἀεροπορικὴ ἑταιρεία Qantas κατηγορεῖ ἡ Ἑλληνοαυστραλὴ Γεωργίνα Σαρικούδη γιὰ διακρίσεις θρησκευτικοῦ περιεχομένου. Σύμφωνα μὲ τὴ γυναίκα, ποὺ δηλώνει χριστιανὴ ὀρθόδοξη, ἡ ἑταιρεία ἄλλαξε πέρσι τὸν κώδικα γιὰ τὶς ἐνδυμασίες τοῦ προσωπικοῦ της καὶ ἐνῷ ἐπιτρέπει σὲ Μουσουλμάνες νὰ φοροῦν κασκόλ, ἀπαγορεύει στὶς Χριστιανὲς νὰ φοροῦν σταυρό. Ἡ ἴδια λέει ὅτι "ἀνακρίθηκε" καὶ "περιγελάστηκε" ἀπὸ διευθυντὲς τῆς Qantas, ἐπειδὴ φοροῦσε κολιὲ μὲ σταυρὸ καὶ ὑποχρεώθηκε νὰ τὸ ἀφαιρέσει» (Ἰστολ. Ξυπνῆστε Ρέ)! Εἶναι φανερὸ πὼς ὁ μόνος ποὺ ἐξοργίζει εἶναι ὁ Χριστός! Αὐτὸς εἶναι ὁ στόχος τοῦ σύγχρονου ἀποστατημένου κόσμου! Δὲν τοὺς πειράζει οὔτε ὁ Μωάμεθ, οὔτε ὁ Βούδας, οὔτε ὁ Δίας, οὔτε οἱ χιλιάδες «θεοὶ» τοῦ σύγχρονου νεοεποχίτικου ἀποκρυφιστικοῦ κυκεώνα καὶ κάθε ψευτικος «θεός». "Ὅλοι οἱ ψευτοθεοὶ ἔχουν ἐξασφαλισμένη θέση στὸ «σύστημα». Μόνον ὁ Χριστὸς καὶ οἱ πιστοί Του εἶναι ὑπὸ ἐξαφάνιση! Ἂς εἴμαστε προετοιμασμένοι γιὰ ἀκόμα μεγαλύτερες διώξεις, διότι τὰ δύσκολα εἶναι μπροστά μας!

Ὁ ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ὁ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ὁ ΧΑΤΖΗΣ

Στὶς 30 Ἰανουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ νεομάρτυρος Χατζῆ Θεοδώρου τοῦ ἀπὸ Μυτιλήνης. Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Θεόδωρος καταγόταν ἀπὸ τὴν Μυτιλήνη καί ἦταν παντρεμένος μέ παιδιά. Ἐπειδή ὅμως κάποτε θύμωσε γιά κάποιο θέμα ἀρνήθηκε τόν Χριστό καί ἔγινε μουσουλμάνος. Ὅταν συνῆλθε μετανόησε καί ἔφυγε γιά τό Ἅγιο Ὄρος, ὅπου ἐξομολογήθηκε καί ἔκανε τόν προβλεπόμενο κανόνα. Κατόπιν ξαναμυρώθηκε καί κοινώνησε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων. Ὅταν γύρισε στήν Μυτιλήνη παρουσιάσθηκε στόν δικαστή καί μέ μεγάλη παρρησία ὁμολόγησε τήν πίστη του στόν Χριστό. Ὁ δικαστής ἀφοῦ δοκίμασε πολλούς τρόπους, γιά νά τόν μεταπείση ἀποφάσισε τέλος νά τόν καταδικάση σέ θάνατο. Γι' αὐτό τόν ἔστειλε στόν Ἀγά, ὁ ὁποῖος καί αὐτός χρησιμοποίησε πολλές κολακεῖες, γιά νά τόν κάνη νά ἀλλαξοπιστήση, ὁ μάρτυς ὅμως ἔμεινε ἑδραῖος στήν πίστη του. Ἔτσι, ἀφοῦ τόν ἔδειραν ἀνελέητα τόν ὁδήγησαν στόν τόπο πού θά τόν κρέμαγαν. Ὁ ἀοίδιμος Θεόδωρος πορευόταν μέ χαρά, διότι θά συναντοῦσε τόν ποθεινότατο Χριστό, γι' αὐτό ὅταν ἔφτασαν στόν τόπο τῆς καταδίκης, ἀφοῦ προσευχήθηκε καί ζήτησε συγχώρεση ἀπό τούς ἐκεῖ χριστιανούς, ἀνέβηκε μόνος του σέ μία πέτρα καί παραδίδοντας τόν ἑαυτό του στούς δημίους τόν κρέμασαν. Ἔτσι ἔλαβε τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου στίς 30 Ἰανουαρίου τοῦ 1784, τό δέ λείψανό του οἱ Τοῦρκοι τό ἔρριξαν στήν θάλασσα. Μετά ἀπό μέρες ἡ θάλασσα τό ἔβγαλε ἔξω καί οἱ χριστιανοί τῆς Μυτιλήνης τό ἐνταφίασαν μέ τιμές.

Ὁ Παπισμὸς καὶ ὁ Οἰκουμενισμὸς κατὰ τὸν Ἅγιον...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ριγμό καί γιά ὀπλισμό δικό σας, τό φετινό ἡμερολόγιο τῆς Μητροπόλεώς μας νά τό ἀφιερώσω σέ ἕνα ἅγιο καί σοφό στήν θεολογία πατέρα, τόν τελευταίως ἀνακηρυχθέντα ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας μας, τόν καθηγητή τῆς Δογματικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Σερβίας, τόν ὅσιο πατέρα Ἰουστῖνο Πόποβιτς, καί νά παραθέσω λοιπόν στό ἡμερολόγιο αὐτό, ὁλίγα ἀλλά δυνατά λόγια του γιά τά θέματα πού ἔθιξα: Γιά τόν Παπισμό καί τόν Οἰκουμενισμό. Ἔτσι θά φανεῖ καί ὅτι οἱ φιλοπαπικοί καί οἰκουμενιστές μέ ὅσα λέγουν καί πράττουν ἐναντιώνονται πρός τήν διδασκαλία τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας.

4. Ὁ ὅσιος Πατήρ Ἰουστῖνος Πόποβιτς (1894 - †1979), ὁ ἀνακηρυχθείς περί τά τελευταῖα ἀπό τήν Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Σερβικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς ἅγιος (29/4/2010), ἔγραψε πολλά βιβλία, βιβλία ποτισμένα ἀπό τήν βιβλική καί τήν πατερική θεολογία καί τά ὁποῖα μοσχοβολοῦν ἀπό τό ἄρωμα τῆς Ὀρθόδοξης πνευματικότητας. Μερικά, ὁλίγα μόνο, ἔχουν μεταφραστεῖ στήν ἑλληνική γλώσσα. Εὐχαριστοῦμε πολύ τούς μεταφραστές, εὐχόμαστε χρυσό στεφάνι νά τούς δώσει ὁ Χριστός στήν Βασιλεία Του γιά τόν κόπο τους, ἀλλά ἐκφράζουμε τήν θερμή παράκλησή μας νά μεταφράσουν στήν ἑλληνική γλώσσα καί τά ὑπόλοιπα βιβλία του, γιατί θά ὠφεληθοῦν πολύ ἀπό τήν ἀνάγνωσή τους οἱ ἑλληνόφωνες χριστιανοί. Ἰδιαίτερα παρακαλοῦμε νά μεταφραστοῦν στήν ἑλληνική γλώσσα τά δύο μεγάλα ὀγκώδη βιβλία του ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ καί Ο ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ, ἀπό τόν ὁποῖο θά μάθουμε καί ἁγίους τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ἀγνώστους σέ μᾶς.

Συνιστῶ, ἀγαπητοί, νά ἀποκτήσετε τά δύο βιβλία τοῦ ἁγίου πατρός, τά μεταφρασθέντα στήν ἑλληνική, τό πρῶτο, *«Ἄνθρωπος καί Θεάνθρωπος», καί τό δεύτερο, «Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός».*

Α΄ ΠΕΡΙ «ΔΙΗΙΡΗΜΕΝΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

(α) Στό βιβλίο του *«Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός»* ὁ ἅγιος πατήρ Ἰουστῖνος ἀρχίζει τόν θεολογικό του λόγο μέ τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας. Μᾶς παραθέτει δέ ὡραία θεολογία ὁ ἱερός πατήρ σχετικά μέ τήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἰδική του, ἀλλά τήν ρούφηξε ἀπό τήν μελέτη τῶν ἁγίων πατέρων μας. Ἀπό τά γραφόμενα τοῦ ἱεροῦ πατρός θέλω νά παραθέσω ἐδῶ μερικά σχετικά μέ τόν λόγο περί *«διῃρημένης Ἐκκλησίας»*. Καί θέλω νά τό κάνω αὐτό, γιατί ὁ αἱρετικός αὐτός λόγος, ἀκουσθεῖς στόν χῶρο μας πρό ὀλίγων ἐτῶν ἀπό ἱερατικά χείλη, ἐσκανδάλισε ψυχές. Πρόκειται περί μεγάλης πλάνης καί αἱρέσεως, γιατί ἡ ἰδέα τῆς «διῃρημένης Ἐκκλησίας» προσβάλλει τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἀκοῦστε, ἀδελφοί: Κατά τόν πατέρα Ἰουστῖνο Πόποβιτς ἡ Ἐκκλησία ταυτίζεται μέ τόν Χριστό. Αὐτό πραγματικά εἶναι ἡ Ἐκκλησία: *«Ὁ Χριστός παρατεινόμενος εἰς τούς αἰῶνας»*, ὅπως τό εἶπε ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος.

«Τό πᾶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ – λέγει ὁ πατήρ Ἰουστῖνος – **προέρχεται ἀπό τόν Χριστόν καί ὑπάρχει ἐν τῷ Χριστῷ· ὅλος ὁ Χριστός εἶναι μέσα εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησία εἶναι μέσα Του». «Εἰς ὅλην τήν καθολικότητά της ἡ Ἱερά Παράδοσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι αὐτός οὗτος ὁ Θεάνθρωπος Χριστός».**[1]

Ἀφοῦ λοιπόν ὁ Χριστός ταυτίζεται μέ τήν Ἐκκλησία Του, ὅταν λέγει κάποιος γιά *«διῃρημένη Ἐκκλησία»* εἶναι ὡς νά διαιρεῖ τό Θεανδρικό Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τό Ὁποῖο εἶναι Ἕνα, γιατί μία εἶναι ἡ ὑπόστασή Του. Γι' αὐτό:

«Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀδιαίρετος, ὅπως καί τό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου», λέγει ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς.[2]

(β) Οἱ αἱρετικοί, οἱ ὁποῖοι πρῶτα ἀνῆκαν στήν Ἐκκλησία καί ἦταν μέλη αὐτῆς, ἀλλά ἔπειτα δέχθηκαν τήν πλάνη τῆς αἵρεσης, ἀποκόπηκαν πλέον ἀπό τήν Ἐκκλησία καί δέν ἀνήκουν πιά σ' αὐτήν. Προσοχή: Δέν διαιρέθηκε ἡ Ἐκκλησία μέ τήν προσχώρηση μερικῶν, λίγων ἢ πολλῶν, μελῶν της στήν πλάνη, καί δέν ἀποτέλεσαν αὐτοί οἱ πλανηθέντες πάλι Ἐκκλησία, ὁμοία πρός τήν ἀρχική. Γιατί, ὅταν μιλοῦμε γιά «διῃρημένη Ἐκκλησία», ὡς νά λέγουμε αὐτό ἀκριβῶς, ἐπειδή μέ τήν «διαίρεση» ἔχουμε δύο ὅμοια μέρη. Ἀλλ' ἂς ἀκούσουμε τί λέγει ὁ ὅσιος Γέροντας πατήρ Ἰουστῖνος Πόποβιτς:

**«Κατά τήν ἐνιαίαν στάσιν τῶν Πατέρων καί τῶν Συνόδων ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὄχι μόνον μία, ἀλλά καί μοναδική, διότι ὁ εἷς καί μοναδικός Θεάνθρωπος, ἡ Κεφαλή Της, δέν δύναται νά ἔχῃ πολλά σώματα. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καί μοναδική, διότι εἶναι τό Σῶμα τοῦ ἑνός καί μοναδικοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὀντολογικῶς ἀδύνατος ὁ χωρισμός τῆς Ἐκκλησίας, διά τοῦτο ποτέ δέν ὑπῆρχε διαίρεσις τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά μόνον χωρισμός ἀπό τήν Ἐκκλησίαν. Κατά τόν λόγον τοῦ Κυρίου δέν διαιρεῖται ἡ Ἄμπελος, ἀλλά μόνον τά

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Ἡ ἀληθινὴ θεολογία κατὰ τὸν Ὅσιον Γέροντα Παΐσιον τὸν Ἁγιορείτην

Τοῦ ***κ. Ἰωάννη Τάτση****, Θεολόγου*

Ἡ ἁγιοκατάταξη τοῦ Ὁσίου Γέροντος Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου ἀποτέλεσε τὴν ἐπισφράγιση ἀπὸ τὴν Ποιμαίνουσα Ἐκκλησία τῆς βέβαιης πεποίθησης πλήθους πιστῶν ὅτι ὁ Γέροντας ὑπῆρξε πράγματι μέγας ἀσκητὴς καὶ ὅσιος. Ὁ Γέροντας Παΐσιος διακρίθηκε μάλιστα γιὰ κάτι σπάνιο στὴν ὀρθόδοξη μοναχικὴ παράδοση. Ἐνῷ ὑπῆρξε ἐραστὴς τῆς ἡσυχίας καὶ τοῦ ἡσυχαστικοῦ τρόπου ζωῆς θυσίασε γιὰ τὴν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων ὄχι μόνο τὴν ἡσυχία αὐτὴ ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν ἑαυτό του λιώνοντας κυριολεκτικὰ στὴ φλόγα τῆς ἀγάπης τῶν συνανθρώπων. Τὴν ἀνύστακτη ὁλονύκτια προσευχή του διαδεχόταν ἡ ὁλοήμερη ἀνάλωσή του στὰ προβλήματα τοῦ κόσμου, ἡ ὑπομονετικὴ καὶ καρτερικὴ ὑποδοχὴ πλήθους ἐπισκεπτῶν καὶ ἡ πλήρης ἀγάπης προσέγγιση τῶν πάντων. Τὸ καθημερινό του πρόγραμμα δὲν ἐπέτρεπε πολύωρη ἀφιέρωση στὴν μελέτη πατερικῶν κειμένων, ἀφοῦ προέκρινε τὴν ἀδιάλειπτη προσευχὴ ὑπὲρ παντὸς τοῦ κόσμου. Ὡστόσο προέτρεπε στὴν ἀνάγνωση πατερικῶν κειμένων, κυρίως μάλιστα ἀσκητικῶν καὶ ὁ ἴδιος ἀγαποῦσε πολὺ καὶ μελετοῦσε τὸν ἀββᾶ Ἰσαὰκ τὸν Σύρο.

Στὴν ἐποχή μας μετατρέψαμε τὴ θεολογία σὲ φιλοσοφία ἢ ἀκόμη χειρότερα σὲ ἀοριστολογία, ἑρμηνεύουμε τὴ διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων ὅπως νομίζουμε, ἀρκεῖ νὰ ἐξυπηρετοῦν τὶς ἀπόψεις μας, ἀκόμη δὲ χειρότερα, μὲ περισσὸ θράσος σχεδιάζουμε τὴν ὑπέρβασή τους μὲ τὴ λεγόμενη μεταπατερικὴ θεολογία. Ὁ λόγος τοῦ Ὁσίου Γέροντος Παϊσίου μᾶς δίνει τὴν πραγματικὴ διάσταση τῆς θεολογίας. Γράφει ὁ Ὅσιος Γέρων: *«Θεολογία εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ συλλαμβάνεται ἀπὸ τὶς ἀγνές, τὶς ταπεινὲς καὶ ἀναγεννημένες πνευματικὰ ψυχὲς καὶ ὄχι τὰ λόγια τοῦ μυαλοῦ, ποὺ φτιάχνονται μὲ φιλολογικὴ τέχνη καὶ ἐκφράζονται μὲ τὸ νομικὸ ἢ τὸ κοσμικὸ πνεῦμα. Τὰ φτιαχτὰ λόγια δὲν μποροῦν νὰ μιλήσουν στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσει ἕνα ὄμορφο ἄγαλμα, ἐκτὸς ἐὰν οἱ ἀκροατὲς εἶναι πολὺ κοσμικοὶ καὶ εὐχαριστιοῦνται ἁπλῶς ἀπὸ τὶς ὄμορφες κουβέντες. Ἡ θεολογία ποὺ διδάσκεται σὰν ἐπιστήμη, συνήθως ἐξετάζει τὰ πράγματα ἱστορικὰ καὶ ἐπόμενο εἶναι νὰ τὰ καταλαβαίνει ἐξωτερικὰ καὶ ἐπειδὴ λείπει ἡ πατερικὴ ἄσκηση, τὰ ἐσωτερικὰ βιώματα, εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀμφιβολίες καὶ ἐρωτηματικά, διότι μὲ τὸ μυαλὸ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβει κανεὶς τὶς θεῖες ἐνέργειες, ἐὰν δὲν ἀσκηθεῖ πρῶτα νὰ τὶς ζήσει, γιὰ νὰ ἐνεργήσει μέσα του ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ».*

Μεγάλο μέρος τοῦ θεολογικοῦ λόγου ποὺ ἐκφέρεται σήμερα εἶναι, ὅπως εὔστοχα ἔλεγε ὁ Ὅσιος Γέρων, φτιαχτὰ λόγια ποὺ ἀπευθύνονται σὲ κοσμικοὺς ἀνθρώπους. Ὅλοι ὅμως διψᾶμε γιὰ τὰ ἐσωτερικὰ βιώματα, τὴν πνευματικὴ ἄσκηση καὶ τέλος τὴν ἐνέργεια τῆς Θείας Χάριτος, ποὺ θὰ μᾶς ξεδιψάσει πραγματικά. Ἡ πραγματικὴ τιμὴ πρὸς τὸν Ὅσιο Γέροντα Παΐσιο εἶναι ἡ μίμηση τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς του καὶ ἡ προσπάθειά μας νὰ ἐφαρμόσουμε στὴν πράξη ὅσα ἐκεῖνος μᾶς δίδαξε μέσα ἀπὸ τὴν πολυετὴ ἀσκητική του πεῖρα. Ἡ πνευματικὴ διδασκαλία τοῦ Γέροντος Παϊσίου ἔχει ἐν πολλοῖς καταγραφεῖ σὲ βιβλία καὶ αὐτὴ ὀφείλουμε ὄχι μόνο νὰ μελετήσουμε πάλιν καὶ πολλάκις ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποφασίσουμε νὰ τὴν ἐφαρμόσουμε. Ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλε τὸν Ὅσιο Παΐσιο, γιὰ νὰ μᾶς διδάξει μὲ τρόπο ἁπλό, σαφῆ, κατανοητό, εὐχάριστο, πραγματικὰ χαριτωμένο τὴν διαχρονικὴ πατερικὴ ὁδὸ τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς, ποὺ ὁδηγεῖ μὲ ἀσφάλεια στὸ λιμάνι τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Ἀνακοίνωσις τῆς Π.Ε.Θ.

Ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις Θεολόγων εὑρίσκεται στὴν εὐχάριστη θέση νὰ ἀνακοινώσει στοὺς συναδέλφους καί νέους θεολόγους ὅτι στό Ἐπιμορφωτικό Σεμινάριο Παιδαγωγικῆς καί Διδακτικῆς Κατάρτισης, στά Γραφεῖα τῆς ΠΕΘ (Χαλκοκονδύλη 37, ὄροφος 3ος) εἰσηγητής τήν 31-1-2015 ἡμέρα Σάββατο καί ὥρα 11.30 - 14.30 θά εἶναι: ὁ κ. Ἰωάννης Μαρκότσης, Δρ Θεολογίας, Διευθυντής Λυκείου, μέ θέμα: «Ὀργάνωση καί διδασκαλία μαθήματος Θρησκευτικῶν: παράδειγμα διδασκαλίας ἀπό τή θεματολογία τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς».

Τά στολίδια τῶν γυναικῶν

Μᾶς λέγει **ὁ Ἀπόστολος Παῦλος**: «ἄρτι γάρ ἀνθρώπους πείθω ἤ τόν Θεόν; ἤ ζητῶ ἀνθρώπους ἀρέσκειν; εἰ γάρ ἔτι ἀνθρώποις ἤρεσκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἄν ἤμην» (Γαλ. α΄ 10). Δηλαδή, τώρα προσπαθῶ νά πείθω τούς ἀνθρώπους ἤ τόν Θεόν;Ἤ μήπως ζητῶ νά ἀρέσω στούς ἀνθρώπους; Ὄχι, διότι, ἐάν ἀκόμη καί τώρα ἐπεδίωκα νά ἀρέσω στούς ἀνθρώπους, δέν θά ἤμουν δοῦλος τοῦ Χριστοῦ.

Καί στήν Α΄ πρός Τιμόθεον Ἐπιστολή λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος:

«Θέλω οἱ γυναῖκες νά προσεύχωνται μέ ἐνδυμασία σεμνή. Νά στολίζουν τόν ἑαυτό τους μέ αἴσθημα ἐντροπῆς καί σωφροσύνης» (Α΄ Τιμ. β΄ 9-10).

Καί ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης λέγει ὅτι: «Ἀρώματα τῶν χριστιανῶν εἶναι ἡ πίστις καί ἡ συνείδησις, διότι αὐτή εἶναι ἡ εὐωδία τοῦ Χριστοῦ».

Ἐπίσης στήν Παλαιά Διαθήκη βλέπουμε: «Οὐκ ἔσται σκεύη ἀνδρός ἐπί γυναικί, οὐδέ μή ἐνδύσηται ἀνήρ στολήν γυναικείαν, ὅτι βδέλυγμα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σού ἐστι πᾶς ποιῶν ταῦτα» (Δευτερονόμιον, κβ΄ 5).

Δηλαδή, δέν ἐπιτρέπεται στήν γυναῖκα νά φορᾶ ἀνδρικά ροῦχα, οὔτε στόν ἄνδρα νά φορᾶ γυναικεῖα ροῦχα, διότι κάθε ἔνας πού κάνει αὐτά εἶναι σιχαμερός ἐνώπιον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου.

Τό σῶμα μας εἶναι ναός τῆς ψυχῆς μας καί πρέπει νά τό φροντίζουμε. Ὅμως πολλές φορές ἐπηρεασμένοι ἀπό τά πάθη μας καί τίς ἀδυναμίες μας στολίζουμε τό σῶμα μας, κυρίως οἱ γυναῖκες, μέ διάφορα στολίδια, δακτυλίδια, σκουλαρίκια κ.λπ. Αὐτό ὅμως σημαίνει ὅτι ὑπάρχει μέσα μας ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ ὁποία, ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, εἶναι ἡ πρώτη θυγατέρα τοῦ διαβόλου. Τά καλύτερα στολίδια εἶναι οἱ ἀρετές, οἱ ὁποῖες βοηθοῦν νά γίνουμε ἀρεστοί καί ἀγαπητοί στόν Θεό.

* * *

Ἀπό τόν βίο **τοῦ Ὁσίου Πέτρου** (1/2) διαβάζουμε γιά τόν Ὅσιο τά ἑξῆς:

Κάποτε ὁ Ὅσιος μέ δαῦμα γιάτρεψε τήν ἄρρωστη μητέρα τοῦ Θεοδωρήτου Ἐπισκόπου Κύρου.

Ὁ Ἅγιος Θεοδώρητος ἔγραψε καί τόν βίο τοῦ Ὁσίου Πέτρου καί μάλιστα προσθέτει τό ἑξῆς περιστατικό.

Ὁ Ὅσιος, λέγει, δέν γιάτρεψε μόνο τό σῶμα τῆς μητέρας του, ἀλλά καί τήν ψυχή. Διότι ἡ μητέρα του στολιζόταν μέ διάφορα χρυσά καί μεταξωτά, περιδέραια κ.λπ. Ὁ Ὅσιος μέ ἕνα πολύ σοφό παράδειγμα, τήν ἔπεισε νά τά ἀπορρίψη ὅλα αὐτά λέγοντας τά ἑξῆς. Ὅπως κάποιος ἄριστος ζωγράφος, ὅταν κατασκευάση μέ μεγάλη τέχνη κάποια εἰκόνα, καί δῆ κάποιον ἄλλον ἄτεχνο ζωγράφο νά βάλη ἄλλα χρώματα σέ αὐτήν ὀργίζεται, ἔτσι καί ὁ Πλάστης καί ζωγράφος Θεός ὀργίζεται, ὅταν οἱ γυναῖκες (τώρα τελευταῖα καί οἱ ἄνδρες) βάζουν φτιασίδια καί στολίζουν τό σῶμα τους μέ τά μάταια καί σιχαμερά στολίδια.

Διότι κατά αὐτόν τόν τρόπο κατηγοροῦν τόν Θεό ὅτι εἶναι ἀμαθής καί ἄτεχνος καί δέν γνώριζε νά τίς δημιουργήση ὄμορφες καί ὡραῖες. Καί δέν σκέπτονται ὅτι ὁ Θεός κάνει ὅλα ὅσα θέλει, γνωρίζοντας ὅμως τό συμφέρον, δέν δίνει σέ ὅλους καί σέ ὅλες αὐτό πού θά ἀποβῆ βλαβερό στίς ψυχές τους, καθώς τέτοιο εἶναι καί τό σωματικό κάλλος.

* * *

Ὁ μακαριστός Γέροντας π. Φιλόθεος Ζερβάκος ἔλεγε:

Τί νὰ πῶ καὶ γιὰ τὶς γυναῖκες; Δὲν ἔχουν ἄλλο στὸ νοῦ τους παρὰ πῶς νὰ στολιστοῦν. Συναγωνίζονται ποιὰ θὰ ξεπεράση τὴν ἄλλη στὸ στολισμό. Τί νὰ πῶ καὶ γιὰ τὴν ἄσεμνη ἐνδυμασία, τὴν ὁποία ὁ ἐφευρέτης τῆς κακίας διάβολος δίδαξε τὶς γυναῖκες, νὰ ντύνονται δηλ. μὲ γυμνὰ χέρια, μὲ γυμνὰ στήθη, μὲ γυμνὰ ποδάρια; Ἀλίμονο, ἀλίμονο! Πῶς δὲν ντρέπονται οἱ γυναῖκες τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν; Οἱ τσιγγάνες καὶ οἱ Τουρκάλες ντύνωνται κόσμια, γιὰ νὰ μὴ σκανδαλίζουν τοὺς ἄντρες, ἐνῶ οἱ Ἑλληνίδες καὶ Χριστιανὲς γυναῖκες, ποὺ ἔχουν παράδοση ἀπὸ τὸ Χριστό, ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους, ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρες νὰ ντύνονται σεμνά, ἔφτασαν σὲ τέλεια παραφροσύνη μὲ τὸν τρόπο ποὺ ντύνωνται! Οἱ πατέρες καὶ οἱ μητέρες νὰ εἶναι οἱ ἴδιοι τὸ καλὸ παράδειγμα καὶ νὰ μὴ ἀφήνουν τὰ παιδιὰ τους – συμβουλεύοντάς τα μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ – νὰ ντύνωνται ἔτσι ἄσεμνα. Καὶ οἱ ἄντρες νὰ ἀποτρέψουν τὶς γυναῖκες τους ἀπὸ τὸ ἄσεμνο ντύσιμο, γιατί θὰ δώσουν λόγο τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως. Ὅσες γυναῖκες εἰσέρχονται στὸ Ναὸ τοῦ Θεοῦ γυμνὲς καὶ ἀδιάντροπες, κάνουν τὸ θέλημα τοῦ διαβόλου.

Σὲ ἕνα ἀρχαῖο βιβλίο, ποὺ βρῆκα πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, διάβασα μεταξὺ ἄλλων ὅτι, ὅταν ρώτησαν οἱ Μαθητὲς τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, πότε θὰ γίνουν στὸν κόσμο τὰ φοβερὰ σημεῖα τῆς Δευτέρας Παρουσίας, ὁπότε θὰ παγώση ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν καὶ θὰ χαθῆ ἡ πίστη, ὁ Κύριος τοὺς εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ: «ὅταν οἱ γυναῖκες γίνουν ἄνδρες καὶ οἱ ἄνδρες γυναῖκες».

Καὶ ὁ θεῖος Χρυσόστομος, ὅταν τὸν ρώτησαν κάποιοι φιλόχριστοι ἄνθρωποι πότε θὰ γίνη ἡ Δευτέρα Παρουσία, τοὺς ἀπάντησε: «Ὅταν χαθῆ ἡ αἰδὼς ἀπὸ τὶς γυναῖκες, τότε εἶναι κοντὰ ἡ ἡμέρα τῆς Κρίσεως».

Οἱ προφητεῖες αὐτὲς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ ἄλλων Προφητῶν, Ἀποστόλων, Ἁγίων Πατέρων, τὶς ὁποῖες ἀνέφερα προηγουμένως στὸ λόγο μου, ἐκπληρώνονται σήμερα κατὰ γράμμα.

Σὰν πατέρας πνευματικὸς ἔχω καθῆκον καὶ εὐθύνη νὰ συμβουλεύω τὰ παιδιά μου. Σὲ συμβουλεύω λοιπόν, στὸ ἑξῆς νὰ πάψης νὰ βάφης τὰ χείλη σου, τὰ νύχια σου ἢ καὶ τὸ πρόσωπό σου, καὶ νὰ μένης ὅπως σὲ ἔπλασε ὁ Θεός. Μὴ θέλεις νὰ φαίνεσαι ἀνώτερη ἀπὸ τὸ Θεὸ· διότι, ὅταν βάφεσαι μὲ κόκκινες μπογιὲς, ὑβρίζεις τὸ Θεό. Εἶναι σὰν νὰ λὲς ὅτι «Ὁ Θεὸς δὲν ἤξερε ἢ δὲν μποροῦσε νὰ μὲ κάνη μὲ κόκκινα χείλη ἢ νύχια· καὶ αὐτὸ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνη ὁ Θεός, τὸ κάνω ἐγώ, γιὰ νὰ φαίνωμαι ὡραία καὶ νὰ μὲ θαυμάζουν καὶ ἐκτιμοῦν οἱ τρελλοὶ ἄντρες καὶ οἱ τρελλὲς γυναῖκες καὶ νὰ μὲ λένε πὼς εἶμαι «τοῦ κόσμου γυναῖκα», συγχρονισμένη καὶ ὄχι ὀπισθοδρομική».Ἔτσι ὅμως λυπεῖς τὸ Θεὸ καὶ ἐμένα, τὸν πνευματικό σου πατέρα, καὶ ὅλους τοὺς συνετοὺς καὶ θεοφοβούμενους ἀνθρώπους, καὶ χαροποιεῖς τὸ διάβολο καὶ τοὺς ἀνόητους ἀνθρώπους, ἄντρες καὶ γυναῖκες.

Λοιπόν, ἂν ἀγαπᾶς καὶ φοβᾶσαι τὸ Θεό, ἂν σέβεσαι κι ἐμένα, τὸν πνευματικό σου πατέρα, ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πάρεις τὸ γράμμα μου, νὰ πάψης νὰ βάφεσαι. Καὶ νὰ στολίζης στὸ ἑξῆς τὴν ψυχή σου μὲ ταπείνωση, μὲ σεμνότητα καὶ μὲ ἀρετές. Τότε θὰ χαίρεται καὶ ὁ Θεὸς καὶ οἱ Ἄγγελοι καὶ ἡ Παναγία καὶ οἱ Ἅγιοι, καὶ θὰ σὲ προστατέψουν καὶ θὰ σὲ ἀξιώσουν νὰ εἰσέλθης στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἐάν, ὅμως, ἀκολουθήσης τὸ συρμὸ καὶ τὶς μόδες καὶ τὶς συγχρονισμένες γυναῖκες, ὅπως τώρα ποὺ τὶς μιμεῖσαι στὰ βαψίματα, θὰ τὶς μιμηθῆς καὶ στὸ τσιγάρο καὶ στὴ χαρτοπαιξία καὶ στὰ ἄλλα, ποὺ εἶναι αἰσχρὸ καί νὰ τὰ λέη κανείς.

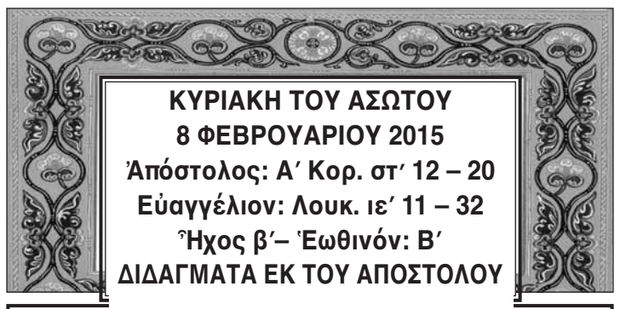

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ
8 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. στ΄ 12 – 20
Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιε΄ 11 – 32
Ἦχος β΄– Ἑωθινόν: Β΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

«Οὐκ οἴδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματός ἐστιν;»

Τὸ ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρος, αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται καθημερινῶς ἀπ' ἀρχῆς ἕως καὶ σήμερα καὶ τοῦτο θὰ ἐπαναλαμβάνεται διά παντός.

Δύο βασικὰ εἶναι τὰ θέματα ποὺ στοὺς λίγους αὐτοὺς στίχους ἀναπτύσσει στοὺς Κορινθίους καὶ δι' αὐτῶν σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς μέσῳ τῆς ἀποκαλυπτικῆς διαχρονικότητος. Πρῶτον τὸ θέμα τοῦ φαγητοῦ καὶ δεύτερον τὸ θέμα τῶν σαρκικῶν ἁμαρτημάτων. Τοῦ φοβεροῦ καὶ θανάσιμου ἁμαρτήματος τῆς πορνείας.

Καὶ γιὰ μὲν τὸ πρῶτο θέμα, αὐτὸ δηλαδὴ ποὺ ἔχει σχέση μὲ τὰ "βρώματα" καὶ κατὰ πόσο ὁ πιστὸς ἔχει ἐξουσία καὶ μπορεῖ ἐλευθέρως νὰ γεύεται ὅ,τι ἐπιθυμεῖ, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διά τοῦ Ἀποστόλου θὰ μᾶς διαφωτίσει ὅτι "πάντα μοι ἔξεστιν ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει". Ὅλα ὅσα δὲν ἀπαγορεύει ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ μπορῶ νὰ τὰ ἔχω. Ὅλα εἶναι στὴν ἐξουσία μου, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θὰ γίνω δοῦλος σὲ τίποτε. Ἡ "τετραγωνικὴ" θεολογικὴ λογικὴ τοῦ Ἀποστόλου εἶναι καταπληκτική. Γι' αὐτὸ καὶ συνεχίζει: "Τὰ φαγητὰ ἔχουν γίνει γιὰ τὴν κοιλία καὶ ἡ κοιλία διά τὰ φαγητά. Ὅμως ὅλα αὐτὰ ὁ Θεὸς θὰ τὰ καταργήσει στὴν μέλλουσα ζωή ποὺ ἀναμένουμε". Ἑπομένως μπορεῖ ὁ πιστὸς νὰ γεύεται τῆς τροφῆς (ὅταν ἐπιτρέπεται), ἀρκεῖ νὰ μὴ σκανδαλίζει καὶ φυσικὰ νὰ μὴ ξεχνᾷ ποτὲ πὼς "τρώει γιὰ νὰ ζήσει καὶ δὲν ζεῖ γιὰ νὰ τρώει".

Ὑφίσταται ὅμως καὶ ἕνα ἄλλο, ἄκρως ἐπικίνδυνο ζήτημα τὸ ὁποῖο εἶχε διαταράξει τὴν πνευματικὴ εἰρήνη στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου καὶ φαίνεται πὼς στὶς ἡμέρες μας ἔχει ἐπανέλθει στὴν χειροτέρα του μορφή, ἀφοῦ φαίνεται πὼς ὑπάρχουν κάποιοι, ἀκόμα καὶ ποιμένες, ποὺ τὸ θέμα τῶν σαρκικῶν ἁμαρτημάτων – πορνείας κ.λπ. - τὸ ἀντιμετωπίζουν ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ. Ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ στὴν καλυτέρα τῶν περιπτώσεων, γιὰ νὰ μὴ ἰσχυριστοῦμε ὅτι οἱ "φιλελεύθεροι" καὶ "νεορθόδοξοι" μὲ μία μονοκονδυλιὰ τοῦ διαβόλου προσπαθοῦν νὰ διαγράψουν τὶς θεόπνευστες ἐντολὲς ἐπ' αὐτῶν τῶν ζητημάτων, ποὺ περιέχονται στὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ ἀνέκαθεν βιώνουν οἱ ἅγιοι καὶ φυσικὰ οἱ ἁπλοὶ πιστοὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Ἔ, λοιπὸν "τὸ σῶμα μας δὲν ἔχει δημιουργηθεῖ γιὰ τὴν πορνεία, ἀλλὰ γιὰ τὸν Κύριο. Γιὰ ν' ἀνήκει σὲ Αὐτὸν καὶ νὰ κατοικεῖ ἐντός του ὁ Ἴδιος. Δὲν ἔχει σημασία τὸ ὅτι τὸ σῶμα μετὰ τὸν θάνατο θὰ διαλυθεῖ, ἀφοῦ κάποια στιγμὴ θὰ τὸ ἀναστήσει ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ δύναμή του ἀνέστησε τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό". Καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὰ τὸ ἀποκορύφωμα μέσῳ ἑνὸς ἐρωτήματος: "Οὐκ οἴδατε ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν μέλη Χριστοῦ ἐστιν;".

Καὶ μόνο αὐτὸ τὸ καίριο ἐρώτημα ποὺ θέτει ὁ Ἀποστολικὸς κάλαμος, κονιορτοποιεῖ ὅλα τὰ φληναφήματα τῶν ψευδοθεολόγων, τῶν ξεπεσμένων "νεορθοδόξων" καὶ "μεταπατερικῶν" καὶ ὅσων "ποιμένων περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν" (Α΄ Τιμ. στ΄ 21).

Οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐδέχθη διά τοῦ βαπτίσματος καὶ τῶν ἄλλων μυστηρίων τὴν υἱοθεσίαν ἐπιτρέπεται νὰ ἁμαρτάνει μὲ ὁποιαδήποτε βεβαίως ἁμαρτία, πολὺ δὲ περισσότερο μὲ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ἀηδιαστικὰ καὶ βδελυρὰ ἁμαρτήματα, διά τὰ ὁποῖα "αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν".

Καὶ μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ποὺ οὐδεμία ἀμφισβήτηση ἐπιδέχονται τίθεται ἀμείλικτο τὸ ἐρώτημα: "Διατὶ ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἀρνεῖται νὰ ἀγγίξει καὶ νὰ ἀποκαθάρει τὴν κατάρα τῆς λεγομένης "νεορθοδοξίας" τουτέστιν κακοδοξίας καὶ δαιμονολογίας, ποὺ τὰ τελευταῖα ἔτη ὡς καρκίνωμα πνευματικὸ κατατρώγει ὅ,τι πολυτιμότερο καὶ ἁγιώτερο ὑπάρχει στὸν χῶρο τῆς νεότητος καὶ ὄχι μόνον;". Ἐννοοῦμε τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἀγνότητα ἕως τοῦ γάμου, τὴν πιστότητα ἕως θανάτου καὶ τὴν εὐλογημένη συζυγία. Τὴν συζυγία ὅπως τὴν θέλει ὁ Θεὸς καὶ ὅπως τὴν κηρύσσουν οἱ θεοφόροι πατέρες. Τί εἶναι ἐκεῖνο, ἀλήθεια, ποὺ ἐμποδίζει τὸ ὀρθοτομεῖν στὰ ζητήματα αὐτὰ μὲ ἀποτέλεσμα, σὺν τοῖς ἄλλοις, νὰ ἔχουν λιγοστεύσει ἕως σημείου κρίσεως οἱ νέοι ἄνευ κολλημάτων ἱερωσύνης;

Τί εἶναι αὐτὸ τὸ ὁποῖο ἐμποδίζει τοὺς ἰθύνοντας νὰ κηρύξουν ἐπιτέλους εὐθαρσῶς στὸ ποίμνιο, ποὺ ἔχουν χρεωθεῖ στὸ πετραχήλι καὶ στὸ ὠμοφόριό τους, αὐτὰ ποὺ τόσο ξεκάθαρα τονίζει ὁ Ἀπ. Παῦλος;

Μήπως ὑπάρχουν ψυχολογικὰ πλέγματα καὶ φόβος ἐναντίον τοῦ μακρὰν τοῦ Θεοῦ κόσμου; Ἢ μήπως ἐνοχὲς περίεργες φράσσουν τὰ στόματα καὶ ρίχνουν σὲ μία δαιμονικὴ "χειμερία νάρκη" τὶς καρδιὲς τῶν "διαδόχων τῶν Ἀποστόλων", ὅπως ἀρέσκονται νὰ τονίζουν ἑαυτοὺς οἱ ποιμένες; Πολλὰ "μπορεῖ" δύναται κανεὶς νὰ ἐξιχνιάσει καὶ στὸν τομέα αὐτὸ τῆς συγχρόνου ποιμαντικῆς, γιὰ τὴν ὁποία νεώτερος ὅσιος μὲ θλίψη πολλὴ ἐτόνιζε τό: "τυφλὸς δὲ τυφλὸν ἐὰν ὁδηγῇ, ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται" (Ματθ. ιε΄14).

Ὅπως καὶ νὰ 'χει, τὸ πρᾶγμα εἶναι σὲ πολὺ χειρότερο κατάντημα ἀπ' ὅσο μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστεῖ, δοθέντος ὅτι καὶ αὐτὲς πλέον οἱ θεολογικὲς (γράφε σκοτολογικὲς) σχολὲς κατήντησαν περίγελως ἀκόμα καὶ τῶν μουσουλμάνων. Οἱ δὲ σοφὲς κεφαλὲς τῶν καθηγητῶν τῶν ψηφισάντων τὶς μουσουλμανικὲς σπουδές, τώρα πλέον εἰς ἔνδειξιν "συναδελφικῆς ἀλληλεγγύης" πρὸς τοὺς μουσουλμάνους καθηγητές, θὰ ἔχουν ἕνα ἀκόμα πρόσθετο ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῶν "νεορθοδόξων", τὴν ἀπόλαυση δηλ. τοῦ ἰδιοτύπου μουσουλμανικοῦ παραδείσου μὲ ὅλα τὰ παρελκόμενα...

Ἀδελφοί μου, ὅσοι πιστοί, ὅσοι ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου καὶ τῆς "νέας ἐποχῆς", "Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου"!

Ἂς ἀγωνιστοῦμε ὁ καθένας μὲ τὶς δυνάμεις του καὶ τὰ χαρίσματά του καὶ ἂς καταρτίζουμε τὶς ὑπάρξεις μας σὲ "ναοὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος", "ἐπιτελοῦντες ἁγιοσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ" καὶ ταυτοχρόνως ὀρθοτομοῦντες ἀποστολικῶς καὶ πατροπαραδότως πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, πολεμώντας σθεναρῶς καὶ ἀκαταπαύστως τὶς πλάνες ποὺ παρεισφρέουν στὴν θεολογία μας καὶ στὴν ὀρθοπραξία μας. Ἀμήν.

Ἀρχ. Ἰωὴλ Κωνστάνταρος

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ σύγχρονος αἱρετικὴ Ἐσχατολογία

Β. Οἱ Εὐαγγελικαλικοί (Evangelicals)

Τοῦ ***πρωτ. π. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου,*** *Ἐπικ. Καθ. Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ*

Οἱ Εὐαγγελικαλικοί (Evangelicals) ἀποτελοῦν ἕνα σημαντικό πολυσυλλεκτικό καί ὑπερομολογιακό ρεῦμα τοῦ σύγχρονου συντηρητικοῦ Προτεσταντικοῦ κόσμου, πού ἐμφανίστηκε μετά τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο καί θά πρέπει νά διακρίνεται ἀπό τούς λεγόμενους Εὐαγγελικούς. Καί ὁ ἐν λόγω χῶρος συναγωνίζεται τούς Πεντηκοστιανούς στήν ἀριθμητική αὔξησή τους καί ἐπιπλέον δέν στερεῖται αἱρετικῶν θέσεων σχετικά μέ τά ἔσχατα. Βασικές ἐσχατολογικές κακοδοξίες, παρά τήν ἐπί μέρους διαφοροποίηση τῶν ποικίλων κινήσεων πρέπει νά θεωρηθοῦν οἱ ἑξῆς:

α) Ἡ αἱρετική ἐσχατολογία τῶν Εὐαγγελικαλικῶν, στό μεγαλύτερο βαθμό της, ἔχει ἐνσωματώσει θέσεις τῆς λεγόμενης «Θεωρίας τῶν Οἰκονομιῶν» (Dispensationalists), πού διατύπωσε ὁ ἱδρυτής τῆς αἱρετικῆς κίνησης τῶν «Χριστιανῶν Ἀδελφῶν» ὁ J. N. Darby (1800-1882).

β) Βασική παράμετρος καί τῶν Εὐαγγελικαλικῶν ἀποτελεῖ καί στόν ἐν λόγῳ χῶρο ἡ Ἁρπαγή τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία θά λάβει χώρα πρίν ἀπό τή μεγάλη Θλίψη. Μετά τήν Ἁρπαγή τῆς Ἐκκλησίας θά ἐπακολουθήσουν πείνα, ἀρρώστειες, σεισμοί καί πόλεμοι σέ πολλά μέρη τῆς γῆς. Διαφωνοῦν μεταξύ τους γιά τό πότε θά γίνει ἡ Ἁρπαγή ἐνῶ συμφωνοῦν γιά τό γεγονός. Κάποιες κινήσεις ὑποστηρίζουν, ὅτι θά γίνει πρίν τή «μεγάλη Θλίψη» καί κάποιες ἄλλες μετά.

γ) Μετά τήν Ἁρπαγή ἀκολουθεῖ ἡ περίοδος τῆς «μεγάλης Θλίψης» πού τή χαρακτηρίζουν καί ὡς «καιρό τῆς στενοχωρίας τοῦ Ἰακώβ». Αὐτή ἡ περίοδος εἶναι ἡ περίοδος τοῦ Ἀντιχρίστου.

δ) Ἀκολουθεῖ ἡ ἐπιστροφή τοῦ Χριστοῦ μετά τήν ἑπταετία τοῦ Ἀντιχρίστου μ

Τὰ ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα τοῦ 2014 (Μέρος Γ΄)

Τοῦ ***κ. Γεωργίου Ν. Παπαθανασοπούλου***

Στὰ ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα τοῦ 2014 καὶ σὲ διορθόδοξο ἐπίπεδο δέσποσε τὸ θέμα τῶν ἐνεργειῶν πρὸς τὴν πραγματοποίηση τῆς Πανορθόδοξης Συνόδου. Στὶς 9 Μαρτίου τοῦ 2014 ὁλοκληρώθηκε ἡ σύναξη τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν στὸ Φανάρι. Σ' αὐτὴν ἀποφασίστηκε νὰ ἐπιταχυνθεῖ ἡ προπαρασκευή, ὥστε αὐτὴ νὰ συγκληθεῖ στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 2016 ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς. Γιὰ νὰ ἀνακοινωθεῖ ἡ πραγματοποίησή της ἔγιναν δεκτοὶ οἱ ὅροι ποὺ ἔθεσε ὁ Πατριάρχης τῆς Μόσχας στὸν κ. Βαρθολομαῖο. Ὅμως τὰ προβλήματα πρὸς τὴν πραγματοποίησή της δὲν ἔληξαν καὶ φαίνονται ἀνυπέρβλητα. Ἐπιτυχία τοῦ Κωνσταντινουπόλεως ἦταν ἡ συμμετοχὴ τοῦ Μόσχας στὴ Σύναξη τῶν Προκαθημένων, ἀρνητικὰ σημεῖα ἦταν ἡ ἀπουσία τοῦ Ἀντιοχείας, λόγῳ τῆς διαμάχης του μὲ τὸν Ἱεροσολύμων, καθὼς καὶ ἡ ἀπουσία τοῦ Τσεχίας καὶ Σλοβακίας, λόγῳ τοῦ ὅτι τὸ Φανάρι ἀμφισβητεῖ τὴν κανονικότητα τῆς ἐκλογῆς του.

Στὴ Σύναξη τοῦ Μαρτίου 2014 **ἐπιβεβαιώθηκε ἡ ἀφοσίωση ὅλων τῶν Προκαθημένων στὴν ἔννοια τῆς συνοδικότητας,** ἡ ὁποία «τυγχάνει ὑψίστης σημασίας διά τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας». Ἐπίσης συμφωνήθηκε:

-Ἡ Διορθόδοξος Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ νὰ ἀρχίσει τὸ ἔργο της ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο 2014 καὶ νὰ τὸ ὁλοκληρώσει ἕως τὸ Πάσχα τοῦ 2015. Ἡ ἡμερομηνία λήξεως τοῦ ἔργου τῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τηρηθεῖ. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2014 στὴν Ἐπιτροπὴ δὲν ὑπῆρξε συμφωνία στὰ θέματα ποὺ συζητήθηκαν καὶ αὐτὴ συνεδριάζει πάλι τὸν Φεβρουάριο τοῦ 2015, μὲ ἀβέβαιο τὸ πῶς θὰ ἐξελιχθεῖ.

-Ὅλες οἱ ἀποφάσεις θὰ λαμβάνονται μὲ ὁμοφωνία σὲ ὅλα τὰ στάδια τῆς προετοιμασίας καὶ στὴ Σύνοδο.

-Ἡ Πανορθόδοξη Σύνοδος θὰ συγκληθεῖ ἐντὸς τοῦ 2016. Θεωρεῖται αἰσιόδοξη ἡ ἐπιδίωξη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ποὺ πέρασε στὴ Σύναξη τῶν Προκαθημένων. Σημειώνεται ὅτι ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἐπιδίωξε ἡ Πανορθόδοξη Σύνοδος νὰ λάβει χώρα τὸ 2000. Σχετικὴ αἰσιόδοξη πρόβλεψη σὲ ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν εἶχε διατυπώσει τὸ 1997 καὶ τὸ 1998 ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Ἐλβετίας καὶ μετὰ Ἀδριανουπόλεως κυρὸς Δαμασκηνός. Σχεδὸν εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τότε θεωρεῖται ὅτι ὑπάρχει πάντα ἡ ἴδια αἰσιοδοξία…

-Ἡ Πανορθόδοξη Σύνοδος θὰ συγκληθεῖ ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, ἀπὸ τὸν ὁποῖο καὶ θὰ προεδρεύεται. Οἱ ὑπόλοιποι «Ἀδελφοὶ Αὐτοῦ Προκαθήμενοι θὰ κάθηνται ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων Αὐτοῦ».

-Ἑκάστη Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ τὸν Προκαθήμενό της καὶ ἀπὸ εἴκοσι τέσσερις, κατ' ἀνώτατο ὅριο, Ἐπισκόπους αὐτῆς. Ὁ τρόπος τῆς ἐπιλογῆς τῶν 24 ἀποτελεῖ θέμα προβληματισμοῦ καὶ πρὸς ἐπίλυση στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅπως καὶ σὲ ἄλλες Ἐκκλησίες. Προτείνονται διάφορες λύσεις, ἀλλὰ ὅλες, πλὴν τῆς κληρώσεως, ἔχουν ἀτέλειες.

-Κάθε Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία ἔχει μία μόνο ψῆφο. Γιὰ τὴν ἀπόφαση αὐτὴ ὑπῆρξαν ἔντονες ἐνστάσεις, ὅτι καταπνίγεται ἡ ἐλευθερία τῆς ἔκφρασης καὶ τῆς ψήφου τῶν Ἐπισκόπων.

Τὸ συμπέρασμα γιὰ τὴν πορεία πρὸς τὴν Πανορθόδοξη Σύνοδο δὲν εἶναι θετικό. Σημείωσε σχετικὰ ὁ Μητροπολίτης Μεσσηνίας, ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὶς προπαρασκευαστικὲς συνάξεις, στὴν Ἱεραρχία τοῦ Ὀκτωβρίου 2014:

«Γιὰ τὴν πραγματοποίησίν της (Πανορθοδόξου) ἀπαιτεῖται ἀκόμη πολὺς κόπος καὶ μόχθος, ἐνῷ πολλὰ ἐκ τῶν προβλημάτων τὰ ὁποῖα θὰ ἀνακύψουν, ἐκ τῆς μεθόδου ἐργασίας καὶ εἰς αὐτὸ τὸ τελευταῖον στάδιον τῆς προετοιμασίας, θὰ δημιουργήσουν ἀρκετὰ ἐμπόδια ἢ καὶ θὰ παρατείνουν τὴν χρονικὴν περίοδον τῆς προετοιμασίας πέραν τῆς προγραμματισθείσης, ἐνῷ δύνανται νὰ δυσχεράνουν καὶ τὴν ὅλην πορείαν πρὸς τὴν τελικὴν ἔκβασιν τῆς ὅλης προσπαθείας. Ἐπὶ πλέον τὰ δικαιοδοσιακὰ ἤδη ὑφιστάμενα ἐνδορθόδοξα διμερῆ ζητήματα τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ δυσκολία ἐπιτεύξεως ὁμοφωνίας, εἰς πολλὰ σημεῖα ἐκ τῶν προειρημένων Κειμένων καὶ αἱ μεμονωμέναι ἀγκυλώσεις ἢ ἀπαιτήσεις τοπικῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελέσουν προσκόμματα εἰς τὴν ὅλην διαδικασίαν, ἐὰν δὲν λειτουργήσουν τελικῶς καὶ ἀναβλητικῶς εἰς τὸ ὅλον ἐγχείρημα». (Σημ. Ἡ ὑπογράμμιση τοῦ ὑπογράφοντος).

Τὰ δέκα θέματα τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου, ὅπως καθορίσθηκαν ἀπὸ τὴν Α΄ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξη Διάσκεψη, στὸ Σαμπεζύ, τὸ 1976, εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

1. Ὀρθόδοξος Διασπορά. 2. Τὸ Αὐτοκέφαλο καὶ ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ. 3. Τὸ Αὐτόνομο καὶ ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ. Τὰ Δίπτυχα. Τὸ ζήτημα τοῦ κοινοῦ ἡμερολογίου. Τὰ κωλύματα γάμου. Ἡ ἀναπροσαρμογὴ τῶν περὶ νηστείας ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων. Οἱ σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν ὑπόλοιπο χριστιανικὸ κόσμο. Ἡ Ὀρθοδοξία καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις. Ἡ συμβολὴ τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν τῆς εἰρήνης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀδελφοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ ἄρσιν τῶν φυλετικῶν διακρίσεων.

Τὰ θέματα ἐπελέγησαν πρὶν ἀπὸ σαράντα περίπου χρόνια. Καὶ τὰ μὲν ἐκκλησιολογικὰ (Ποιμαντικὴ Ὀρθοδόξου Διασπορᾶς, περὶ ἀπονομῆς τοῦ Αὐτοκεφάλου καὶ τοῦ Αὐτονόμου τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ κοινοῦ ἡμερολογίου) εἶναι πράγματι ἀκανθώδη καὶ δὲν θὰ ἐπιλυθοῦν οὔτε μὲ τὴν Πανορθόδοξη. Τὰ ποιμαντικὰ ζητήματα (Κωλύματα Γάμου καὶ Νηστεία) δὲν μποροῦν νὰ ἀλλάξουν, γιατί θὰ προκληθεῖ μεγάλη ἀναταραχὴ στοὺς πιστούς. Τὸ θέμα περὶ ἐπικράτησης τῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν τῆς εἰρήνης κ.λπ. εἶναι καθαρὰ θεωρητικό. Τέλος γιὰ τὸ θέμα τῆς σχέσης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τοὺς ἑτεροδόξους καὶ τὴ συμμετοχή Της στὸ ΠΣΕ ὑπάρχει ἐμπειρία δεκαετιῶν καὶ δὲν ἰσχύει ἡ δικαιολογία τῆς ἀγνοίας περὶ τοῦ ἀγόνου τῶν διαλόγων καὶ τοῦ ἀδιεξόδου στὴν παρουσία τῶν Ὀρθοδόξων στὸ ΠΣΕ.

Στὸ διάστημα ποὺ ἔχει κυλίσει ἀπὸ τὸ 1976, ὅταν ἐπελέγησαν τὰ θέματα τῆς Πανορθοδόξου, ἕως σήμερα ἔχουν ἀνακύψει σοβαρότατα ζητήματα γιὰ τὴ ζωή τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἡ παγκοσμιοποίηση ἐπηρεάζει τὶς κοινωνίες, ἰσλαμιστὲς ἐξοντώνουν κατὰ χιλιάδες τοὺς Χριστιανούς, ἡ γενετικὴ τεχνολογία καὶ γενικότερα τὰ ζητήματα τῆς Βιοηθικῆς ἀπαιτοῦν ἄμεσες καὶ πανορθόδοξες ἀπαντήσεις, ὁ συγκρητισμὸς καὶ ἡ πρακτικὴ ἀθεΐα διαβρώνουν τὶς συνειδήσεις, ὁ ὑλισμὸς καὶ ὁ ἠδονισμὸς κυριαρχοῦν στὶς κοινωνίες. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ καυτὰ θέματα οὐδὲν θὰ συζητηθεῖ.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴ συνεδρίαση τῆς 10ης Ἀπριλίου ἐνημερώθηκε ἀπὸ μέλη τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων γιὰ τὴν πορεία τῆς πραγματοποιήσεως τῆς Πανορθόδοξης Συνόδου. Στὴ συζήτηση ποὺ ἐπακολούθησε τέθηκε τὸ ζήτημα νὰ τεθοῦν καὶ νέα θέματα, ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν σημερινὸ ἄνθρωπο (οἰκονομικὴ κρίση, θέματα βιοηθικῆς, ἀγώνας γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς εἰρήνης κ.ἄ.) καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἐπικαιροποίηση τῶν ἤδη ἐγκριθέντων κειμένων. Εἶναι γνωστὸ ὅτι λόγῳ τῆς σπουδῆς νὰ πραγματοποιηθεῖ ἐντὸς τοῦ 2016 ἡ Πανορθόδοξη νέο θέμα δὲν θὰ προστεθεῖ καὶ ἡ ἐπικαιροποίηση τῶν κειμένων βρίσκεται σὲ ἀβέβαιη ἐξέλιξη…

Ἤδη στὴν πρόσφατη διάσκεψη τῆς Προπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς στὸ Σαμπεζὶ τῆς Ἐλβετίας (30/9/2014 - 6/10/2014) παρουσιάστηκαν ζητήματα ἐπικαιροποίησης κειμένων τῆς Πανορθόδοξης Συνόδου, ποὺ εἶχαν ἐγκριθεῖ παλαιότερα…. Αὐτὰ θὰ συζητηθοῦν τὸν προσεχῆ Φεβρουάριο στὴ σύσκεψη τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, πάλι στὸ Σαμπεζύ. Στὴν ἐν λόγῳ διάσκεψη δὲν συζητήθηκαν τὰ «καυτὰ» ζητήματα «Ἡ Ὀρθόδοξος Διασπορά», «Τὸ αὐτόνομον ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ» καὶ «Τὰ Δίπτυχα», στὰ ὁποῖα δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρξει συμφωνία μεταξὺ Φαναρίου καὶ Μόσχας.

Πάντως, μὲ τὰ ἕως σήμερα δεδομένα, στὰ μισὰ θέματα τῆς Πανορθόδοξης (Λ.χ. κοινὸ ἡμερολόγιο, κωλύματα γάμου καὶ νηστεία) δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχουν διαφοροποιήσεις στὰ ἰσχύοντα καὶ ὑπάρχει ὁμοφωνία, ἐνῷ στὰ ἄλλα μισὰ (Λ.χ. Αὐτοκέφαλο, Αὐτόνομο, Δίπτυχα, Διασπορὰ) δὲν ὑπάρχει… Καὶ βέβαια προκύπτει τὸ ἐρώτημα ἂν στὰ μισὰ θέματα δὲν ὑπάρχει ἀλλαγὴ στὰ ἰσχύοντα καὶ ὑπάρχει ὁμοφωνία καὶ στὰ ἄλλα μισὰ εἶναι δεδομένο ὅτι δὲν ὑπάρχει, γιατί ἡ τόση ἐπιμονὴ τοῦ Φαναρίου γιὰ τὴ σύγκληση τῆς Πανορθόδοξης;… Μόνο ὡς αὐτοσκοπός;

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου νὰ διεξαχθεῖ ὁπωσδήποτε ἡ Πανορθόδοξη Σύνοδος, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμά της, εἶναι ἕνας διακαής του πόθος, ποὺ τὸν εἶχε ἀπὸ πολὺ παλιά. Τὸ 1977, ὡς νέος στὴν ἡλικία καὶ στὴν ἀρχιερωσύνη Μητροπολίτης Φιλαδελφείας (Σημ. Χειροτονήθηκε στὶς 25/12/1973, σὲ ἡλικία 33 ἐτῶν), δημοσίευσε κείμενο στὸν Χαριστήριο Τόμο γιὰ τὸν γέροντά του, Μητροπολίτη Χαλκηδόνος Μελίτωνα, στὸ ὁποῖο ἐκθέτει τὸ ὄνειρό του καὶ μάλιστα μὲ λεπτομέρειες γιὰ τὴν Πανορθόδοξη. Τότε, τὸ 1977, χρησιμοποίησε γιὰ πρώτη φορὰ τὰ ἐπιχειρήματα Ρώσων θεολόγων τῆς Διασπορᾶς, γιὰ νὰ ὑποστηρίξει τὰ περὶ τοῦ Πρωτείου τοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ποὺ ἐπανέλαβε ὁ Μητροπολίτης Περγάμου στὴν πρόσφατη συνεδρίαση (Σημ. τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2014) τῆς Μεικτῆς Ἐπιτροπῆς Θεολογικοῦ Διαλόγου μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴ μελέτη τοῦ κ. Βαρθολομαίου σημειώνονται δύο σημεῖα, στὰ ὁποῖα ἄλλαξε ἄποψη γιὰ τὴν Πανορθόδοξη. Στὸ πρῶτο ἀναφέρει:

«Ὁ γράφων…πιστεύει ὅτι ἡ προετοιμασία τῆς Συνόδου δὲν ἀφορᾷ μόνον εἰς τοὺς συνέδρους τῶν Προσυνοδικῶν Πανορθοδόξων Διασκέψεων, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἐπὶ μέρους ἁρμοδίους ἐπιστήμονας καὶ εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει». Γιὰ νὰ προσθέσει στὴ συνέχεια τὴν παρακάτω ἀρχὴ τοῦ Δικαίου «quod ones tangit debet ab omibus iudicari» *("Ὅσα πάντας ἀφοροῦν, ἀπὸ πάντας κρίνονται),* ποὺ τὴν ἀναφέρει μὲν γιὰ τὶς ἄλλες Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, ἀλλὰ αὐτὲς δὲν περιλαμβάνουν μόνο τοὺς Ἐπισκόπους τους….

Τὰ πάντα γιὰ τὴν Πανορθόδοξο, ἕως σήμερα, γίνονται «ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ». Γνώση τῶν ὅσων συμβαίνουν δὲν ἔχουν ὄχι οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ μοναχοὶ καὶ βέβαια οἱ λαϊκοί, οὔτε κἂν οἱ Ἀρχιερεῖς. Στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τὸν περασμένο Ὀκτώβριο ἔγινε ἡ ἐνημέρωση τῆς Ἱεραρχίας ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Μεσσηνίας, ἀλλὰ τὸ κείμενό του, μὲ τίτλο *«Ἐνημέρωσις περὶ τῆς μελλούσης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου»* τὸ χαρακτηρίζει ὁ ἴδιος **«ΜΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΜΟΝ»!** Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα νοοτροπία. Ὁ φόβος τῆς γνώσης ἀπὸ τοὺς ἐκτὸς «τῶν τειχῶν» καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς τυχὸν κριτικῆς.

Τὸ δεύτερο σημεῖο ἀπὸ τὸ κείμενο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τοῦ 1977:

«Εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον δύνανται καὶ πρέπει νὰ λάβουν μέρος ὡς σύμβουλοι τῶν ἐπισκόπων ἢ ὡς "νοτάριοι" αὐτῶν, ὡς γραμματεῖς τῆς Συνόδου, ὡς εἰσηγηταὶ θεμάτων κ.λπ. καὶ πρεσβύτεροι, διάκονοι, μοναχοὶ καὶ λαϊκοί, ἄνευ ὅμως δικαιώματος ψήφου, ἔχοντες οὐχὶ votum decisivum, ἀλλὰ μόνον votum consultativum καὶ deliberativum ("Ἔχοντας ὄχι ψῆφο στὶς ἀποφάσεις, ἀλλὰ ψῆφο διασκεπτικὴ καὶ συμβουλευτική)». "Οχι συμβουλευτικὴ ψῆφο δὲν θὰ ἔχουν, οὔτε κἂν παρουσία τους προβλέπεται…

Τὰ ἄλλα γεγονότα τοῦ 2014 εἰς διμερὲς διορθόδοξον ἐπίπεδον

Οἱ σχέσεις Φαναρίου – Μόσχας εἶναι πάντα δυσχερεῖς. Ὑπάρχει μία μεταξύ τους καχυποψία καὶ ἕνας μόλις κρυπτόμενος ἀνταγωνισμὸς ὡς πρὸς τὴν ἐπιρροὴ στὶς ἄλλες τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Ἡ Μόσχα στὶς ἐντὸς τοῦ 2014 συνάξεις τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καθὼς καὶ στὶς διμερεῖς συνεργασίες της μὲ τὶς ἄλλες Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, γιὰ τοὺς δικούς της λόγους, συμπεριφέρθηκε ὡς νὰ εἶναι ἡ προστάτιδα τῶν διαχρονικῶν Ἀξιῶν καὶ Κανόνων τῆς Ὀρθοδοξίας, ἔναντι τῶν ἀνοιγμάτων τοῦ Φαναρίου πρὸς τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς καὶ τῶν ἀπόψεών Του περὶ τοῦ Πρωτείου.

Ἡ Μόσχα συγκλονίστηκε καὶ συνεχίζει νὰ συγκλονίζεται ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς Οὐκρανίας. Ἡ Οὐνία καὶ οἱ σχισματικὲς ὁμάδες τῶν Οὐκρανῶν Ὀρθοδόξων ἀντιδροῦν ἔντονα στὴν παρουσία τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας στὴν Οὐκρανία. Τὸ Φανάρι, παρὰ τὶς ἐκκλήσεις καὶ προσκλήσεις ἀπὸ τὴν οὐκρανικὴ πολιτικὴ ἡγεσία νὰ στηρίξει τὴν ντὲ φάκτο δημιουργία Αὐτοκέφαλης Ὀρθόδοξης Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας, παραμένει ἀρνητικὸ στὴν ἀναγνώρισή της καὶ αὐτὸ τοῦ τὸ πιστώνει ἡ Μόσχα, ποὺ πάντως δὲν παραιτεῖται τῶν σχεδίων της νὰ ἡγηθεῖ τῶν Ὀρθοδόξων.

Ἀντιπαράθεση Φαναρίου – Μόσχας προκλήθηκε τὸ 2014 καὶ ἐξ αἰτίας τῆς μικροῦ ἀριθμοῦ πιστῶν Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας τῆς Τσεχίας καὶ Σλοβακίας. Ὁ 36χρονος Προκαθήμενός της, Ἀρχιεπίσκοπος Πρεσὸβ Ροστισλάβ, παραμένει ὑπὸ ἀμφισβήτηση ἀπὸ τὸ Φανάρι καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης δὲν τὸν μνημονεύει στὰ Δίπτυχα, τὴν ὥρα ποὺ τὸν ἔχει ἀναγνωρίσει καὶ τὸν μνημονεύει ὁ Μόσχας.

Στὸ 2014 προέκυψε ρήξη στὴ σχέση τῶν Πατριαρχείων Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων. Τὸ δεύτερο ἐξέλεξε καὶ χειροτόνησε Ἀρχιερέα γιὰ τὸ ἐλαχίστων Ὀρθοδόξων ἀλλὰ πάμπλουτο ἰσλαμικὸ κράτος τοῦ Κατάρ. Τὸ πρῶτο τὸ θεωρεῖ ἔδαφος τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας του. Ἀποτέλεσμα τῆς ρήξης εἶναι ἡ ἕως σήμερα διακοπὴ κοινωνίας μεταξὺ τῶν δύο Πατριαρχείων καὶ ἡ μὴ συμμετοχὴ τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας στὴ Σύναξη τῶν Ὀρθοδόξων Προκαθημένων στὸ Φανάρι τὸν περασμένο Μάρτιο.

Οἱ σχέσεις τοῦ Φαναρίου μὲ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος περνοῦν περίοδο νέας ἔντασης. Ἡ ἀπαίτηση τοῦ Φαναρίου νὰ ἐκλεγεῖ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀρχιμανδρίτης τῆς ἐπιλογῆς του ἦταν τὸ ἔναυσμα. Αὐτὴ ἐνισχύθηκε μετὰ τὴν σχεδὸν ὁμόφωνη καταψήφιση τοῦ ἐν λόγῳ ἀρχιμανδρίτη ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Σημ. Στὴν τελικὴ ψηφοφορία καὶ ἐπὶ 69 ἐγκύρων ψήφων ἔλαβε μόνον 7). Ὁ κ. Βαρθολομαῖος προσεβλήθη καὶ σὲ ἀπάντηση τὸν προήγαγε, διὰ τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου, σὲ Μητροπολίτη Ἀδριανουπόλεως καὶ τὸν κατέστησε διευθυντὴ τοῦ Γραφείου τοῦ Πατριαρχείου στὴν Ἀθήνα, ἀπομακρύνοντας τὸν ἕως τότε διευθυντή, Μητροπολίτη Περγάμου… Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος, ἀντιδρώντας στὴν ἐνέργεια τοῦ κ. Βαρθολομαίου, δὲν δέχεται νὰ τὸν ἐπισκεφθεῖ ὁ ἐν λόγῳ Μητροπολίτης καὶ οἱ ὑπηρεσίες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δὲν συνεργάζονται μαζί του. Ἐπίσης ὁ κ. Ἱερώνυμος δὲν συνόδευσε τὸν Πατριάρχη στὶς ἐπισκέψεις του σὲ Μητροπόλεις τῆς Θράκης καὶ στὴ Μητρόπολη Κερκύρας.

Ἡ ἔνταση ἀναμένεται νὰ αὐξηθεῖ ὅταν ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Παρασκευῆς Μαζίου Μεγάρων, στὴν ὁποία ἀνῆκε ὁ Μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως, καταργηθεῖ ἀπὸ «Σταυροπηγιακή» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἐπανέλθει ὑπὸ τὴν κανονικὴ δικαιοδοσία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐν λόγῳ Μονὴ ἔχει ἀναπτυξιακὲς δραστηριότητες. Τὸ 2004 ἐντάχθηκε στὸ Γ΄ ΚΠΣ καὶ διεκδικεῖ 570.000 τετραγωνικὰ μέτρα ἔκτασης στὴν περιοχή, μὲ τὸ αἰτιολογικὸ ὅτι τῆς ἀνῆκαν ἀπὸ τὴν Τουρκοκρατία. Ἡ Μονὴ ἱδρύθηκε τὸ 1988, μετὰ ἀπὸ αἴτηση τοῦ Ἀρχιμανδρίτη Δαμασκηνοῦ Κατρακούλη καὶ τῶν τότε ἱεροδιακόνων Χρυσοστόμου Κουλουριώτη (Σημ. Σημερινοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς) καὶ Ἀμφιλοχίου Στεργίου (Σημ. Πρώην στενοῦ συνεργάτη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἱερωνύμου, πάντοτε συνεργάτη τοῦ Φαναρίου καὶ τώρα Μητροπολίτη Ἀδριανουπόλεως).

Οἱ πυκνὲς ἐπισκέψεις τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου σὲ Μητροπόλεις τῶν εὐαίσθητων ἐθνικὰ περιοχῶν τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης, οἱ ἀλλεπάλληλες δηλώσεις του περὶ «δικαιωμάτων» τοῦ Πατριαρχείου στὶς ἐν λόγῳ Μητροπόλεις, οἱ ἐπισκέψεις του ἀκόμη καὶ σὲ Μητροπόλεις τῆς Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως πρόσφατα στὴ Μητρόπολη Κερκύρας, καὶ τὰ ὅσα σ' αὐτὲς λέγονται καὶ διενεργοῦνται, τὰ ὅσα μειωτικὰ καὶ προσβλητικὰ σὲ βάρος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συχνὰ ἐξαπολύονται ἀπὸ Μητροπολίτες τῆς Κρήτης καὶ ἄλλους φανατικοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Πατριαρχείου, κληρικοὺς καὶ λαϊκούς, ἐνισχύουν, ὡς μὴ ὤφελε, τὴν ἔνταση στὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

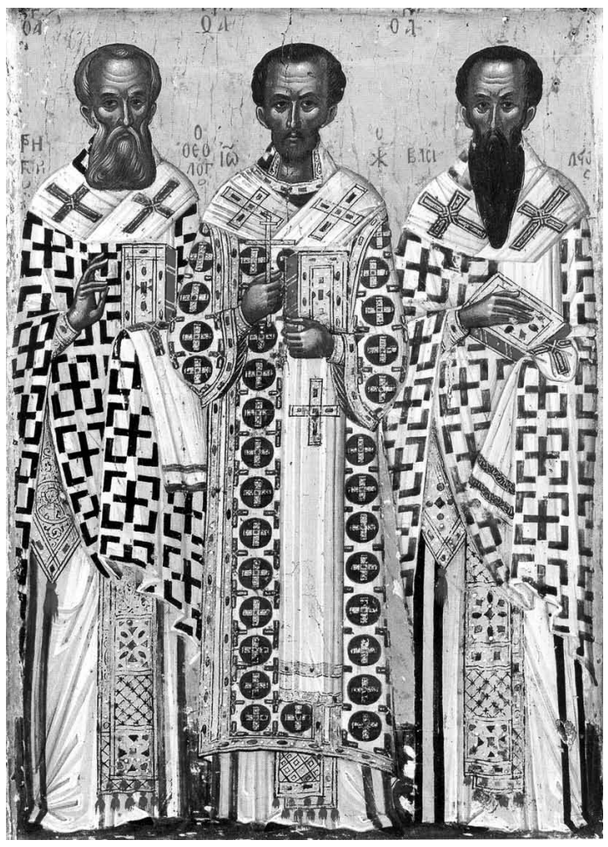

Τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καί Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων.

Ἀνωτέρω εἰκών ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Μεγάλου Μετεώρου, 16ος αἰ.

Οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Ἱεράρχαι Προστάται τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας

Τοῦ ***κ. Παναγιώτου Ρήγα****, διδασκάλου*

Εἰς τὸ θεῖον στερέωμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, λάμπει πλῆθος ἀστέρων, θαυμαστῶν Ἁγίων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἵτινες σκορπίζουν τὸ ἔκπαγλον θεῖον Φῶς τοῦς εἰς τὴν Οἰκουμένην καὶ ὁδοποιοῦν πιστὲς καρδιὲς εἰς νομὰς σωτηρίους.

Ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἰδιαιτέραν θέσιν ἔχουν οἱ τρεῖς Ἅγιοι Ἱεράρχες Βασίλειος ὁ Μέγας, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος οἵτινες, ζῶντες, διά τῶν θεοπνεύστων λόγων - κηρυγμάτων τους, διά τῆς Ἁγίας βιοτῆς τους καὶ τῶν Χριστιανοκοινωνικῶν φιλανθρωπικῶν πράξεων καὶ ἔργων τους (Βασιλειάδα) πρὸς ὅλον τὸν κόσμον ἀδιακρίτως χρώματος, φυλῆς, πίστεως, λατρείας, καὶ νῦν ἀπό τοῦ οὐρανίου κατοικητηρίου τους διά τῶν σοφῶν γραφῶν - συγγραμμάτων, ποὺ μᾶς ἄφησαν, καλλιεργοῦν ψυχὲς φωτίζοντες αὐτὲς πρὸς τὴν ἐξ ἀποκαλύψεως ἀλήθειαν, θεοφάνειαν, θεογνωσίαν, θεοδρομίαν πρός τὸν παντάνακτα Θεὸν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὅστις ἦλθε εἰς τὸν κόσμον «ἁμαρτωλοὺς σῶσαι».

Μέγιστοι φωστῆρες τῆς τρισηλίου θεότητος, ὡς ὁ Ἱερὸς Ὑμνῳδὸς τοὺς προσφωνεῖ εἰς τὸ Ἱερὸν Ἀπολυτίκιόν τους, δόγμασι θείοις τὴν Οἰκουμένην πυρσεύσαντες προσδοκοῦν τοὺς ἀνθρώπους «τέκνα Θεοῦ γενέσθαι» καὶ «τῆς σωτηρίας καί αἰωνίου μακαριότητος τυχεῖν». Διά τοῦτο τὴν ἀπό τοῦ ματαίου κόσμου φυγὴν - θανὴν των ἐθρήνησαν ὄχι μόνον Χριστιανοὶ καὶ "Ἕλληνες, ἀλλὰ ὁ πᾶς κόσμος ὁ νοῦν ἐπὶ τὴν ἐξ ἀποκαλύψεως ἀλήθειαν ἔχων καὶ καρδίαν φρονηματισμοῦ ἐπὶ τῶν τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ δογμάτων.

Καὶ ὄχι μόνον τότε ἐτίμων καὶ ἠγάπων αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ σήμερον ὁ σεβασμός, ἡ τιμή, ἡ ἀγάπη, ὁ φρονηματισμὸς πρὸς τὴν διδασκαλίαν των καὶ μίμησιν τῆς βιοτῆς των, εἶναι μεγάλος. Διὸ καὶ κοινὴ ἑορτὴ τῆς σεπτῆς μνήμης των παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἔχει ὁρισθῆ ἡ 30ὴ μηνὸς Ἰανουαρίου.

Οἱ Ἅγιοι -τρεῖς Ἱεράρχες χαρισματικοὶ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ καὶ φωτισμένοι μελετητὲς τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ φιλοσοφίας ἐνηρμόνισαν τὰ διδάγματα τῶν φιλοσόφων τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ διεμόρφωσαν τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν Πολιτισμόν, ὅστις «ἐφανερώθη ὁ δημιουργικώτερος πολιτισμὸς ἀπὸ ὅσους εἶδε ποτὲ ἡ ἱστορία» (Φιλόσοφος Ζέγκερ). Καὶ εἶναι αὐτὴ ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεως, ἡ ὀρθότης τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς, ἡ εὐαισθησία της, ὁ πολιτισμός

«Ὁ ἐκκλησιαστικὸς τύπος ἐν ὄψει τῶν εὐθυνῶν τοῦ 1992»*

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ρισσότεροι παρεκτὸς ὀλίγων προσώπων, ὅπως τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἐκοιμήθησαν πρόσφατα, ὁ π. Ἐπιφάνιος, ὁ π. Ἰάκωβος καὶ ὁ π. Πορφύριος, ἀλλὰ καὶ ἕνας τέταρτος ὁ ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας μας π. Γεράσιμος.

Σήμερα λοιπὸν ἔχουμε τὴν εὐλογία νὰ ἔχουμε μαζί μας τὸν π. Μάρκο Μανώλη, ὁ ὁποῖος εἶναι πνευματικὸς τῆς «Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως», ἡ ὁποία ἐκδίδει τὴν ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξος Τύπος» καὶ ἔχουμε τὴν εὐλογία καὶ σεῖς τὴν χαρὰ καὶ μεῖς τὴν χαρὰ καὶ τὴν παρηγορία ὅτι στὸ πρόσωπο τοῦ π. Μάρκου βλέπουμε τὸν συνεχιστὴ τῶν Ἁγίων Γερόντων, οἱ ὁποῖοι ἄφησαν τὴν στρατευομένη Ἐκκλησία καὶ ἐπορεύθησαν στὴν θριαμβεύουσα.

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια λοιπὸν θὰ παρακαλέσουμε τὸν π. Μάρκο νὰ μᾶς διδάξῃ τὸ θέμα τὸ ὁποῖον ἤδη γνωρίζετε καὶ στὴ συνέχεια ὅσοι μποροῦμε θὰ ἐμβαθύνουμε μὲ τὴν συζήτηση περισσότερο.

* * *

Ὁμιλία π. Μάρκου

Σεβαστοὶ Πατέρες, εὐσεβεῖς Χριστιανοί,

Θὰ ἤθελα νὰ παρακαλέσω νὰ μὴ λάβωμε ὑπ' ὄψη αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶπε ὁ ἀγαπητὸς καὶ σεβαστὸς π. Βασίλειος, γιατί πάντοτε ἢ τουλάχιστον πολλάκις ἔρχεται στὸ νοῦ μου ἐκεῖνο ποὺ ἔλεγε ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὅταν χειροτονήθηκε. «Τί κακὸ ἔκανε ἡ Ἐκκλησία, γιὰ νὰ χειροτονηθῶ ἐγὼ κληρικός». Καὶ ἀπόψε μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἡ ὑπακοὴ στὸν ἀγαπητὸ καὶ σεβαστὸ π. Βασίλειο μὲ ἔφερε κοντά σας. Χαίρω γι' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, ποὺ εἶναι θάλεγα τὸ δίλεπτο τῆς χήρας, ποὺ εἶναι μία κοινὴ προσευχὴ καὶ προσφορὰ ὅλων μας καὶ ἀκόμα χαίρω, γιατί μαζί μας εἶναι καὶ ὁ ἀγαπητὸς π. Ἠλίας, ὁ διάκονος τῆς ἐνορίας ἐδῶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ ὅλων τῶν σεβαστῶν καὶ ἀγαπητῶν Πατέρων, ποὺ διά λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς τους δὲν μπόρεσαν αὐτὴ τὴν στιγμὴ νὰ εἶναι μαζί μας, ἀλλὰ ὁ π. Ἠλίας εἶναι ταυτόχρονα καὶ ἐκπρόσωπος τῆς Ὀρθοδόξου ἀδελφῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἔδειξε καὶ στὸ παρελθὸν μεγάλα ἀναστήματα καὶ ἔχει καὶ σήμερα νὰ καυχᾶται γιὰ ἕνα πολὺ σεβαστὸ κορυφαῖο, πατέρα, θεολόγο τὸν π. Δημήτριο Στανιολάε καὶ ἕνα μεγάλο πνευματικὸ πατέρα ἀσκητή, ποὺ ζῆ μὲ τὴν χάρη τοῦ Κυρίου τὸν π. Ἠλία Κλεόπα. Χαίρω γιὰ ὅλη τὴν παρουσία σας, τὴν σύναξη θὰ ἔλεγα καλλίτερα ἀπόψε καὶ ἀκόμα γι' αὐτὸ τὸ ὅμορφο περιβάλλον, ποὺ σὲ ὑποβάλλει μπορῶ νὰ πῶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

Εἴμαστε τόσα χρόνια γνωστοὶ μὲ τὸν π. Βασίλειο, ἀλλὰ περαστικὸς καὶ πολὺ βιαστικὸς περνοῦσα ἀπὸ δῶ, ἀπ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα, ποὺ εἶναι ἔνα ζωντανὸ ἄφωνο κήρυγμα. Ἡ τάξη, ἡ εὐπρέπεια, ἡ ἐπιλογὴ ὅλων δείχνει τί πιστεύουν, τί ζοῦν, πῶς βιώνουν θάλεγα καλλίτερα τὴν πίστη μας οἱ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν ταπεινὴ αἴθουσα καὶ σὲ ὑποχρεώνουν νὰ στοιχηθῆς σ' αὐτὴ τὴν πορεία εἴτε τὸ θέλεις εἴτε δὲν τὸ θέλεις. Εἶναι διδακτικὰ ὅλα καὶ θάλεγα μοῦ ὑπενθυμίζει ἕνα ὡραῖο περιστατικό, ποὺ ἀναφέρεται στὸ γεροντικό, ποὺ πῆγαν τρεῖς ἀδελφοὶ νὰ συμβουλευθοῦν, ν' ἀκούσουν τὸν μέγα Ἀντώνιο. Οἱ δύο εἶχαν πολλὲς ἀπορίες, πολλὰ ἐρωτηματικά, ἕνας μόνο ἄκουγε καὶ τοῦ εἶπε, παιδί μου, ἐσὺ δὲν ἔχεις καμμία ἀπορία, κανένα ἐρώτημα; Καὶ τὸ παιδί, ὁ προσκυνητὴς καλλίτερα, ἀπήντησε «ἀρκεῖ μοι τοῦ ὁρᾶν σε», μοῦ φθάνει νὰ σὲ βλέπω. Ἔτσι θάλεγα ἡ ὅλη διάταξη τῆς ταπεινῆς αὐτῆς αἰθούσης, ἀλλὰ πολὺ σημαντικὴς καὶ ὅλα τὰ πρόσωπα εἶναι ἕνα ἄφωνο κήρυγμα. Εἴσθε πραγματικὰ ἕνα ἄφωνο κήρυγμα καὶ γι' αὐτὸ αἰσθάνομαι πολὺ μικρὸς καὶ πολὺ ἐλλιπής, γιὰ νὰ μιλήσω στὴν ἀγάπη σας καὶ μάλιστα γιὰ ἕνα τόσο πλατύ, βαθὺ καὶ πολὺ σημαντικὸ θέμα τὸ ὁποῖον, ὅπως σᾶς εἶπα, ἐδέχθημεν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ξέρω ὅλες τὶς προεκτάσεις γι' αὐτὸ ἐκ προοιμίου σᾶς παρακαλῶ νὰ εἶσθε συμπαθεῖς γιὰ ὅλες τὶς ἐλλείψεις, ποὺ θὰ διαπιστώσετε καὶ θὰ παρατηρήσετε.

* * *

Τὸ θέμα μας ὅπως ἔχει ἀνακοινωθῆ εἶναι: «'**Ο ἐκκλησιαστικὸς τύπος ἐν ὄψει τῶν εὐθυνῶν τοῦ 1992**». Ἄς προσπαθήσουμε νὰ κάνουμε μία ἐπίσκεψη θὰ λέγαμε τῶν ὀνομάτων, ὅπως λέγει καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος. Τί ἐννοοῦμε ἐκκλησιαστικὸ τύπο καὶ κυρίως στὴ χώρα μας, στὸν τόπο μας. Γιατί ἐκκλησιαστικὸς τύπος δὲν εἶναι μόνο στὴ χώρα μας εἶναι γενικώτερα, δόξα τῷ Θεῷ, στὶς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες.

Ὁμιλοῦμε πάντως γιὰ τὸν ἐκκλησιαστικό τύπο τῆς Χώρας μας, καὶ ἐννοοῦμε ὅλα ἐκεῖνα τὰ περιοδικά, τὰ ἔντυπα, τὶς ἐφημερίδες ποὺ ἐκδίδει ἡ Ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος, ποὺ ἐκδίδουν αἱ ἱεραὶ Μητροπόλεις, οἱ ἐνορίες, αἱ ἱεραὶ Μοναί, καὶ ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ τὰ χαρακτηρίσουμε ὡς ἐπίσημα ἐκκλησιαστικὰ φύλλα καὶ ἀκόμη ἐννοοῦμε ἐκκλησιαστικὸ τύπο καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἔντυπα, ὅλα ἐκεῖνα τὰ φύλλα τὰ ὁποῖα ἐκδίδουν θρησκευτικὲς ὀργανώσεις, χριστιανικὰ σωματεῖα καὶ ἰδιῶτες στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως λέγουμε.

Ὅλα αὐτὰ μαζὶ κατὰ κάποιο τρόπο συναποτελοῦν τὸν ἐκκλησιαστικὸ τύπου, ποὺ εἶναι πραγματικὰ ἀναρίθμητα. Θἄπρεπε κάποιος εἰδικός, καὶ ὑπάρχει εἰδικὸς στὸν τόπον μας, νὰ μᾶς ἔλεγε πόσα τέτοια ἔντυπα κυκλοφοροῦν σήμερα στὴν Ἑλλάδα. Ὑπολογίστε πάντως ὅτι μπορεῖ νὰναι καὶ 300 μπορεῖ νὰναι καὶ 500, πάρα πολλά. Ὑπάρχει λοιπὸν μία ποσοτικὴ ὁπωσδήποτε ἄνθηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τύπου στὴ Χώρα μας, ὑπάρχει μία μεγάλη ποικιλία καὶ ἐπίσης τὰ φύλλα αὐτὰ ὡς πρὸς τὸ χρόνο ἐκδόσεως, ἄλλα εἶναι μηνιαῖα, ἄλλα δεκαπενθήμερα καὶ ἄλλα ἑβδομαδιαῖα σ' ἕνα τακτὸ χρόνο μερικὰ βέβαια ἐκδίδονται καὶ ἀρίθμως.

Λείπει ἡμερήσια χριστιανικὴ ἐφημερίδα, ποὺ εἶναι ὄνειρο πολλῶν καὶ ἀπὸ πολλὰ ἔτη συνεζητεῖτο καὶ μέσα στὴ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας. Ἐνθυμοῦμαι κάποτε ποὺ διάβασα τὰ πρακτικὰ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸ 1920 προβληματίζεται ἡ Ἱεραρχία μας γιὰ μία ἐφημερίδα ἡμερήσια καὶ ἄλλοι ἔλεγαν ὄχι δὲν εἶναι εὔκολο νὰ ἔχωμε ἡμερήσια ἐφημερίδα, ἂς βγῆ τουλάχιστον ἑβδομαδιαία. Μέχρι στιγμῆς ἐπισήμως ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει δεκαπενθήμερη ἐφημερίδα καὶ σκεφθεῖτε τί ἀγώνας, γιὰ νὰ προχωρήσῃ καὶ νὰ βγῆ μία ἑβδομαδιαία καὶ πολὺ περισσότερο μία ἡμερήσια.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ὁ χρόνος εἶναι, ὅπως εἴπαμε, καὶ ἡ μεγάλη ποικιλία τῶν περιοδικῶν, τῶν ἐντύπων, τῶν ἐφημερίδων τῶν ἐκκλησιαστικῶν. Ἄλλα ἀπ' αὐτὰ ἀπευθύνονται στὴν οἰκογένεια, ἄλλα στοὺς νέους, ἄλλα εἶναι ἀντιαιρετικά, ἄλλα ἀπολογητικά, ἄλλα ἔχουν ἰδιαίτερο κοινωνικὸ περιεχόμενο, ἄλλα ἐποικοδομητικά.

Ἐὰν θὰ θέλαμε νὰ ποῦμε καὶ κάτι ὡς πρὸς τὴν ποιότητα, τὸ τί προσφέρουν τὰ ἔντυπα αὐτὰ θὰ λέγαμε ὅτι ὑπάρχουν καὶ τὰ θετικὰ σημεῖα καὶ τὰ ἀρνητικά. Θετικὰ εἶναι ἐκεῖνα ποὺ μὲ τὸ φῶς τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως ἑρμηνεύουν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὶς σύγχρονες ἀνάγκες καὶ τὰ σύγχρονα προβλήματα. Ἀρνητικὰ σημεῖα εἶναι ὁ πειρασμὸς τῆς ἐπιδείξεως καὶ ἡ εὔκολη καὶ συχνὰ ὑποκειμενικὴ ἑρμηνεία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ γιὰ τὰ σύγχρονα προβλήματα.

Θὰ διερωτηθῆ κανεὶς ἡ πληθώρα τόσων ἐντύπων πῶς δικαιολογεῖται; Πῶς ἐξεδόθησαν καὶ πῶς ἐκδίδονται τόσα ἐκκλησιαστικὰ φύλλα. Εἶναι βεβαίως ἕνας σύγχρονος τρόπος ποιμαντικῆς τῆς Ἐκκλησίας μας, ποιμαντικῆς δραστηριότητος. Ὅπως παρατηρεῖ ἕνας πολὺ καλὸς θεολόγος κληρικὸς σύγχρονός μας: «'**Η Ἐκκλησία ζῆ καὶ ἐργάζεται σ' ἕνα συνεχῶς μεταβαλλόμενο κόσμο καὶ καλεῖται ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της νὰ ὁδηγήση τὸν διαρκῶς μεταβαλλόμενο ἄνθρωπο στὸ σκοπὸ τῆς ὑπάρξεώς του, ποὺ εἶναι ἡ θέωσίς του, ἡ ἕνωσίς του μὲ τὸ Θεὸ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**». Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ λαμβάνει πάντοτε ὑπ' ὄψη της τὸν σύγχρονο κόσμο καὶ τὶς ἀπαιτήσεις του χωρὶς βέβαια νὰ ἀποδεσμεύεται ἀπὸ τὴν παράδοσή της, ποὺ στὴν οὐσία της παρα-

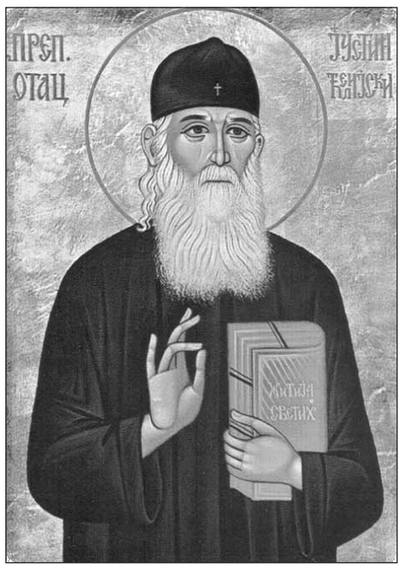

μένει ἀμετάβλητη.

Ἀείμνηστος πανεπιστημιακὸς διδάσκαλος ἔλεγε ὅτι, ἐὰν ζοῦσε στὶς ἡμέρες μας ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀσφαλῶς θὰ χρησιμοποιοῦσε μαζὶ μὲ τὸ κήρυγμα καὶ τὴν δημοσιογραφία. Θὰ μποροῦσε νὰ μὴ κανεὶς ὅτι στὶς ἡμέρες μας ὁ ἔντυπος λόγος ἐπισκιάζεται ἀπὸ τὸν προφορικὸ λόγο καὶ τὴν εἰκόνα, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο καὶ τὴν τηλεόραση.

Πάντως ὁ ἐκκλησιαστικὸς τύπος ἐπιτελεῖ παρὰ τὶς ὅποιες ἐλλείψεις του καὶ δυσκολίες, οὐσιαστικὴ ἀποστολὴ καὶ ἐβοήθησε καὶ βοηθεῖ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ στὴν πορεία του πρὸς τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Τὸν διαφωτίζει ἀπὸ τὶς πλάνες τῶν αἱρέσεων, τῆς ἀθεΐας, τοῦ ὀρθολογισμοῦ, τοῦ παγανισμοῦ (τῆς νεοειδωλολατρίας), τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ καὶ τὸν ἐνισχύει στὴν προσπάθειά του νὰ ἐπιτύχῃ τὴν σωτηρία του. Πολλὰ ἐκκλησιαστικὰ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες βελτιώνουν συνεχῶς τὸ περιεχόμενό τους ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμφάνισή τους καὶ ἔτσι ἡ προσφορά τους γίνεται περισσότερο ἀποδεκτὴ καὶ οὐσιαστική.

* * *

Τώρα θὰ ἤθελα νὰ δοῦμε καὶ τὸ ἄλλο, ποὺ εἴπαμε στὴν ἀρχή. Μὲ δυὸ λόγια ἐξηγήσαμε πολὺ περιληπτικά, τί εἶναι ὁ ἐκκλησιαστικὸς τύπος καὶ πῶς ἐργάζεται στὸν τόπο μας καὶ στὶς ἡμέρες μας. Ὡμιλήσαμε καὶ τὸ θέμα μας εἶναι ὅτι ὑπάρχουν εὐθύνες διά τὸ 1992. Ποιὲς εἶναι αὐτὲς οἱ εὐθύνες γιὰ τὸ 1992; Εἶναι ἀναμφίβολα πολὺ μεγάλες. Ἀλλὰ τί θὰ συμβῆ μὲ τὴν λήξη τοῦ 1992; Δὲν εἶναι ἁπλῶς ὅτι ἀλλάζουμε ἕνα χρόνο πᾶμε σ' ἕνα καινούργιο χρόνο καὶ λέμε πάλι δυσκολίες θὰ συναντήσουμε, πάλι ἐμπόδια, ὡς συνήθως. Εἶναι ἕνας χρόνος σταθμός, γιατί βρισκόμεθα, ὅπως τὸ ξέρουμε πιστεύω ὅλοι μας, πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Ἑνωμένης Εὐρώπης καὶ αὐτὸ ὅλους ἀσφαλῶς μᾶς ἀπασχολεῖ καὶ μᾶς προβληματίζει καὶ τὴν μητέρα Ἐκκλησία καὶ ἑπομένως καὶ τὰ ἐκδιδόμενα ἐκκλησιαστικὰ φύλλα.

Τί θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε γιὰ τὴν Ἑνωμένη Εὐρώπη. Κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν βρίσκεται στὰ χέρια μου μία ἀνέκδοτη μελέτη ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα ἑνὸς πιστοῦ χριστιανοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι βέβαια θεολόγος, μαθηματικὸς εἶναι, ἀστρονόμος εἶναι, ἀλλὰ μὲ πίστη μεγάλη, καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀνέκδοτη μελέτη θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε κάποια ἔτσι χαρακτηριστικὰ σημεῖα νὰ ἀναφέρω, γιὰ νὰ ἔχουμε μία εἰκόνα γιὰ τὸ 1992, γιὰ τὴν Ἑνωμένη Εὐρώπη.

«Τώρα εὑρισκόμεθα πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Ἑνωμένης Εὐρώπης. Πρόκειται γιὰ μία συνένωση πρὸς τὸ παρὸν τῶν 12 Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Κ. (Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος) δηλαδὴ τῶν χωρῶν Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ἰταλίας, Γερμανίας, Ὁλλανδίας, Βελγίου, Δανίας, Ἰρλανδίας, Λουξεμβούργου, Ἑλλάδος, Ἱσπανίας, Πορτογαλλίας σὲ ἕνα ὑπερκράτος ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑνωμένη Εὐρώπη». Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς κουράσω γιὰ τὴν μεγάλη συζήτηση, ποὺ γίνεται γιὰ τὴν Ἑνωμένη Εὐρώπη. Ὑπάρχουν ὑπέρμαχοι αὐτῆς καὶ ποὺ ἐξυμνοῦν τὶς ὠφέλειες ποὺ ὑπάρχουν, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μὲ ψυχραιμία βλέπουν καὶ τὰ ἀδύνατα σημεῖα καὶ ἐπισημαίνουν τοὺς κινδύνους, ὅπως **τοῦ ἀφελληνισμοῦ** μέσα στὴν Ἑνωμένη Εὐρώπη ἢ γιὰ τὸν κίνδυνο **τῆς οἰκογένειας.** Ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἐνδιαφέρει θὰ ἤθελα νὰ ἐπισημάνω στὴν ἀγάπη σας εἶναι **ὁ κίνδυνος τοῦ ἀποχριστιανισμοῦ σὲ βάθος.** Μόνο μία φράση θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε στὸν κίνδυνο τοῦ ἀφελληνισμοῦ· ἕνας καθηγητὴς οἰκονομολογίας στὸ ἠλεκτρονικὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Ἀλγερίας καὶ συγγραφεὺς ὁ κ. Κωστόπουλος κάνει μία τρομερὴ πρόβλεψη διά τὸ μέλλον τῶν Ἀθηνῶν καὶ λέει. **«Δὲν ἀποκλείεται μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου αὐτὴ ἡ ἀνεξέλεγκτος διακίνηση τῶν πολιτῶν νὰ μετατρέψῃ τὴν πόλη τῶν Ἀθηνῶν σὲ Νέα Ὑόρκη, μὲ τὴν Ἰταλικὴ κοινωνία, τὴν Ἰρλανδική, τὴν Γερμανικὴ συνοικία καὶ τὴν Ἀσιατικὴ συνοικία».**

Ἡ ἀνάμειξη εἰδῶν, θρησκειῶν, ἠθῶν, ἐθίμων καὶ τρόπου ζωῆς θὰ ἔχῃ ἐπιζήμιο ἀντίκτυπο στὴν Ἐθνική μας συνείδηση, θὰ εἶναι εἰς βάρος μας. Ἀλλὰ ὅπως σᾶς εἶπα ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἐνδιαφέρει εἶναι διά τὴν καταστροφὴ **τῆς γλώσσης,** ποὺ εἶναι πολὺ σημαντικὸ καὶ αὐτό, ἀλλὰ κυρίως διὰ **τὸν ἀποχριστιανισμό.** Δὲν θίγουμε φυσικὰ ὅλα τὰ ἀρνητικὰ σημεῖα, τὶς ἐπιπτώσεις γιὰ τὸν Ἑλληνισμό μας, γιὰ τὴν οἰκογένεια, ἀλλὰ κυρίως ἐπιμένουμε τί μπορεῖ νὰ γίνῃ **ὡς πρὸ τὸ θέμα τῆς πίστεως** καὶ τί κινδύνους μπορεῖ νὰ διατρέξουμε.

Ἐπειδὴ ὁ χριστιανισμὸς ὑποδεικνύει τὴν ἀνόθευτη καὶ πατερικὴ τέχνη, ποὺ εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία, κινδυνεύουμε νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὴν Ἁγία καὶ ἀμώμητο πίστη τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν. Τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο ὡς φυσικό, ἀλλὰ ἐὰν λάβουμε ὑπ' ὄψη ὅτι ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες θὰ βρεθοῦμε μέσα σὲ 350 ἑκατομμύρια κόσμο, ὅλη ἡ Εὐρώπη εἶναι 350 ἑκατομμύρια. Καὶ τί κόσμος θὰ εἶναι αὐτός, μία πολυφωνία ἐξ ἀπόψεως θρησκευτικῆς. Παπικοί, προτεστάντες, χιλιασταί, σιωνισταί, μασόνοι, ὀπαδοὶ ἀνατολικῶν θρησκειῶν κ.ἄ. Θὰ διακινδυνεύσουμε ἀπὸ τοὺς παπικούς, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν ἀγαπολογία τους ἔρχονται σὲ ἐνέργεια, ἐπικοινωνία, αὐτὸ τὸ φοβερὸ δούρειο ἵππο, ὁ ὁποῖος τώρα τελευταῖα κινεῖται δραστηρίως καὶ στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση καὶ στὴ Ρουμανία.

Ἡ οὐνία χρησιμοποιεῖ θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα μέσα διά νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ὀρθοδοξία. Εἶναι θεμιτὸ μέσο νὰ φοροῦν οἱ οὐνῖτες ἱερεῖς ἄμφια ὀρθοδόξων ἱερέων κατὰ τὴν θεία Λειτουργία, γιὰ νὰ παραπλανοῦν τοὺς ἁπλοϊκοὺς ὀρθοδόξους; Ἡ πονηριά τους. Δὲν μποροῦμε νὰ διακρίνῃς εὔκολα, ἂν δὲν εἶσαι ἐξασκημένος ὅτι αὐτὸς δὲν εἶναι ὀρθόδοξος ἱερεύς, ἀλλὰ εἶναι οὐνίτης. Μάλιστα, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς πῶ καὶ ἕνα ἀνέκδοτο. Στὸν Καναδὰ νομίζω, κάποιοι παρακολουθοῦσαν ἕνα «ὀρθόδοξο» ἱερέα ποὺ τελοῦσε τὴν θεία Λειτουργία. Ἦταν ἄψογος, ἦταν τέλειος καὶ εἶπαν αὐτὸς γιὰ νὰ εἶναι τέλειος εἶναι οὐνίτης. Οἱ ἀρχιερεῖς δὲν δίνουν προσοχὴ μερικὲς φορὲς κάνουν καὶ μερικὰ λάθη. Καὶ φυσικὰ ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι μνημονεύουν τὸν πάπα. Αὐτὸ τοὺς ἐνδιαφέρει. Κρατῆστε τα ὅλα ἐσεῖς, τὰ μαλλιά, τὰ γένεια, τὸ σχῆμα, ἁπλῶς νὰ ἀναγνωρίζουν τὸν πάπα καὶ αὐτὸ εἶναι ὁ δούρειος ἵππος, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο προσπαθοῦν νὰ παρασύρουν τοὺς ἁπλοϊκοὺς χριστιανούς. Ἂν περάσετε ἀπὸ ἐδῶ στὴν ὁδὸ Ἀχαρνῶν πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν ξέρουν ὅτι αὐτὴ εἶναι οὐνιτικὴ Ἐκκλησία καὶ τοὺς παρασύρουν. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπάτη;

Τὴν 20.12.1989 στὴν Οὐκρανία ἔδιωξαν βιαίως τοὺς ὀρθοδόξους ἀπὸ τὸν μητροπολιτικὸ ναό, διά νὰ καταλάβουν αὐτοὶ τὸν ναὸ καὶ μήπως δὲν ἔχουν κάνει τὰ ἴδια σὲ πολλοὺς ναούς; Εὐτυχῶς βέβαια ἡ συνείδηση τῶν Ὀρθοδόξων ἐξεγείρεται καὶ τώρα ποὺ ἔκανε μία Σύνοδο αὐτὸ τὸν μῆνα ὁ πάπας καὶ συνεκάλεσε πολλοὺς γιὰ τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης κάλεσε καὶ τὶς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, δὲν πῆγε κανείς, εἴχαμε ἀποχὴ ἀπὸ ὅλες τὶς Ἐκκλησίες ἢ τὶς περισσότερες ἂν δὲν κάνω λάθος. Οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ἀπέχουν ἐντόνως καὶ ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἦταν καταπέλτης θὰ λέγαμε γιὰ τὸ θέμα τῆς οὐνίας, γιὰ τὸ τοῦ προσηλυτισμοῦ· ἦταν πάρα πολὺ σπουδαῖος, ὥστε νὰ ἐκπλαγοῦν οἱ παπικοὶ ποὺ τοὺς τὰ εἶπε, ἔτσι θὰ λέγαμε, ἔξω ἀπὸ τὰ ὄντια καὶ ὅτι θεωροῦν τὶς ἀνατολικὲς χῶρες τώρα ὡς χῶρο προσηλυτισμοῦ καὶ ὄχι χῶρο Ἱεραποστολῆς, ὅπως τὸ θέλουν οἱ Παπικοί. Τὰ ἔχασαν οἱ καρδινάλιοι, δὲν περίμεναν μία τέτοια ὁμολογία μέσα στὴν καρδιά τοῦ Παπισμοῦ, στὸν τόπο τους καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ ἀντιμετώπισαν ψύχραιμα.

Ὁ παπισμὸς ἔχει χάσει τὴν χριστιανικὴ πνευματικότητα. Ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, ὅπως διεκήρυξε ὁ Ἴδιος ὁ Κύριος ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου, «οὐκ ἔστι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» δὲν εἶναι κοσμικὴ ποὺ βασίζεται στὴ βία, σὲ στρατοὺς καὶ σὲ ὅπλα· ἡ Βασιλεία Του, γιὰ τὴν ὁποία πρέπει νὰ προσευχώμεθα πρωὶ καὶ βράδυ, εἶναι πνευματική. Βασιλεία τῶν καρδιῶν, βασιλεία ἀγάπης βασιζομένη στὴν ἐλευθέρα θέληση τῶν ψυχῶν. Ὁ παπισμὸς δυστυχῶς ἐξέπεσε εἰς κοσμικὸν ὀργανισμόν, περιεβλήθη κοσμικὴ ἐξουσία, ἔγινε κοσμικὸ κράτος. Αὐτὸ κατὰ τὸν μακαριστὸ Ὅσιο Ἰουστῖνο Πόποβιτς, κορυφαῖο θεολόγο τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὑπῆρξε ἡ τρίτη πτώση στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος μετὰ τὴν πτώση τῶν πρωτοπλάστων καὶ τὴν πτώση τοῦ Ἰούδα. Ὁ πάπας ἠθέλησε νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν Θεάνθρωπο μὲ τὸν ἄνθρωπο. Ἔτσι κατέστησε τὸν παπισμὸ ἀνθρωποκεντρικό. Ἡ φοβερὰ αὐτὴ πτώση συνετέλεσε νὰ λησμονηθῆ ἡ πεμπτουσία τοῦ χριστιανισμοῦ, ποὺ εἶναι τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Παπισμὸς ὅμως ὡδήγησε ἀνθρώπους στὴν ἱερὰ ἐξέταση. Σήμερα στὸ Ἅγιο Εὐαγγέλιο ὑπάρχει μία φράση ποὺ ἀκούσαμε, **«ἀνάγκασον εἰσελθεῖν»,** ἐπειδὴ ὑπῆρχε καὶ ἄλλος τρόπος, εἶπε ὁ Κύριος **«ἀνάγκασον εἰσελθεῖν».** Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ χωρίον ἔχουν παρεξηγήσει καὶ ἔχουν διαστρέψει φοβερὰ οἱ παπικοὶ καὶ ἔκαναν τὴν ἱερὰ ἐξέταση· ὅποιος δὲν συμφωνοῦσε μαζί τους ἔπρεπε νὰ καίγεται ἐπὶ τῆς πυρᾶς. Στηριζόντουσαν κανονικὰ σ' αὐτὸ τὸ χωρίο, στὴ διαστροφὴ αὐτοῦ τοῦ χωρίου, ἐνῶ ἡ πραγματικότης, ἡ ἀληθὴς ἑρμηνεία, ὅπως λέγουν οἱ ἅγιοι Πατέρες καὶ ὁ Νικηφόρος Θεοτόκης, εἶναι νὰ τοὺς πείσης μὲ τὸ καλό σου παράδειγμα καὶ μὲ τὴν καλή σου, τὴν ἁγία ζωή, νὰ ἀκολουθήσουν αὐτὸν τὸν δρόμο, ὅπως σήμερα ὁ Ἅγιος Ἐλευθέριος. Ὁ Ἅγιος ἐκέρδισε μυριάδες ψυχῶν, ποὺ ἦταν εἰδωλολάτρες χωρὶς καμμιὰ βία καὶ ἀκόμα καὶ τοὺς διῶκτες του μὲ αὐτὴ τὴν πειθῶ, τὸ ἅγιο παράδειγμά του, τὴν ἁγία του ζωή καὶ τὴν ἁγία του διδασκαλία, ἔτσι ἑρμηνεύει ἡ πίστη μας, ἡ Ὀρθοδοξία μας αὐτὸ τὸ χωρίο καὶ φανταστεῖτε τί φοβερὲς συνέπειες, ὅταν τὸ διαστρέψῃ κανείς. Ὡδήγησε λοιπὸν τὸν παπισμὸ στὴν ἱερὰ ἐξέταση, τὰ ἐγκλήματα ἐν ὀνόματι τοῦ Ἐσταυρωμένου, ὡδήγησε σὲ ἐκτελέσεις ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς πυρᾶς καὶ τὰ συγχωροχάρτια, ἔργο μὴ συμβιβαζόμενο μὲ τὸ χριστιανικὸ πνεῦμα. Ὁ Κύριος ἀπέστειλε τοὺς Ἀποστόλους του νὰ κηρύξουν ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων, τὸ ξίφος καὶ ἡ παπικὴ τιάρα, δὲν συμβιβάζεται. Ἡ κοσμικὴ ἐξουσία δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν ἐκκλησιαστική, εἶναι λάθος θανάσιμο αὐτὸς ὁ συσχετικὸς συνεταιρισμός, ἀπλούστατα, γιατί ἡ κοσμικὴ ἐξουσία στηρίζεται στὴ βία, ἐνῶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ στὴν ἀγάπη. **"Οπως λέγει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι μίξις ἄμικτος καὶ τέρας ἀλλόκοτον.**

Ἀποξενούμενος ὁ παπισμὸς ἀπὸ τὴν οὐσία τοῦ χριστιανισμοῦ δὲν δύναται νὰ ἀνταποκριθῆ στὴν ἀποστολή του. Ἀδυνατεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς βαθυτέρους πόθους τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς νὰ προσφέρῃ τὴν ἀναγέννηση τῆς καρδίας στὸν κουρασμένο ἄνθρωπο τῆς παραστρατημένης ἐποχῆς μας.

Ἀδυνατεῖ νὰ προσφέρῃ τὴν θέωση, πρᾶγμα ποὺ τὸ ζῆ ἡ ὀρθοδοξία καὶ μένει ἀμετακίνητη στὸ πραγματικὸ περιεχόμενό της.

Ἀνθρωποκεντρικὸ σ

Αἱ Ἰσλαμικαὶ Σπουδαὶ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Θεσσαλονίκης μὲ τὴν προκλητικὴν συναίνεσιν τῶν τεσσάρων Μητροπολιτῶν Θράκης

· ΔΙΑΤΙ Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΒΑΙΝΕΙ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΗΝ ΘΕΟΛΟΓΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΤΑΣΙΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ. · Η ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΚΑΙ Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ. · ΤΟ ΑΝΙΕΡΟΝ ΚΟΡΑΝΙΟΝ. · ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ, ΑΙ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ, Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ ΚΑΙ Η ΘΡΑΚΗ. · Η ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΙΣΛΑΜ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ.

(2ον)

Τὸ ὑπόβαθρο τῆς ἀποφάσεως τῶν "τεσσάρων" γιὰ στήριξη Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στὴ Θεσ/νίκη.

Ἀλλὰ ἂς ἐπανέλθουμε στὸ θέμα τῆς στήριξης ποὺ προσέφεραν οἱ Μητροπολίτες τῆς Θράκης γιὰ τὶς Ἰσλαμικὲς Σπουδές, μέσῳ τῆς Κοινῆς Δήλωσης ποὺ συνέταξαν καὶ ἀπέστειλαν στὸ Τμῆμα Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης, κι ἂς ἐξετάσουμε πλέον ἂν ὑπάρχει κάποιο ὑπόβαθρο γιὰ τὴν ἀπόφαση αὐτὴ ποὺ πῆραν οἱ ἐν λόγῳ Μητροπολίτες καὶ ποιὸ εἶναι αὐτό. Μὲ ἄλλα λόγια, ἦλθε ἡ στιγμὴ νὰ ἐξετάσουμε τὸν ἕως τώρα ἐπισκοπικὸ βίο τοῦ καθένα ἀπὸ τοὺς "τέσσερις", εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξακριβωθεῖ, ἐὰν ἡ ἀπόφαση αὐτὴ στήριξης τῶν Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν ἦταν μία ἀστοχία τῆς στιγμῆς, ἢ ἐὰν οἱ Μητροπολίτες αὐτοὶ ἔχουν πρωταγωνιστήσει κατὰ καιροὺς καὶ σὲ ἄλλα γεγονότα, ὅπου καὶ ἐκεῖ ἄφησαν τὸ "προοδευτικὸ" καὶ διαθρησκειακὸ στίγμα τους.

Ὁ Ξάνθης

1. Μητροπολίτης Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου Παντελεήμων Καλαφάτης

Ὁ παλαιότερος ἐκ τῶν "τεσσάρων" ἔχοντας χειροτονηθεῖ τὸ 1995. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ θὰ περίμενε κανεὶς ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Ξάνθης, ὡς πιὸ ἔμπειρο, νὰ εἶναι καὶ πιὸ προσεκτικὸς σὲ κάποια πράγματα. Ἀπεναντίας, ἔχει φροντίσει νὰ δώσει τὸ διαθρησκειακό του στίγμα, ὅταν κλήθηκε ἀπὸ τὸ οἰκουμενιστικὸ Φανάρι νὰ τὸ ἐκπροσωπήσει σὲ διαθρησκειακὴ συνάντηση στὴ Βουλγαρία τὸν Αὔγουστο τοῦ 2011[24]. Ἡ Διαθρησκειακὴ συνάντηση στὴν ὁποία συμμετεῖχε εἶχε ὡς θέμα, "Ἡ Θρησκεία πρὸς ὄφελος τοῦ ἀνθρώπου" καὶ συμμετεῖχαν, ἐκτὸς τῆς ἀντιπροσωπίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας, ἐκπρόσωποι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Ρωσίας, Σερβίας, Ρουμανίας καὶ Κύπρου, ὁ Καρδινάλιος-Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Τοσκάνης ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἁγίας Ἕδρας καθὼς καὶ μέλη τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας στὴν Βουλγαρία, ὁ Ἀρχιμουφτὴς τῆς Βουλγαρίας, ἐκπρόσωπος τοῦ Γενικοῦ Μουφτῆ τῆς Τουρκίας, ὁ Ἀρχιραββῖνος τῆς Βουλγαρίας, ἐκπρόσωποι τῆς ἐν Βουλγαρίᾳ Ἀρμενικῆς Κοινότητας, θεολόγοι καὶ ἄλλες προσωπικότητες, ποὺ δραστηριοποιοῦνται στὸν χῶρο τῶν διαθρησκειακῶν διαλόγων. Στὸν χαιρετισμό του ὁ Μητροπολίτης Ξάνθης Παντελεήμων τόνισε τὴ σημασία τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης διαφορετικῶν λαῶν καὶ πολιτισμῶν καὶ τὸν καθοριστικὸ ρόλο τῆς θρησκείας πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση. Φαίνεται ὅτι τὸ γνωρίζει καλὰ τὸ "ποίημα", γιὰ αὐτὸ καὶ τοῦ ἀνατέθηκε ἡ ἀποστολὴ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο. Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι στὴν ἐν λόγῳ διαθρησκειακὴ συνάντηση τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδας τὴν ἐκπροσώπησε ὁ Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ τὰ ποῦμε παρακάτω.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ χαρακτηρίζει τὸν Σεβ. Ξάνθης, καὶ ἀποτελεῖ κοινὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα ὅλων τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Θράκης, εἶναι ὁ ραγιαδισμὸς καὶ ἡ ὑποτέλεια ποὺ δείχνει στὸ Προξενεῖο καὶ στὸν ἑκάστοτε ἀρχι-πράκτορά του (δηλαδὴ τὸν ἑκάστοτε Πρόξενο)! Ἔτσι λοιπόν, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 2012 ὑποδέχτηκε μετὰ "βαΐων καὶ κλάδων" τὸν Τοῦρκο Πρόξενο στὴ Μητρόπολη, τὸν ἄνθρωπο πού, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἡ ἔγκυρη ἱστοσελίδα proxeneio-stop.org, ἐκβιάζει τοὺς μειονοτικοὺς μὲ ὅλα τὰ διαθέσιμα μέσα. Ἔγραψαν σχετικὰ οἱ συντελεστὲς τῆς καλῆς ἱστοσελίδας: "Εἰδικὰ αὐτὲς οἱ συναντήσεις μὲ τὸν ἐχθρὸ (γιατί ξεκάθαρα περὶ ἐχθροῦ πρόκειται) ποιὸ ἀκριβῶς νόημα ἔχουν; Δὲν ἔχει ἀκούσει δηλαδὴ τίποτε ὁ δέσποτας γιὰ τὸν ρόλο ποὺ παίζει ἐδῶ καὶ χρόνια τὸ Προξενεῖο στὴ Θράκη καὶ γιὰ τὴν ξεκάθαρη ὑπονόμευση τῆς ἐθνικῆς μας κυριαρχίας; Ἢ μήπως δὲν ἔχει ἀκούσει γιὰ τὰ κατορθώματα τοῦ συγκεκριμένου Προξένου, ποὺ ὅταν δὲν παριστάνει τὸν διπλωμάτη, γυρνάει π.χ. μὲ τοὺς μπράβους του τὰ χωριὰ καὶ συμπεριφέρεται ὡς κοινὸς τραμπούκος ἐκβιάζοντας Ἕλληνες πολίτες; Μὲ ποιὸ δικαίωμα ὁ μητροπολίτης τὰ παραβλέπει ὅλα αὐτὰ (τὴν ὥρα ποὺ ἀκόμη καὶ οἱ ἐν Ἀθήναις πολιτικοὶ δείχνουν πιὰ νὰ ξυπνάνε) καὶ "νομιμοποιεῖ" τὸν ἐπίσημο ἐκπρόσωπο τῆς φασιστικῆς Τουρκίας στὴ Θράκη, χαριεντιζόμενος δημοσίως μαζί του καὶ ἀνταλλάσσοντας τέτοιες ἐμετικὲς κολακεῖες; Μὲ ποιὸ δικαίωμα τολμᾷ νὰ παρομοιάζει μὲ …οἰκογένεια τὶς σχέσεις Ἑλλάδας-Τουρκίας, σχέσεις στὴν πραγματικότητα ἄκρως αἱματοβαμμένες – καὶ ὄχι φυσικὰ μὲ δική μας εὐθύνη; Μὲ ποιὸ δικαίωμα ἀσκεῖ ξεκάθαρη πολιτική… "ἑλληνοτουρκικῆς φιλίας" μὲ προπέτασμα καπνοῦ τὸ …ράσο του καὶ δημιουργεῖ προφανεῖς ἐντυπώσεις, τὴν ὥρα ποὺ ἡ Τουρκία κάνει ὅσα κάνει σὲ Θράκη, Αἰγαῖο καὶ Κύπρο (στὴν ὁποία μάλιστα ἔχει τόσες καὶ τόσες ἐκκλησιὲς γκρεμίσει ἢ μετατρέψει σὲ στάβλους κι ἀποθῆκες); Τόσα χρόνια βρίσκεται ἐν τέλει ὁ κὺρ-δέσποτας στὴ Θράκη! Ἀναρωτιόμαστε εὐθέως λοιπόν: Τί ἀκριβῶς παριστάνει; Τίποτε τόσον καιρὸ δὲν μπόρεσε (ἢ δὲν θέλησε) νὰ καταλάβει; Σὲ ποιὸν πλανήτη ἐπιτέλους παρεπιδημεῖ;

Ἐμεῖς δυστυχῶς τὸ ἔχουμε διαπιστώσει (καὶ διατυπώσει) καὶ ἄλλες φορὲς γιὰ τὸ ἐμφανὲς ἔλλειμμα σὲ ἐπίπεδο (ὄχι μόνο πολιτικῆς, ἀλλὰ καὶ) ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας ποὺ ὑπάρχει αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴ Θράκη, μὲ κάποιους μητροπολίτες (καὶ ἄλλους βεβαίως κληρικοὺς) ποὺ ὅσο περνάει ὁ καιρός, ἀποδεικνύονται ὁλοένα καὶ περισσότερο ἀνάξιοι τῶν περιστάσεων καὶ τῶν καιρῶν. Δυστυχῶς, ἔρχονται καιροὶ δύσβατοι, καιροὶ πρωτοφανοῦς κλιμάκωσης τῆς τουρκικῆς ἀπειλῆς, καιροὶ ΕΟΖ, χρυσωρυχείων καὶ ἄλλων καινῶν δαιμονίων, κι ἀντὶ ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία νὰ ἔχει ἀνθρώπους ἀγωνιστὲς γιὰ μπροστάρηδες, ἔχει νὰ ἐπιδείξει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ρασοφόρους πολιτικάντηδες ἢ ὀλίγιστους ἀνθυποραγιάδες! Λυποῦμαστε πραγματικὰ ποὺ ὁ ἐγνωσμένης φοβικότητος καὶ σχεδὸν παντελοῦς ἀνυπαρξίας (ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐθνικὰ καὶ πατριωτικὰ θέματα) κος Παντελεήμων, ἐπιβεβαιώνει γιὰ μία ἀκόμη φορά – καὶ μάλιστα μὲ τόσο ἐμφατικὸ τρόπο – τὸν γνωστὸ …ἑαυτό του! Σταματοῦμε ἐδῶ, σεβόμενοι ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο τὸ σχῆμα του, καὶ ἐλπίζοντας νὰ μὴ χρειαστεῖ νὰ ἐπανέλθουμε. Ἂν χρειαστεῖ πάντως, τὴν ἑπόμενη φορὰ δὲν θὰ διστάσουμε νὰ τὸ πράξουμε καὶ με βαρύτερους ἀκόμη χαρακτηρισμούς…"[25]. Καὶ ἐμεῖς μὲ τὴ σειρά μας σταματοῦμε ἐδῶ νὰ περάσουμε στὸν ἑπόμενο…

Ὁ Μαρωνείας

2. Μητροπολίτης Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς Παντελεήμων Μουτάφης

Ὁ πιὸ νέος ἀπὸ τοὺς Μητροπολίτες τῆς Θράκης χειροτονήθηκε τὸ 2013, μὲ τὴ γνωστὴ μέθοδο τῶν τελευταίων χειροτονιῶν, ποὺ θέλει παλαιότερους Ἐπισκόπους νὰ φροντίζουν γιὰ τὴν "ἀποκατάσταση" τῶν πνευματικῶν τους τέκνων, ὅπως ἔπραξε γιὰ τὸν ἐν λόγῳ ὁ πνευματικός του πατήρ, Μητροπολίτης Ξάνθης. Μὲ τὸ "καλημέρα", φρόντισε νὰ δείξει σὲ ὅλους τὸ διαθρησκειακὸ του φρόνημα καὶ τὴν ὑποτέλειά του στὸ Προξενεῖο. Ἡ ἀρχὴ ἔγινε στὴν τελετὴ τῆς ἐνθρόνισής του, ὅταν παρουσία χιλιάδων πιστῶν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας ἀποκάλεσε τὴν Κομοτηνὴ μὲ τὴν τουρκική της ὀνομασία, δηλαδὴ Γκιουμουλτζίνα, ἀφήνοντας ἄφωνους τοὺς πάντες[26]. Ὁ ἴδιος, σὰ νὰ βρίσκεται ἐκτὸς πραγματικότητας, προσπάθησε ἀπὸ τὴν πλευρά του νὰ δικαιολογηθεῖ ψελλίζοντας κάποιες δικαιολογίες περὶ βυζαντινῆς ὀνομασίας τῆς Κομοτηνῆς. Τὸ θέμα εἶναι ὅτι μὲ τὴν κίνησή του αὐτὴ κατόρθωσε νὰ εὐαρεστηθοῦν οἱ πράκτορες τοῦ Προξενείου καὶ ὁ ἴδιος νὰ γίνει πρωτοσέλιδο στὶς μεγαλύτερες τουρκικὲς ἐφημερίδες[27].

Ὅμως ὅπως ἀναφέραμε, αὐτὸ ἦταν ἡ ἀρχὴ μπροστὰ σὲ ὅσα θὰ ἀκολουθοῦσαν. Τὸ ἀμέσως ἑπόμενο διάστημα τῆς ἐνθρόνισής του, ξεκίνησε ἕνας πρῶτος κύκλος ἐπαφῶν μὲ θεσμικοὺς παράγοντες τῆς μειονότητας, καὶ πρῶτα μὲ τὸν (νόμιμο) μουφτὴ Κομοτηνῆς, Μέτσο Τζεμαλή. Στὴ συνάντηση αὐτὴ ὁ Μητροπολίτης Μαρωνείας ἀποδέχτηκε τὸ δῶρο τοῦ μουφτῆ, ποὺ ἦταν τὸ Κοράνιο, κι ἐνῷ στὴν ἀρχὴ εἶχε διαδοθεῖ (μᾶλλον) λανθασμένα πὼς ἐκεῖνος τὸ προσέφερε ὡς δῶρο στὸ μουφτὴ[28]. Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἐὰν ἔδωσε ἢ πῆρε Κοράνι, ὁ νέος Μητροπολίτης ἀπέδειξε πὼς κατέχει πολὺ καλὰ τὴν "διπλωματία τῶν Κορανίων", κάτι ποὺ προκάλεσε δικαιολογημένα τὴν ὀργισμένη ἀντίδραση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας, κ. Ἀμβροσίου, μὲ καταγγελτικὴ ἐπιστολὴ ποὺ ἀπέστειλε στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος[29].

Μάλιστα, μετὰ τὸ πέρας τῆς συναντήσεως, ὁ Μαρωνείας Παντελεήμων δήλωσε πὼς "ὁ τόπος μας εἶναι ὄμορφος, οἱ ἄνθρωποί του εἶναι ἀξιοπρεπεῖς καὶ ὄμορφοι ἄνθρωποι καὶ τοὺς ἀξίζει ἕνα καλύτερο αὔριο (σ.σ. τὸ ὁποῖο προφανῶς κατὰ τὸν Μαρωνείας μπορεῖ νὰ οἰκοδομηθεῖ καὶ χωρὶς τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ στὴ ζωή τῶν ἀνθρώπων!). Μὲ σεβασμὸ στὸ θεὸ (σ.σ. καὶ φυσικὰ δὲν μᾶς διευκρινίζει ποιὸν Θεὸ ἐννοεῖ, τὸν Τριαδικὸ τῶν Χριστιανῶν ἢ τὸν ἀνύπαρκτο τῶν Μουσουλμάνων;) καὶ μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴ σοφία ποὺ πρέπει νὰ μᾶς διακρίνει ὅλους, αὐτὴ ποὺ ἐκπορεύεται ἀπὸ τὴν πίστη στὸ Θεό, αὐτὴ ποὺ γίνεται ὁ γνώμονας τῆς πορείας μας στὸ ἄριο, θὰ συνεργαστοῦμε". Και τί θὰ ἀφορᾷ στὰ ἐπιμέρους αὐτὴ ἡ συνεργασία; "**Οπως μᾶς ἐνημερώνει ἡ δημοσιογράφος τῆς τοπικῆς ἐφημερίδας τῆς Κομοτηνῆς "Χρόνος", κα Δήμητρα Συμεωνίδου, οἱ δύο θρησκευτικοὶ ἡγέτες συμφώνησαν στὴν ἔκδοση ἀπὸ κοινοῦ ἑνὸς τόμου, ὅπου θὰ καταγράφονται τὰ θρησκευτικὰ μνημεῖα τῆς περιοχῆς, χριστιανικὰ καὶ μουσουλμανικά!** Κάτι ποὺ εἶχε πράξει ἤδη ὡς πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ.Μ. Ξάνθης τὸ 2005, ὅταν καὶ εἶχε κυκλοφορηθεῖ ἐγχειρίδιο μὲ τὰ θρησκευτικὰ μνημεῖα τῆς Ξάνθης μὲ τὴν ἐπιμέλεια τῆς μητρόπολης Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου καὶ τῆς μουφτείας Ξάνθης ὑπὸ τὸν τίτλο "Θρησκευτικὰ Μνημεῖα στὸν νομὸ Ξάνθης" καὶ τὴν ἐπιστημονικὴ ἐπιμέλεια τοῦ Γεώργιου Χρ. Τσιγάρα.

Ραγιαδισμός

Τὸ ἀποκορύφωμα ὅμως τοῦ ραγιαδισμοῦ ἐκτυλίχθηκε μερικὲς ἑβδομάδες ἀργότερα, ὅταν καὶ συνάντησε τὸν Τοῦρκο Πρόξενο, Ἰλχὰν Σενέρ. Ἀντιγράφουμε, ἄνευ περαιτέρω σχολιασμοῦ, ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ καὶ τὴ στήλη "Λεπτομέρειες" τῆς Δευτέρας 15 Ἀπριλίου:

"Ἀνοιξα προχθὲς τὸν ἀγαπημένο μου "Χρόνο" Κομοτηνῆς, προκειμένου νὰ ἐνημερωθῶ γιὰ τὶς ἐξελίξεις στὴ Θράκη καὶ ἔπαθα σόκ. Δὲν ἦταν ἡ εἴδηση ποὺ διάβασα, ὅτι δηλαδὴ ὁ Τοῦρκος πρόξενος στὴν περιοχὴ Ἰλχὰν Σενὲρ ἐπισκέφθηκε τὴν τοπικὴ μητρόπολη, προκειμένου νὰ συναντήσει ἐθιμοτυπικὰ τὸν νέο μητροπολίτη Μαρωνείας Παντελεήμονα. Ἦταν ἡ φωτογραφία ποὺ εἶδα καὶ μὲ ἔπιασε ἀποπληξία. Τὸν δεσπότη, δηλαδή, νὰ τὸν ἀγκαλιάζει καὶ νὰ τὸν φιλάει θερμότατα! Μὲ συγχωρεῖτε ἔχουμε τρελλαθεῖ τελείως; Πρῶτα ξεκίνησε μὲ τὴ ρήση περὶ "Γκιουλμουτζίνας", τώρα μὲ τὸν πρόξενο, τί συμβαίνει μὲ τὸν "νέο, σεβαστὲ Ἀρχιεπίσκοπε Ἱερώνυμε; Πολὺ φαναριώτικα ὅλα αὐτά...". Κι ἂν ὁ νέος Μητροπολίτης δὲν ἔκρυβε τὴ συγκίνησή του, ποὺ …ἀξιώθηκε νὰ συναντήσει ὁλόκληρο Τοῦρκο πρόξενο, ὁ κ. Σενὲρ ἀπὸ τὴν πλευρά του θυμήθηκε πὼς ἡ γνωριμία του μὲ τὸν κ. Παντελεήμονα κρατάει ἀπὸ μία παλαιότερη ἐπίσκεψή του στὴ μητρόπολη Ξάνθης, ὅταν αὐτὸς ὑπηρετοῦσε ἀκόμα ἐκεῖ ὡς Πρωτοσύγκελλος, καὶ μνημόνευσε λόγο

Εἰς τὸ κείμενον τῆς ἱστοσελίδος «Κατάνυξις» διὰ τὸ ὑπόβαθρον τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν τῆς Θράκης, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τὸ «Πράσινον φῶς» διὰ τὴν ἵδρυσιν Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης περιλαμβάνονται χαρακτηρισμοὶ εἰς βάρος τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν, τοὺς ὁποίους ὁ «Ο.Τ.» δὲν υἱοθετεῖ, ἀλλὰ δημοσιεύει τὸ κείμενον, ὡς ἔχει ἀναρτηθῆ εἰς τὴν ἱστοσελίδα. Συμφωνεῖ μὲ τὴν γενικωτέραν καὶ εἰδικωτέραν ὅμως θέσιν τῶν ὑπευθύνων τῆς προαναφερομένης ἱστοσελίδος. Ὁ «Ο.Τ.» θὰ δημοσιεύσῃ οἱανδήποτε ἀπάντησιν τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν διὰ τὸ συγκεκριμένον κείμενον ἢ καὶ θέμα.

ποὺ τοῦ εἶχε πεῖ ὁ Μητροπολίτης κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐνθρόνισής του: "Εἶχε ἀναφέρει ὅτι χριστιανοὶ καὶ μουσουλμάνοι ἀποτελοῦν τοὺς πνεύμονες αὐτοῦ τοῦ τόπου καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε ἄλλο μετὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὅμορφα λόγια"[30].

Καὶ ἐνῷ θὰ περίμενε κανεὶς ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη κ. Παντελεήμονα πώς, μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ περιστατικὰ ποὺ ξεσήκωσαν μέγα θόρυβο καὶ κατασκανδάλισαν πιστοὺς καὶ ἁπλὸ κόσμο, θὰ ἀναγνώριζε τὰ λάθη του, ὁ ἴδιος συνεχίζει τὸν δρόμο ποὺ χάραξε ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐνθρόνισής του. Ἔτσι δὲν μᾶς προξενεῖ καμμία ἐντύπωση πλέον, ὅταν στέλνει γιὰ τὸ Μπαϊράμι εὐχετήριες κάρτες καὶ …γλάστρες στὸν ἀγαπημένο του Τοῦρκο Πρόξενο[31] ἢ ὅταν ἀναλαμβάνει φιλανθρωπικὲς δράσεις ἀπὸ κοινοῦ μὲ τοὺς Μουσουλμάνους τῆς περιοχῆς[32]. Ἄξιος ὁ μισθός του!

Ὁ Διδυμοτείχου

3. Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ὀρεστιάδας καὶ Σουφλίου Δαμασκηνὸς Καρπαθάκης

Ὁ Μητροπολίτης Διδυμοτείχου εἶναι ἴσως γιὰ πολλοὺς ὁ πιὸ ἄγνωστος ἀπὸ τοὺς "τέσσερις", πλὴν ὅμως βρίσκεται σὲ εὐθεῖα γραμμὴ μὲ τοὺς ἄλλους τρεῖς. Χειροτονήθηκε προτελευταῖος, τὸν Ὀκτώβρη τοῦ 2009, καὶ πρόλαβε νὰ ἐκτελέσει καὶ χρέη τοποτηρητῆ στὴν Μητρόπολη Μαρωνείας γιὰ μερικοὺς μῆνες (τέλη τοῦ 2012-ἀρχὲς τοῦ 2013), μέχρι τὴν ἐκλογὴ τοῦ νῦν Μητροπολίτη, κ. Παντελεήμονος. Ἡ τοποτηρητεία του αὐτὴ καὶ ἡ μετάβασή του κατὰ περιόδους στὴν Κομοτηνὴ ὑπῆρξε γιὰ τὸν ἴδιο μία πολὺ καλὴ εὐκαιρία, γιὰ νὰ συνδεθεῖ πιὸ στενὰ μὲ τὸν προαναφερόμενο Τοῦρκο Πρόξενο, Ἰλχὰν Σενέρ. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε τὴ συνάντηση ποὺ διεξήχθη στὶς 21 Δεκεμβρίου 2012, στὸ Ἐπισκοπικὸ Μέγαρο τῆς Κομοτηνῆς, ὅπου ὁ Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, γεμάτος ἐνθουσιασμό, δήλωνε πρὸς τὸν πρόξενο τὰ ἑξῆς: "Πάντοτε ἤθελα νὰ ἔχω σχέσεις μὲ τὸ τουρκικὸ Προξενεῖο. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ πού μοῦ δώσατε αὐτὴν τὴν εὐκαιρία"!! Πιὸ ἀναλυτικά, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ξανὰ ἡ ἔγκυρη πατριωτικὴ ἱστοσελίδα proxeneio-stop.org: "Λίγες μόλις μέρες λοιπὸν μετὰ τὴν θερμὴ ὑποδοχὴ ποὺ ἐπιφύλαξε στὸν Τοῦρκο πρόξενο Ἰλχὰν Σενὲρ ὁ μητροπολίτης Ξάνθης Παντελεήμων (γιὰ τὴν ὁποία τὸ "Προξενεῖο-Στὸπ" σᾶς εἶχε πληρέστατα ἐνημερώσει, βλ. Ἐμετός: Ὁ μητροπολίτης Ξάνθης παρέα μὲ τὸν Τοῦρκο πρόξενο!), τὰ ἴδια καὶ (πολὺ) χειρότερα εἴχαμε καὶ στὴν Κομοτηνή, καθὼς προχτὲς (21 Δεκεμβρίου) ὁ πρόξενος ἐπισκέφτηκε στὸ μητροπολιτικὸ μέγαρο τῆς Κομοτηνῆς τὸν μητροπολίτη Διδυμοτείχου (καὶ ἐκτελοῦντα χρέη τοποτηρητῆ-μητροπολίτη Κομοτηνῆς – μία ποὺ ὁ τοπικὸς ἐπισκοπικὸς θρόνος ἀκόμη χηρεύει μετὰ τὴν ἐκδημία τοῦ προηγούμενου μητροπολίτη) Δαμασκηνό…". Στὸ διά ταῦτα: "Νομίζουμε πὼς ὅλοι καταλάβατε τί περίπου εἰπώθηκε στὴν ἐν λόγῳ συνάντηση. Ἀπὸ τὶς χιλιοειπωμένες ἀνοησίες περὶ τῆς …ἑλληνοτουρκικῆς φιλίας καὶ ὅλη αὐτὴν τὴν εὐρύτερη ἀγαπολογία (σ.σ. τοῦ πρόβατου μὲ τὸν …λύκο), ἕως τὶς τραγικὲς ἀναφορὲς στὴν περίπου …ἁρμονικὴ συνύπαρξη Ἑλλήνων καὶ Τούρκων κατὰ τὴν Τουρκοκρατία καὶ ἕως τὶς ἀνεκδιήγητες κολακεῖες καὶ τὶς ὑποσχέσεις νὰ ἐπαναλάβουν τοὺς …ἐναγκαλισμοὺς καὶ στὸ Διδυμότειχο, μὲ ἀκόμη περισσότερες λεπτομέρειες"[33].

Πρὶν καλὰ-καλὰ λοιπὸν τελειώσει ἡ …κηδεία τοῦ μακαριστοῦ καὶ πατριώτη Μητροπολίτου Μαρωνείας Δαμασκηνοῦ, ὁ "περαστικὸς" καὶ συνονόματος ἀπὸ τὴ Μητρόπολη Μαρωνείας, Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, φρόντισε νὰ δείξει κι αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του τὸ πόσο ἀνεύθυνα ἀντιμετωπίζουν οἱ σύγχρονοι Μητροπολίτες τῆς Θράκης τὴν "παρακρατικὴ συμμορία" ποὺ ὀνομάζεται Τουρκικὸ Προξενεῖο, καὶ κυρίως τὴν πλήρη ἀδιαφορία καὶ ἀσχετοσύνη ποὺ δείχνουν ἐπάνω σὲ θεμελιώδη ζητήματα δογματικῆς συνείδησης, ὅπως θὰ καταδειχθεῖ σχεδὸν ἀμέσως. Κι αὐτὸ διότι ἡ "σύσφιξη τῶν σχέσεων" ἀνάμεσα στὸν Μητροπολίτη μὲ τὸν Τοῦρκο Πρόξενο, δὲν ἐξαντλήθηκε μόνο σὲ ἐθιμοτυπικὲς συναντήσεις, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν παρουσία τοῦ πρώτου, ἐν μέσῳ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, σὲ ἐκδήλωση ποὺ διοργάνωσε τὸ Προξενεῖο στὸ Μέγαρο Μουσικῆς Κομοτηνῆς μὲ τοὺς Περιστρεφόμενους Δερβίσηδες Μεβλεβί[34], ἑνὸς ἐκ τῶν μοναστικῶν ταγμάτων τοῦ Ἰσλὰμ (καὶ μάλιστα τοῦ σημαντικότερου), ἡ μυστικιστικὴ παράδοση τοῦ ὁποίου περικλείει ὅλη τὴ φιλοσοφία τοῦ σουφισμοῦ, ἤτοι ἑνὸς συγκρητιστικοῦ θεολογικοῦ ρεύματος ἐντὸς τῶν κόλπων τοῦ Ἰσλάμ, τὸ ὁποῖο ἐπηρεασμένο ἀπὸ τὴν ἀσκητικὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ κόντρα στὶς ἀπαγορεύσεις τοῦ Μωάμεθ γιὰ ἀσκητισμό, υἱοθέτησε σταδιακὰ τὸ μοντέλο τῆς ἄσκησης, ἀναμειγνύοντας στὸ ἰδεολογικό του μέρος διδασκαλίες καὶ ἄλλων θρησκειῶν καὶ φιλοσοφιῶν (πέραν τοῦ Χριστιανισμοῦ), ὅπως τοῦ Βουδισμοῦ, τοῦ Γνωστικισμοῦ, τοῦ Νεοπλατωνισμοῦ, τῆς Ἰνδικῆς φιλοσοφίας. Ὁ σουφισμὸς ἐν ὀλίγοις, εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ φιλοσοφία τοῦ Ἰσλάμ, καθὼς μέσα ἀπὸ τὴ σουφικὴ παράδοση ἐκφράσθηκε ὁ ἰσλαμικὸς μυστικισμός. Οἱ ἴδιοι οἱ σούφι δάσκαλοι ἀποκαλοῦν τὸν σουφισμὸ μὲ ἕνα συνοπτικὸ ὅρο ὡς "ἀντίληψη τῆς θείας πραγματικότητας", ἐνῷ οἱ ἴδιοι αὐτοαποκαλοῦνται "Ἐλ ἀλ-Χὰκ "ὁπαδοὶ τοῦ πραγματικοῦ"[35].

…Τελετή

Ὅπως κανεὶς εὔκολα μπορεῖ νὰ ἀντιληφθεῖ ὁ Σεβασμιώτατος Διδυμοτείχου δὲν παρέστη σὲ μία ἁπλῆ πολιτιστικὴ ἐκδήλωση, ὅπως διαφημίζει μὲ προβατόσχημο τρόπο γιὰ εὐνόητους λόγους τὸ Προξενεῖο, ἀλλὰ σὲ μία θρησκευτικὴ μυστικιστικὴ τελετή, ὅπου ὁ κυκλικὸς αὐτὸς χορὸς τῶν δερβίσηδων μὲ τὶς συνεχεῖς περιστροφές, ὁδηγεῖ τοὺς μετέχοντες δερβίσηδες σὲ ἐξαφάνιση τοῦ "ἐγώ", συντονισμένους μὲ τοὺς ρυθμοὺς καὶ τὴν ἁρμονία τῶν πλανητῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ περιπίπτουν σὲ μία κατάσταση ἔκστασης-βουδιστικοῦ νιρβάνα, ποὺ τοὺς βοηθάει νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὸν θεό, στὴν πραγματικότητα ὅμως μὲ τὴν ἐπίκληση τῶν δαιμόνων!

Αὐτὸ τὸ ἐπιβεβαιώνει κι ὁ γνωστὸς στὴν πόλη μας Τουρκολόγος (καὶ φίλος τῆς Κατάνυξης) Νίκος Χειλαδάκης, ὁ ὁποῖος ἔχοντας παρακολουθήσει ἀρκετὲς παρόμοιες τελετὲς τῶν διαφόρων ταγμάτων τοῦ Ἰσλάμ, μᾶς περιγράφει τὸ χορὸ τῶν δερβίσηδων τονίζοντας πὼς, κάθε φορά "…ἄρχιζαν ὑπὸ τὴν ἐπίδραση ἑνὸς μονότονου ὑπνωτιστικοῦ μουσικοῦ ρυθμοῦ μὲ ἕνα ἀπαλὸ χορό, συνήθως, (ὄχι πάντα), περιστρεφόμενο. Σταδιακὰ ὁ χορὸς αὐτὸς γίνονταν πιὸ ἔντονος καὶ γρήγορος, γιὰ νὰ καταλήξουν σὲ ἕνα ξέφρενο καὶ ἀνεξέλικτο παραλήρημα. Κάποιοι ἔπεφταν κάτω βγάζοντας ἄναρθρες κραυγές, ὅπου ξεχώριζε τὸ Ἀλλὰχ Ἀλλάχ. Ὅλα αὐτὰ μοῦ θύμιζαν ἐκστασιαζόμενους ποὺ εἶχαν χάσει κάθε ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικότητα…". Καὶ συνεχίζει λίγο παρακάτω ἀναφέ

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός διά τήν Εὐρώπην

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κές δηλαδή διδασκαλίες καί πρακτικές, λέγει, εἶναι ψεύτικες, κάλπικες, ὅλες τοῦ διαβόλου»[5]. Αὐτό ὅμως σημαίνει, ὅτι στίς «πίστες» αὐτές συγκαταλέγεται καί ὁ ἀποχριστιανοποιημένος φράγκικος χριστιανισμός καί ὅλα τά θρησκευτικά κινήματα, πού διαπορθμεύονται στήν Χώρα μας ἀπό τήν ἄθεη ἢ αἱρετική Δύση. «Μόνον ἡ πίστις τῶν εὐσεβῶν καί Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν –τῶν ἁγίων δηλαδή καί τῶν πνευματικῶν τέκνων τους- εἶναι καλή καί ἁγία» . Διευκρινίζει δέ, μέσα στήν φαινομενική ἀπολυτότητά του: «Ἐμεῖς οἱ εὐσεβεῖς καί ὀρθόδοξοι Χριστιανοί τήν Ἁγία Τριάδα πιστεύομεν, δοξάζομεν καί προσκυνοῦμεν. Αὐτή εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός καί ἐξω ἀπό τήν Παναγία Τριάδα ὅσοι λέγονται θεοί εἶναι δαίμονες»[6].

Ἡ ἀναφορά αὐτή τοῦ Πατροκοσμᾶ σημαίνει ὅτι ὅλες οἱ «θρησκεῖες» (θρησκεύματα, ὀρθότερα), γνωστές στόν Ἑλληνισμό ἢ ἀγνωστες, μαζί ὅμως καί ὁ φράγκικος Χριστιανισμός[7], ἀνήκουν σέ ὅ,τι ὁ Ἅγιος ἀποκαλεῖ «ψεύτικο, κάλπικο» καί τοῦ «διαβόλου». Ἄλλωστε κάθε παραχάραξη τῆς ἀληθινῆς Πίστεως, ἀπό ὁποιον καί ἂν γίνεται, εἶναι «διαβολική». Τήν Παναγία Τριάδα δέχεται ὡς θεμέλιο τῆς ἀληθοῦς Πίστεως[8], ἀσφαλῶς ὅμως ὀρθοδόξως πιστευομένη καί λατρευομένη. Κατά τόν Ἅγιό μας Ἕλληνας-Ρωμηός ἔξω ἀπό τήν Ὀρθοδοξία δέν εἶναι δυνατόν νά νοηθεῖ. Γι' αὐτό κατηγορηματικά δηλώνει στούς Ρωμηούς ἀκροατές του: «Δέν εἴστενε Ἕλληνες, δέν εἴστενε ἀσεβεῖς, αἱρετικοί, ἄθεοι, ἀλλά εἴστενε εὐσεβεῖς ὀρθόδοξοι Χριστιανοί»[9]. Τά χρησιμοποιούμενα ἐδῶ ἐπίθετα καί οἱ χαρακτηρισμοί τῶν ἔξω ἀπό τήν Ὀρθοδοξία χώρων, καλύπτουν –μποροῦμε νά ποῦμε- καί ὅλες τίς θρησκευτικές ὁμάδες καί σέκτες, πού προέρχονται μέχρι σήμερα ἀπό τήν «Δύση», τήν Εὐρώπη, πού καί τότε καί σήμερα εἶναι ἡ Δύση κατ' ἐξοχήν, μητέρα καί τροφοδότρια ὅλου τοῦ λεγομένου «Δυτικοῦ Κόσμου».

Ἡ βαθύτερη ἔννοια αὐτῶν τῶν λόγων δίνεται σέ μία θέση του, πού ἔχει σεισμικό, ἀληθινά, χαρακτήρα, ἀλλά λίγο προσέχεται ἀπό τήν ἔρευνα: «Καί διατί δέν ἔφερεν ὁ Θεός ἄλλον βασιλέα, πού ἦταν τόσα ρηγάτα ἐδῶ κοντά νά τούς τό δώσῃ, μόνον ἤφερε τόν Τοῦρκον μέσαθε ἀπό τήν Κόκκινη Μηλιά καί τοῦ τό ἐχάρισε;»[10]. Ἔχουμε ἐδῶ συσσώρευση ἰδιαίτερα σημαντικῶν βεβαιοτήτων τοῦ Ἁγίου. Τά «ρηγάτα» εἶναι ὁπωσδήποτε δυτικά-εὐρωπαϊκά. Ὁ Θεός θά τούς ἔδινε τό βασίλειό μας, τό Βυζάντιο/Ρωμανία, τό ὁποῖο ὅμως «ἐχάρισε» στόν Ὀθωμανό κατακτητή. Ἄν δέν μιλοῦσε ὁ Προφήτης τοῦ Ἑλληνισμοῦ Πατροκοσμᾶς, εὔκολα θά ἀποδίδαμε τά λόγια αὐτά (ἐχάρισε) σέ ἕνα ἀνθέλληνα, προδότη. Ἡ συνεχόμενη ὅμως μέ αὐτά ἐξήγησή του φανερώνει τό φρόνημα τοῦ Ἁγίου, ἀλλά καί τήν πατερικότητα τοῦ κηρύματός του: «Ἤξερεν ὁ Θεός, πῶς τά ἄλλα ρηγάτα μᾶς βλάπτουν εἰς τήν πίστιν, καί (=ἐνῶ) ὁ Τοῦρκος δέν μᾶς βλάπτει. Ἄσπρα δῶσ' του καί καβαλλίκευσέ τον ἀπό τό κεφάλι. Καί διά νά μή κολασθοῦμεν, τό ἔδωσε τοῦ Τούρκου, καί τόν ἔχει ὁ Θεός τόν Τοῦρκον ὡσάν σκύλον νά μᾶς φυλάη...»[11].

Μετά ἀπό αὐτά γίνεται φανερό, ὅτι κίνδυνος καί ἀπειλή γιά τή Ρωμηοσύνη εἶναι καί ἡ «Ἀνατολή» καί ἡ «Δύση», καί ἡ Τουρκιά καί ἡ Φραγκιά. Ἐρωτᾶ μάλιστα: «Ἄξιος ἦτον ὁ Τοῦρκος νά ἔχει βασίλειον; Ἀλλά ὁ Θεός τοῦ τό ἔδωκε (τό δικό μας!) διά τό καλόν μας»[12]. Ἀπό τήν συνέχεια δέ τοῦ λόγου διαπιστώνεται τό πῶς κατάντησε τό Γένος μας ἀνάξιο νά ἔχει τό βασίλειό του.

Ὁ ἅγιος δέν ἔδινε μέ αὐτά ἀπάντηση μόνο στούς εὐρωπαΐζοντες ἐνωτικούς κάθε ἐποχῆς, ἀλλά καί στούς μεταπατερικούς Οἰκουμενιστές μας σήμερα, πού μέσα στίς δυτικόστροφες ἐμμονές τους[13] δέν μποροῦν νά κατανοήσουν καί ἀποτιμήσουν τά λόγια τοῦ Ἁγίου. Ὁ ἀληθινός κίνδυνος τοῦ Ρωμαίικου δέν προέρχεται ἀπό τήν ὁποιαδήποτε ἀθεία ἢ ἀδιαφορία[14], ἀλλά ἀπό τήν διαστροφή τῆς Πίστεως. Γι' αὐτό στόν παπικό θεσμό ἔβλεπε τή μεγαλύτερη ἀλλοίωση τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὥστε πράγματι νά ἐκπροσωπεῖ ἕνα «χριστιανισμό ἄλλου εἴδους». Δέν θά διστάσει δέ νά ἀποκαλέσει τόν Πάπα «ἀντίχριστο» καί νά λέγει «τόν Πάπαν νά καταρᾶσθε»[15], προβλέποντας χαρισματικά τή σημερινή ἀνάδειξη τοῦ Πάπα σέ «πλανητάρχη Nº 2» τῆς Νέας Ἐποχῆς. Δέν ἔχει δέ τόσο σημασία μέ τί συνδέεται ἡ σχετική «προφητεία», ὅσο ἡ ἀναφορά στόν Πάπα (=παπισμό) ὡς αἰτία κακοῦ[16]. Γιά τίς προτεσταντικές παραφυάδες δέν ὑπάρχει κάποια ρητή μνεία στίς Διαχές. Ἄλλωστε ὁ Παπισμός εἶναι ἡ ρίζα ὅλων τῶν μορφῶν τῆς δυτικῆς ἀλλοτρίωσης.

β) Ὁ ἑλληνισμός καί ὁ εὐρωπαϊκός ἐπεκτατισμός

Τήν Εὐρώπη δέν βλέπει ὁ Πατροκοσμᾶς μόνο ὡς χῶρο ἐκκλησιολογικῆς καί θεολογικῆς ἀποστασίας, ἀλλά καί ὡς αἰτία καί πηγή κακῶν γιά τό ὑπόδουλο Γένος. Ἤδη ἡ παραπάνω διάκριση του ἀνάμεσα στόν Τοῦρκο καί τά δυτικά «ἔθνη», τά δύο δηλαδή κατέναντι τοῦ Γένους, ἔχει ὄχι μόνο θρησκευτικοπνευματική, ἀλλά καί πολιτική σημασία. Ἔβλεπε τόν ἐγκρυπτόμενο κίνδυνο στά εὐρωπαϊκά βασίλεια, πού συνδεδεμένα μέ τήν αἱρετική πλάνη, ἰδιαίτερα τήν παπική, ἀπειλοῦσαν τήν ψυχή, τόν «κυρίως ἄνθρωπον», κατά τήν πατερική διδασκαλία. Δέν ὑπάρχει δέ κατ' αὐτόν πολιτιμότερο γιά τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν ψυχή. Γι' αὐτό καί ὑπενθύμιζε στούς ἀκροατές του: «Ψυχή καί Χριστός σᾶς χρειάζονται»[17]. Καί αὐτό ἐπαληθεύθηκε στά Ἰόνια Νησιά, πού δέν ἤμειναν κάτω ἀπό τούς Ὀθωμανούς, παρά μόνο περιστασιακά ἡ Κεφαλληνία[18], ἀλλά γνώρισαν τόν φοβερότερο, ὅσο καί ἂν κάποιοι ἀδυνατοῦν νά τό κατανοήσουν, ζυγό τῶν Λατινοφράγκων: Νορμανδῶν, Ἀνδεγαυῶν, Τόκκων, Ἐνετῶν, Γάλλων, Ἀγγλων[19]. Ὁ Ἅγιος στίς σχετικές προφητεῖες του προϋποθέτει τήν δοκιμασμένη ἤδη ἐμπειρία του, πού ἔζησε, ὅπως ἐλέχθη, στήν ἄμεση συνάντησή του μέ τήν Εὐρώπη στά Ἑπτάνησα. Γνώριζε, ἀσφαλῶς, τόν ἀποδιδόμενο στόν Δούκα Λουκᾶ Νοταρᾶ λόγο[20], ἀλλά ἡ προσωπική του ἐμπειρία ἀπό τήν διπλή δουλεία τοῦ Γένους θά τόν ἔπεισε γιά τόν ρεαλισμό αὐτῆς τῆς ὁμολογίας.

Στίς προφητεῖες του ὁ Ἅγιος ἀναφέρεται σέ εὐρωπαίους εἰσβολεῖς καί κατακτητές. Προφήτευσε τό 1777 στήν Κεφαλληνία, ὅτι «θἄρθουν οἱ κόκκινοι σκοῦφοι (=οἱ Γάλλοι) καί ὕστερα οἱ Ἄγγλοι ἐπί 54 χρόνια, καί κατόπιν θά γίνῃ ρωμαίικο»[21]. Θά προΐδει ὅμως καί τήν ἰταλική καί γερμανική κατοχή[22] καί τά δεινά τους. Ὅταν βλέπει προορατικά ἐπιδρομές καί συμφορές στό Γένος, κυρίως τήν Εὐρώπη καί τίς δυνάμεις της ἔχει πρό ὀφθαλμῶν, προετοιμάζοντάς το γιά τήν ἀντιμετώπισή τους. Τό Ἔθνος μας ὅμως στή στρεβλή του πορεία ἀδιαφόρησε γιά τίς προειδοποιήσεις τοῦ Πατροκοσμᾶ καί οἱ Ἡγέτες μας, πολιτικοί καί ἐκκλησιαστικοί, θά διακηρύττουν, λόγῳ καί ἔργῳ, ὅτι «ἀνήκομεν εἰς τήν Δύσιν», μέ ὅ,τι ὁ λόγος αὐτός σημαίνει, στίς ἐνέργειές τους δέ, θά ἀκολουθεῖται πολιτική ὑποτέλειας καί ἐξάρτησης, κυρίως μέσω τῶν εἰσαγομένων δυτικογενῶν ἰδεολογικῶν καί πολιτικοκοινωνικῶν συστημάτων, ἢ θά ἀναγνωρίζεται στούς διαχριστιανικούς διαλόγους ἡ ἐκκλησιαστικότητα τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ, καί ἡ παραδοχή τοῦ Πάπα ὡς γνησίου ἐπισκόπου καί τοῦ Παπισμοῦ ὡς Ἐκκλησίας.

Πρέπει ὅμως νά λεχθεῖ ὅτι ὁ Ἅγιος, μέ τή Χάρη καί τή γνώση του, μπόρεσε νά διαγνώσει τήν πολιτική καί τῆς ὁμόδοξης Ρωσίας ἀπέναντι στό Γένος, πού δέν διέφερε, ἀπό πλευρᾶς διπλωματικῶν στόχων καί χειρισμοῦ τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων, μέ βάση τά ρωσικά συμφέροντα, ἀπό ἐκείνη τῆς Εὐρώπης. Εἶναι δέ γνωστό, ὅτι στό ἐπίπεδο τῆς πολιτειακῆς δομῆς καί ἐξουσίας καί ἡ Ρωσία τόσο ἡ τσαρική, ὅσο καί ἡ μαρξιστική-κομμουνιστική, ἀνῆκε στήν εὐρωπαϊκή Δύση. Ἔχει ἐπισημανθεῖ στήν ἔρευνα ἡ ἀναθεώρηση κάποιων ἰδεῶν τοῦ Πατροκοσμᾶ γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ Γένους. Κατά τόν ἀείμνηστο Ἀπόστολο Βακαλόπουλο, «ἡ ἀτυχής ἔκβαση τῆς περιπέτειας τοῦ 1770 μέ τά τρομερά της ἀποτελέσματα καί τέλος ἡ λήξη τοῦ ρωσοτουρκικοῦ πολέμου στά 1774 χωρίς τήν δημιουργία -ἔστω καί μικροσκοπικοῦ- ἑλληνικοῦ κράτους εἶχαν ἀναστάτωσει τήν ψυχή τοῦ Κοσμᾶ, ὅπως καί ὅλων τῶν Ἑλλήνων [...]. Ἀπογοητευμένος ἀπό τίς ἐλπίδες πού εἶχε στηρίξει στή ρωσική βοήθεια ἀναζητεῖ νέους προσανατολισμούς, νέο ἐθνικό πρόγραμμα. Κατανοεῖ ὅτι τήν σωτηρία τοῦ ἔθνους πρέπει νά τήν ἐξαρτήσῃ ὄχι πιά ἀπό τήν ξένη βοήθεια, ἀλλά ἀπό τόν φωτισμό τοῦ Γένους. Αὐτή εἶναι πιά ἡ κεντρική ἰδέα, ἡ ὁποία διαμορφώνει ἀνάλογα στό μέλλον τή μορφή καί τό περιεχόμενο τοῦ κηρύματός του μετά τό 1774»[23].

Ἔμμεση ἀναφορά στή Δύση καί τήν καταλυτική ἐπιρροή της στήν Ὀρθόδοξη Ἀνατολή μπορεῖ νά θεωρηθοῦν κάποιες ἀπό τίς προφητεῖες του, πού ἀναφέρονται σέ θέματα ἐπιστημονικά[24]. Στά ἐξελιγμένα ὅπλα, τά διαστημόπλοια, τούς δορυφόρους, πού κυρίως προϋποθέτουν ἐρευνητικές ἐξελίξεις, ἀποδίδει δαιμονικό χαρακτήρα, ἀφοῦ ἡ χρήση τους ἀποβλέπει σέ πολεμικούς καί κυριαρχικούς στόχους. Ὁ Πατροκοσμᾶς προέβλεψε τήν ἐφιαλτική πραγματικότητα, στήν ὁποία ζοῦμε. Τό ἴδιο ἰσχύει γιά τήν πρόβλεψη τῶν Ἠλεκτρονικῶν Ὑπολογιστῶν[25] («θά κυβερνοῦν τά ἄλαλα καί τά μπάλαλα», ἔχει πεῖ)[26]. Πρόκειται γιά ἄλλου εἴδους εἰσβολή μέ καταστροφικές συνέπειες, ἐφ' ὅσον ἡ ζωή μας ἐξαρτᾶται ἀπό τίς ἀνακαλύψεις αὐτές, ἀπό τήν κατάργηση τῶν ἐργατικῶν χεριῶν μέχρι στήν πλήρη ἐξάρτηση καί τήν χειραγώγηση τῆς ζωῆς[27], ἀτομικῆς καί ἐθνικῆς, ὅπως ὑλοποιεῖται στήν περίπτωση τῶν δανείων[28], ἐθνικῶν καί ἀτομικῶν, μέ συνέπεια τήν ἐγκατάλειψη τῶν παραδοσιακῶν καλλιεργειῶν, πού συμβάλλουν στήν σημερινή οἰκονομική καχεξία, μέ τήν ἀλλαγή τοῦ τρόπου ζωῆς τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν.

γ) Ὁ ὁραματισμός τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ γιά τό Ἔθνος καί ἡ Εὐρώπη

Τό κοινωνικοπολιτικό ὅραμα τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ βρίσκεται στούς ἀντίποδες τῆς Εὐρώπης καί τοῦ δικοῦ της ἀντίστοιχου μοντέλου, ὡς καί τῶν σχεδιασμῶν της γιά τήν Νοτιοανατολική Εὐρώπη. Ὁ Πατροκοσμᾶς ἀνήκει στούς πνευματικούς μας Πατέρες, πού ἀγωνίζονταν γιά τήν ἀνάσταση καί ἀποκατάσταση τοῦ Ρωμαίικου μέ ὅλα τά συστατικά του (Πίστη, Γλώσσα, Παιδεία, Κοινωνία). Ὁ μεγαλοΐδεατισμός του, δηλαδή, δέν ἦταν στενός ἐθνικός ἀλλά οἰκουμενικός, ὅπως τῶν ἄλλων Κολλυβάδων, ἀλλά καί τοῦ Ρήγα. Αὐτό σήμαινε ὁ συχνά ἐπαναλαμβανόμενος λόγος του, «αὐτό μιά μέρα θά γίνει ρωμαίικο»[29]. Τήν διαφοροποίησή του δείχνει καί ἡ δομή τῆς προσδοκώμενης ἀπό αὐτόν κοινωνίας.

Τό ἀναγεννητικό ὅραμα[30] τοῦ Ἁγίου μας ἀπέβλεπε στήν ἐν Χριστῷ καί ἐν Ὀρθοδοξίᾳ ἀποκατάσταση τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ὡς αὐθεντικά πατερικός ἐνεφορεῖτο ἀπό τό κοινοβιακό-κοινοτικό ἰδεῶδες τῆς ὀρθόδοξης παράδοσης. Γι' αὐτό ἤθελε τήν ἐνορία, τή βασική ἐκκλησιαστικοκοινωνική μονάδα τῆς Ρωμηοσύνης, ὡς ἀδελφότητα, γνωρίζοντας, ὅτι στήν Ἐνορία-Κοινότητα σώθηκε τό ὑπόδουλο Γένος.

Διαμετρικά ὅμως διαφοροποιεῖται ἀπό τήν εὐρωπαϊκή πραγματικότητα καί ἡ κατ' αὐτόν βασική προϋπόθεση τῆς ἀνάστασης τοῦ Γένους, ἡ παιδεία. Κυρίως κατά τήν β' περίοδο τῆς ἱεραποστολικῆς του δράσης προβάλλει τήν σημασία τῆς παιδείας στήν πορεία πρός τήν ἐλευθερία. Ἡ παιδεία ὅμως, πού αὐτός προέτεινε, δέν εἶχε τίποτε τό κοινό μέ τήν πρόταση τῶν εὐρωπαϊζόντων διαφωτιστῶν. Ἡ προτεινόμενη ἀπό αὐτόν παιδεία εἶναι «φωτιστική» καί ὄχι «φωταδιστική»[31]. Τό χριστοκεντρικό κοινοτικό-κοινωνικό μοντέλο, πού αὐτός προέβαλλε, δέν μπορεῖ ποτέ νά ὁδηγήσει στόν καπιταλιστικό ἢ μαρξιστικό-κομμουνιστικό πρότυπο τῆς Εὐρώπης. Ἔπρεπε νά παραγκωνιστοῦν ὁ Πατροκοσμᾶς καί ὁ Καποδίστριας, γιά νά μπορέσουν νά παρεισφρήσουν τά παράγωγα αὐτά τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀποδομητικῆς διαλεκτικῆς στή νεοελληνική πραγματικότητα.

Προεῖδε γι' αὐτό τήν παρέκκλιση τῆς παιδείας τοῦ Ἔθνους ἀπό τήν πατερική θεμελίωσή της: «Τό κακό θά σᾶς ἔρθῃ ἀπό τούς διαβασμένους»[32], ἔλεγε, ἐννοώντας τούς φορεῖς τῆς δαιμονικότητας τῆς ἀπολυτοποιημένης «ἐπίγειας σοφίας» (πρβλ. Ἰακ. 3,15).

Ὁ «διαφωτισμός» τοῦ Ἁγίου εἶναι χριστοκεντρικός φωτισμός, ρωμαίικος. Ἡ εἰσβολή δέ τοῦ Διαφωτισμοῦ τῆς Εὐρώπης προκάλεσε τούς Κολλυβάδες Πατέρες, μαζί καί τόν ἅγιο Κοσμᾶ, ὥστε νά προβάλουν τήν πατερικότητα, προτείνοντας συνάμα ὡς πρότυπα ὄχι εὐρωπαίους «σοφούς», ὅπως τό ἴνδαλμα τοῦ Κοραῆ ὁ Βολταῖρος, ἀλλά τούς Ἁγίους καί τούς Νεομάρτυρες[33]. Παιδαγωγικό πρότυπο τοῦ Ἔθνους, ἂν ἐπικρατοῦσε τό ὅραμα τοῦ Πατροκοσμᾶ, δέν θά ἦταν ὁ homo oeconomicus, capitalisticus ἢ marxisticus, ἀλλ' ὁ ἐν Χριστῷ ἄνθρωπος. Διέβλεπε ὅμως τήν σκολιά πορεία τοῦ ὑπό κατασκευή ἑλλαδικοῦ προτεκτοράτου καί γι' αὐτό ἔλεγε: «Θά βγοῦν πράγματα ἀπό τά σχολεῖα, πού ο νοῦς σας δέν φαντάζεται»[34].

* * *

Ὁ χαρακτηρισμός τοῦ Κ. Κώνστα γιά τόν Πατροκοσμᾶ: «ὁ μεγαλύτερος μετά τήν ἅλωση Ἕλληνας», εἶναι ἀπόλυτα ὀρθός. Δέν ἔγινε ὅμως ὁ ἅγιος ὁ πνευματικός πατέρας τοῦ νεώτερου Ἑλληνισμοῦ, διότι παραθεωρήθηκε, ὀρθότερα ἀπορρίφθηκε ἀπό τήν ἐθνική μας πνευματική καί πολιτική Ἡγεσία. Προτιμήθηκε στό ρόλο αὐτό κατά τήν Γ' Ἐθνοσυνέλευση τῆς Τροιζήνας (1827) ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς. Ὁ Πατροκοσμᾶς προέβαλε, καί, μέχρι θανάτου, ὑποστήριξε τά στοιχεῖα ἐκεῖνα τῆς παράδοσής μας, πού προσδιορίζουν τόν ὀρθόδοξο Ἕλληνα, τόν Ρωμηό, διαφυλάσσοντας τήν ταυτότητα καί ἰδιοπροσωπία του. Στό κοσμοσύστημα τοῦ Πατροκοσμᾶ δέν βρίσκει θέση ἡ νεώτερη Εὐρώπη. Ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ μπορεῖ νά λειτουργήσει στόν σημερινό Ἑλληνισμό ὡς νουθεσία γιά μιά δυναμική ἐπανεύρεση τῆς παράδοσής μας. Ἀλλά καί τήν σημερινή Εὐρώπη θά μπροοῦσε νά κινητοποιήσει πρός τήν ἐνεργοποίηση τῆς δικῆς της «ἀνάμνησης» πρός τόν προσχισματικό, ρωμαίικο καί ὄχι φραγκοτευτονικό ἑαυτό της, ἐνσαρκούμενο στούς Ἁγίους τῆς πρό τοῦ σχίσματος Ἑνωμένης Εὐρώπης[35]. Ὁ Πατροκοσμᾶς θά μπροοῦσε νά σημάνει πολλά γιά τήν Εὐρώπη, διότι ἀνήκει στά πατερικά μας πρότυπα (Φώτιος, Παλαμᾶς, Μᾶρκος Εὐγενικός), πού χαρακτηρίζονται μέν ἀντιδυτικοί, ἀλλά στήν οὐσία εἶναι εὐεργέτες τῆς Εὐρώπης, καί μάλιστα Μεγάλοι[36].

Σημειώσεις:

1) Βλ. **Χρήστου Γιανναρᾶ**, Ὀρθοδοξία καί Δύση στήν νεώτερη Ἑλλάδα, Ἀθήνα 1992. **Κων/νου Παπαπέτρου**, Ἡ «Ἀνατολή», ἡ «Δύση» καί τό μέλλον τῆς Ὀρθοδοξίας, περιοδ. Ἀκτῖνες, ἀριθμ. 310(1970) 128-130. **π. Γ.Δ. Μεταλληνοῦ**, 1992: Ἀπειλή ἢ Ἐλπίδα; Ἀθήνα 1992[2]. 2) Οἱ Ἐνετοί κατασκόπευαν τόν Ἅγιο καί ἐπιχείρησαν τήν δολοφονία του ἀπό δικά τους ὄργανα. Βλ. **Ἀπ. Βακαλοπούλου**, Ἱστορία τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ..., τόμ. Δ΄, Θεσσαλονίκη 1973, σ. 363 ἑπ., 431 ἑπ. **Εὐθυμίας Μοναχῆς (Ἰουλίας Γκελῆ)**, Οἱ Προφητεῖες τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ μέσα στήν ἱστορία, Ἀθῆναι 2004, σ. 102 ἑπ. 3) Βλ. **Εὐθυμίας Μοναχῆς**, ὀπ. π. 4) Βλ. **π. Ἰω. Σ. Ρωμανίδου**, Ρωμηοσύνη-Ρωμανία-Ρούμελη, Θεσσαλονίκη 2002[3]. **Κ. Παπαδερός**, Μετακένωσις, Ἑλλάδα-Ὀρθοδοξία-Διαφωτισμός κατά τόν Κοραῆ καί τόν Οἰκονόμο, Ἀθήνα 2010, **Βασ. Στ. Καραγιώργος**, Ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς καί ἡ Εὐρώπη, Ἀθήνα 1984. 5) **Ἰωάννου Β. Μενούνου**, Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Διδαχές, Ἀθήνα χ.χρ., σ. 142-43. 6) Στό ἴδιο. 7) Κατά τήν εὐστοχη διατύπωση τοῦ Καθηγητοῦ **Χρ. Γιανναρᾶ**, Ὁ Παπισμός εἶναι «ἕνας διαφορετικός Χριστιανισμός». Ὀρθοδοξία καί Δύση, σ.44. 8) **Ἰωάννου Β. Μενούνου**, ὀπ. π., σ. 119 ἑπ. κ.ἀ. 9) Στό ἴδιο, σ. 116/117. «Ἕλληνες», ἐδῶ σημαίνει: εἰδωλολάτρες. 10) **Ἰωάννου Β. Μενούνου**, ὀπ. π., σ. 270. 11) Στό ἴδιο. 12) Στό ἴδιο. 13) «Εὐρωλιγουρηδικές», θά ἔλεγε μέ τόν φίλο συνάδελφο Κώστα Ζουράρη. 14) Ὁ ἀθεϊστικός «ἀδιαφορισμός», ἀσυγκινησία στά τῆς Πίστεως. 15) **Ἐπισκόπου Αὐγουστίνου Ν. Καντιώτου**, Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, Ἀθῆναι 1977[5], σ. 348. Ὀρθά ἡ Μοναχή Εὐθυμία (ὀπ. π., σ. 246) ταυτίζει τό «καταρᾶσθε» μέ τό «ἀναθεματίζετε» (πρβλ. Γαλ. 1,8). 16) Ἴσως μέ αὐτό σχετίζεται ἡ συνέχεια τῆς προφητείας: «... διότι αὐτός θά εἶναι ἡ αἰτία». 17) **Ἰω. Μενούνου**, ὀπ. π., σ. 240. 18) 1479-1481, 1485-1500. **Γεωργίου Ν. Μοσχοπούλου**, Ἱστορία τῆς Κεφαλονιᾶς, τόμ. Α΄, Ἀθήνα 1985, σ. 69 ἑπ. 19) Βλ. **Εὐθυμίας Μοναχῆς**, Οἱ προφητεῖες..., σ. 102 ἑπ. 20) **Δούκα**, Ἱστορία ..., ἐκδ. Βόννης, σ. 264, 15 (Πρόχριση τῆς τουρκικῆς κατάκτησης ἀπό τήν δυτικήπαπική). 21) **Εὐθυμίας Μοναχῆς**, σ. 103 ἑπ. 22) Στό ἴδιο, σ. 266 ἑπ., 378 ἑπ. 23) Ἱστορία... Δ΄, 431, 436 ἑπ. 24) **Εὐθυμίας Μοναχῆς**, ὀπ. π., σ. 408 ἑπ. 25) Στό ἴδιο, σ. 412 ἑπ. 26) **Ἐπισκόπου Αὐγουστίνου Καντιώτου**, ὀπ. π., σ.341 ἑπ. 27) Στό ἴδιο, σ. 341, σημ. 109. 28) **Εὐθυμίας Μοναχῆς**, ὀπ. π., σ. 441 ἑπ. 29) Στό ἴδιο, σ. 34 ἑπ. 30) Βλ. **Ἀπ. Βακαλοπούλου**, Ἱστορία ..., ὀπ. π., (βλ. σημ. 23). 31) Βλ. ὁμόπτυλο ἄρθρο τοῦ **π. Γ.Δ. Μεταλληνοῦ**, στό βιβλίο του: Γράμματα, Σπουδάσματα..., Θεσσαλονίκη 2014, σ. 119 ἑπ. 32) **Ἐπισκ. Αὐγουστίνου Καντιώτου,** ὀπ. π., σ. 342. 33) Βλ. **π. Γ.Δ. Μεταλληνοῦ**, Ἡ δυναμική τοῦ Διαφωτισμοῦ στή δράση τῶν Κολλυβάδων, στό βιβλίο του: Σχέσεις καί Ἀντιθέσεις, Ἀθήνα 1998, σ. 13-27. 34) **Ἐπισκ. Αὐγουστίνου Καντιώτου**, ὀπ. π., σ. 351. 35) Βλ. **π. Γ.Δ. Μεταλληνοῦ**, Ἡ πρόταση τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν γιά τήν παιδεία τῆς Εὐρώπης, στό βιβλίο τοῦ ἰδίου, Ὀφειλή ἀγάπης, Θεσσαλονίκη 2008, σ. 33 ἑπ. 36) **π. Γ.Δ. Μεταλληνοῦ**, «Ἀνατολικός» Ἕλληνες Πατέρες εὐεργέτες τῆς Εὐρώπης , στό βιβλίο τοῦ ἰδίου, «Γιά τήν Εὐρώπη μας μέ ἀγάπη», Ἀθήνα 2003, σ. 63-75.

Ὅταν οἱ ἄρχοντες ἀδετοῦν τὰς ὑποσχέσεις των

Γράφει ***ὁ κ.Φώτιος Μιχαὴλ***

Η ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ τῶν ὑποσχέσεων, γιὰ ἕνα ἄρχοντα, εἶναι ἴσως ἡ πιὸ ἀσφαλὴς ὀχύρωση τῆς ἀξιοπιστίας του ἀπέναντι στὸ λαό. Ἐντούτοις, τὸ φαινόμενο νὰ ἀθετοῦνται ἀπὸ μέρους τῶν ἀρχόντων οἱ ὑποσχέσεις καὶ νὰ ποδοπατοῦνται τὰ "συμβόλαια τιμῆς" μὲ τοὺς ἀρχόμενους, ὄχι μονάχα δὲν εἶναι σπάνιο, ἀλλὰ εἶναι σταθερὸ χαρακτηριστικὸ ὅλων τῶν ἐποχῶν. Εἶναι τακτικὴ πολιτικῆς συμπεριφορᾶς γνωστὴ καὶ ἐφαρμοσθεῖσα ἀπὸ τότε, ποὺ οἱ ἄνθρωποι ὀργανώθηκαν σὲ πόλεις καὶ κράτη καὶ ἀνέδειξαν τὶς πρῶτες ἡγεσίες τους, καὶ συνεχίζεται, δυστυχῶς, μέχρι καὶ σήμερα.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μὲ τὴν λαμπρή του προσωπικὴ μαρτυρία ἐπιβεβαιώνει ὅτι ἡ ἀθέτηση τῆς πίστης γιὰ ἕνα ἡγέτη εἶναι ἡ πιὸ αἰσχρὴ ἀνομία. Κάποια στιγμή, ὁ Παρμενίων, ὁ φημισμένος στρατάρχης του, τὸν προέτρεπε νὰ κάνει κάτι ἀντίθετο ἀπὸ τὴν πίστη καὶ ἀπὸ τὸ σωστό, λέγοντάς του: "Ἂν ἐγὼ ἤμουν Ἀλέξανδρος, θὰ τὸ ἔκανα. Καὶ ποιὰ ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἀλεξάνδρου; Κι ἐγὼ θὰ τὸ ἔκανα, ἂν ἤμουν Παρμενίων.

Στὸ ἔργο τοῦ Νικόλαου Μαυροκορδάτου "Πολιτικὸν θέατρον"(*) διαβάζουμε: "Χωρὶς τὴν ἀξιοπιστία, δηλαδὴ χωρὶς τὴν βάση τῆς δικαιοσύνης, τί ἄλλο εἶναι τὸ βασίλειο ἀπὸ ἕνα μεγάλο καὶ Δημόσιο ληστάρχεῖο"; Αὐτὸ τὸ εἶχε ἀντιληφθεῖ ὁ Σταγειρίτης Ἀριστοτέλης, γι' αὐτὸ μεταξὺ τῶν ἄλλων παραγγελμάτων, ποὺ ἄφησε στὸν βασιλιὰ Ἀλέξανδρο, ὡς δάσκαλός του, ἦταν καὶ ἡ τήρηση τοῦ λόγου. Πρόσεχε, τοῦ ἔλεγε, μὴ παραβεῖς τὴν ὑπόσχεση, ποὺ ἔδωσες, διότι αὐτὸ οὔτε στοὺς ἀπίστους δὲν ἁρμόζει.

Εἶναι ὄντως ἄτιμο καὶ αἰσχρότατο, νὰ παραβιάζει ὁ ἄρχοντας τὶς ὑποσχέσεις, ποὺ ἔδωσε κάποτε. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης, ὁ περίφημος ἐκεῖνος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὁμολογοῦσε συχνὰ ὅτι κάθε φορὰ ποὺ συναντοῦσε τὸν Σωκράτη, γινόταν κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ντροπή, διότι δὲν ἦταν καθόλου συνεπὴς στὶς ὑποσχέσεις, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει.

Ὁ Λυκοῦργος, ὁ μέγας νομοθέτης τῆς Σπάρτης, ὑποστήριζε ὅτι ὄχι μονάχα στὰ ἔργα τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ στὸν πόλεμο ἀπέναντι στοὺς ἐχθρούς, ἡ ἀπάτη συνιστᾶ ἀτιμία καὶ ἔνδειξη μικροψυχίας. Γι' αὐτὸ καὶ θεωροῦσε ἀνάξια ἐπαίνου τὴν μάχη ἐκείνη, στὴν ὁποία δὲν κυριαρχοῦσε ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ πολεμικὴ ἑτοιμότητα, ἀλλὰ τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀπάτη.

Στὸ "Πολιτικὸ θέατρο" τοῦ Νικόλαου Μαυροκορδάτου διαβάζουμε καὶ τὸ ἑξῆς σχετικό: "Ἁρμόζει ἐδῶ κι ἐκεῖνο, ποὺ ἀναφέρει ὁ Σενέκας γιὰ

Εἰς τὸ Νταβὸς τῆς Ἑλβετίας αἱ οἰκονομικαί «ἐλὶτ» ἠσχολήθησαν μὲ τὴν προώθησιν τῆς Πανθρησκείας

Πολλάκις δεχόμεθα κριτικὴν διὰ τὴν ἀντίδεσιν τοῦ «Ο.Τ» εἰς τὰς διαθρησκειακὰς διασκέψεις ἢ εἰς τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους διὰ τὴν ψευδοένωσιν τῶν «Ἐκκλησιῶν» ἢ τὴν δημιουργίαν τῆς Πανθρησκείας, τὴν ὁποίαν προωθεῖ ἡ «Νέα Ἐποχή» καὶ ἡ Παγκοσμιοποίησις. Θὰ παραθέσωμεν ἕν κείμενον ἀπὸ τὸν διαδικτυακὸν ἱστότοπον pentapostagma (25ης Ἰανουαρίου), ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ διαπιστώσετε ὅτι διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς Πανθρησκείας ἠσχολήθησαν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν οἰκονομικῶν ἐλίτ, οἱ ὁποῖοι συνεκεντρώθησαν εἰς τὸ Νταβὸς τῆς Ἑλβετίας. Πλέον συγκεκριμένως:

«Τὸ Νταβὸς ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτερη γνωστὴ "μάζωξη", ἐπιφανῶν ἐπιχειρηματιῶν, πολιτικῶν, οἰκονομολόγων, στὴν ὁποία κανονίζονται οἱ τύχες τοῦ κόσμου, αὐτὸ εἶναι γνωστὸ τοῖς πᾶσι.

Μὲ κύριο θέμα τὴν "καταπολέμηση τῆς θρησκευτικῆς μισαλλοδοξίας" ξεκίνησαν οἱ συζητήσεις κατὰ τὴν πρώτη ἡμέρα τῶν ἐργασιῶν τοῦ Παγκόσμιου Οἰκονομικοῦ Φόρουμ στὸ Νταβός, ἀναφέρει ἡ τουρκικὴ τηλεόραση TRT.

Ὁ "γνωστὸς" πρώην Βρεττανὸς πρωθυπουργὸς καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ Κουαρτέτου γιὰ τὴν Μέση Ἀνατολή, Τόνι Μπλέρ, ἐξῆρε τὴ σημασία τῆς ἐκπαίδευσης "στὸν διαθρησκειακὸ διάλογο" καὶ τὴν ἐξάλειψη τῆς προκατάληψης, προετοιμάζοντας τὸν κόσμο γιὰ τὴν ἔλευση προφανῶς τῆς νέας "πανθρησκείας".

Ὁ Μπλὲρ εἶπε ὅτι ὅταν ἡ θρησκεία διδάσκεται μὲ λάθος τρόπο, καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ σοβαρὸ πρόβλημα γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη. Δηλαδὴ θὰ ἔρθουν "αὐτοί" νὰ μᾶς διδάξουν πῶς πρέπει νὰ πιστεύουμε, ἐκτὸς καὶ ἐὰν ὁμιλεῖ μόνο γιὰ τοὺς μουσουλμάνους, πρᾶγμα δύσκολο.

Ἀναφέρθηκε ἐξάλλου στὴ σημασία τῆς Τουρκίας στὰ πλαίσια τοῦ διαθρησκειακοῦ διαλόγου μὲ τὴν Πρωτοβουλία τῆς Συμμαχίας τῶν Πολιτισμῶν καὶ στὸ πόσο σημαντικὸ εἶναι ποὺ φέτος προεδρεύει τῆς G20.

Δηλαδὴ ἡ Τουρκία ἀναλαμβάνει τὰ "βαριὰ καθήκοντα" στὸν "διαθρησκειακὸ διάλογο", ἀποτελώντας σοβαρὸ γρανάζι ὅλου αὐτοῦ τοῦ ὕποπτου μηχανισμοῦ.

Μουσουλμάνοι, χριστιανοὶ καὶ ἑβραῖοι κληρικοὶ καὶ ἀκαδημαϊκοὶ ποὺ πῆραν τὸ λόγο στὴ συνεδρίαση, ἀπηύθυναν ἔκκληση γιὰ ἀμοιβαῖο σεβασμὸ καὶ διάλογο.

Σύμφωνα μὲ ἀνάλυση στὸ pentapostagma.gr, ὅλοι αὐτοὶ οἱ "χριστιανοί", οἱ μουσουλμάνοι, καὶ οἱ Ἑβραῖοι, γιατί ἀκριβῶς συζητοῦν, δὲν μᾶς διευκρινίζουν.

Ἡ προώθηση τῆς πανθρησκείας ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ταγοὺς τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς ἀποτελεῖ ὕψιστο καθῆκον γιὰ τοὺς, ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου στὸ Νταβός.

Μέσα ἀπὸ λέξεις, μισὲς προτάσεις, ὅλων αὐτῶν τῶν ὑψηλὰ ἱστάμενα ἀξιωματούχων, μποροῦμε νὰ κατανοήσουμε μερικὰ ἀπὸ τὰ σχέδια ποὺ ἀπεργάζονται "ὅλοι αὐτοί" γιὰ τὴν ὀρθοδοξία μας. Γιὰ αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ εἴμαστε σὲ ἐγρήγορση γιὰ τὰ μελλούμενα…».

Ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Τουρκίας ἐπιχαίρει διὰ τὴν Ἰσλαμοποίησιν τῆς Εὐρώπης διὰ τῶν μεταναστῶν

Ὁ Τοῦρκος Πρωθυπουργὸς κ. Νταβούτογλου εἰς δηλώσεις του ὑπεστήριξεν ὅτι τὸ Ἰσλὰμ εἶναι πλέον ἡ κυριωτέρα θρησκεία εἰς τὴν Εὐρώπην, (ἐξ ἀφορμῆς τῶν μεταναστῶν) καὶ θὰ παραμείνῃ. Οὐσιαστικῶς διακηρύσσει ὅτι μὲ τὴν «ἐξαγωγὴν» παρανόμων καὶ νομίμων μεταναστῶν εἰς τὴν Εὐρώπην αἱ Μουσουλμανικαὶ χῶραι τὴν ἔχουν «ἐποικήσει». Συμφώνως πρὸς τὸν διαδικτυακὸν ἱστότοπον echedoror.gr, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 25ην Ἰανουαρίου:

«"Πρὶν ἀπὸ μισὸ αἰώνα, στὴν Εὐρώπη πῆγαν νέοι καὶ θαρραλέοι ἄνθρωποι ἀπὸ ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς Ἀνατολίας καὶ χάρη σὲ αὐτοὺς ἔχουν φυτρώσει τζαμιὰ καὶ τροῦλλοι καὶ θρησκευτικὰ ἱδρύματα καὶ ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ τὰ προστατεύουμε ἀπὸ κάθε ζημιὰ ποὺ ὑπόκεινται", δήλωσε ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Τουρκίας, Ἀχμὲτ Νταβούτογλου, βρισκόμενος στὴ Ζυρίχη, σύμφωνα μὲ τὸ βουλγαρικὸ "Μπλίτς".

"Ἡ Τουρκία δὲν παρακαλάει νὰ ἐνταχθεῖ στὴν ΕΕ, οὔτε εἶναι σωστὸ νὰ ζητιανεύουμε κάτι τέτοιο. Ἐὰν οἱ Εὐρωπαῖοι χρειάζονται τὴν Τουρκία, ἡ πόρτα τῆς Χώρας μας εἶναι ἀνοιχτή", εἶπε ὁ Νταβούτογλου καὶ πρόσθεσε ὅτι "πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅτι τὸ Ἰσλὰμ εἶναι κύρια θρησκεία στὴν Εὐρώπη καὶ ἔτσι θὰ παραμείνει".

Τόνισε, ἐπίσης, ὅτι παρὰ τὰ ἐμπόδια καὶ τὶς προκλήσεις, ἡ Τουρκία δὲν θὰ ὑποχωρήσει ἀπὸ τὴ στρατηγική της ἀπόφαση νὰ ἐνταχθεῖ στὴν ΕΕ.

"Θὰ γίνουμε μέρος τῆς Εὐρώπης, δὲν μπορεῖ ἡ Τουρκία νὰ εἶναι ἐκτὸς τῆς Εὐρώπης. Θὰ ἦταν μία σοβαρὴ παράλειψη, ἡ πιὸ σημαντική, ἐμεῖς θὰ συνεχίσουμε τὴν πορεία μας πρὸς τὴν Εὐρώπη, γιατί τὰ 45 ἑκατομμύρια μουσουλμάνων στὴν ΕΕ, ἀντιπροσωπεύουν τὴ θρησκεία μας, τὴ γλώσσα καὶ τὸν πολιτισμό μας", εἶπε ὁ Νταβούτογλου.

Σύμφωνα μὲ τὸν ἴδιο, ἐὰν ἡ Εὐρώπη προτίθεται νὰ εἶναι παγκόσμια δύναμη, πῶς αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνει χωρὶς τὴν Τουρκία, ἐν μέσῳ μίας οἰκονομικῆς κρίσης, ποὺ διέρχεται καὶ τὴν κάνει ἀδύνατη, χωρὶς τὴ δυναμικότητα καὶ τὴν ἐπιχειρηματικότητα τῆς Τουρκίας».

Ἀρχιεπίσκοπος: Ἡ Ἐκκλησία εἶναι φῶς ἀλλὰ καὶ τὸ ἅλας ἐναντίον τῆς ἠθικῆς σήψεως τῆς κοινωνίας

Συμφώνως πρὸς ρεπορτὰζ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 18ην Ἰανουαρίου:

«"Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κιβωτὸς τῆς σωτηρίας", τόνισε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης Αἰόλου κατὰ τὴν χειροτονία Πρεσβυτέρου.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τέλεσε τὸ μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας καὶ συλλειτούργησε ὁ Μητροπολίτης Θήρας, Ἀμοργοῦ καὶ Νήσων κ. Ἐπιφάνιος . Κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία τελέσθηκε ἡ χειροτονία σὲ Πρεσβύτερο τοῦ π. Ἀρτεμίου Γαννακοῦ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν π. Ἀρτέμιο ἐπεσήμανε πὼς «σκοπὸς τῆς διακονίας σου ἀπὸ δῶ καὶ πέρα εἶναι νὰ διακονήσεις τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κιβωτὸς τῆς Σωτηρίας. Αὐτὴν τὴν κιβωτό, γιὰ νὰ σωθοῦν ψυχὲς ἀνθρώπων, θὰ διακονήσεις. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ Φῶς ποὺ διώχνει τὸ σκοτάδι. Αὐτὸ τὸ Φῶς νὰ διακονήσεις, γιὰ νὰ περπατοῦν οἱ ἄνθρωποι στὸ Φῶς. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ ἁλάτι ποὺ προστατεύει ὅλους μας ἀπὸ τὴν ἠθικὴ σήψη τῆς κοινωνίας» καὶ ἐπεσήμανε πὼς "αὐτοὶ οἱ ἀγῶνες δὲν εἶναι συνθήματα, διότι οἱ ἰδεολογίες ἔρχονται καὶ φεύγουν, ἐνῷ ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου εἶναι βίωμα, εἶναι πράξεις. Δὲν χάνεται. Χαράζεται στὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου".

Μιλώντας γιὰ τὶς δυσκολίες τῆς ἐποχῆς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑπογράμμισε πὼς "ἡ κοινωνία μας σήμερα ὑποφέρει καὶ δυσκολεύεται. Τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο ἔχει εὐτελιστεῖ, ἡ ἀξία ἔχει μηδενιστεῖ. Δὲν εἶναι πιὰ ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχει γίνει ἐκμεταλλεύσιμο. Ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ εἶναι κάτι τὸ ἀνεπανάληπτο", εἶπε καὶ κάλεσε τὸν π. Ἀρτέμιο νὰ μὴ φοβᾶται τὶς ἀτέλειες καὶ τὶς δυσκολίες. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκείνη ποὺ συμπληρώνει τὰ ἐλλείποντα καὶ θεραπεύει τὰ ἀσθενῆ. Μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα θὰ μπορεῖς νὰ προχωρήσεις. Κέντρο σου θὰ εἶναι πάντοτε τὸ θυσιαστήριο τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ παίρνεις δύναμη σὲ χαρὲς καὶ λύπες καὶ θάρρος σὲ ὅλη σου τὴν πορεία». Ὁλοκληρώνοντας τὴν ὁμιλία του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εὐχήθηκε στὸν π. Ἀρτέμιο «τὸ καράβι σου νὰ τὸ ἀρματώσεις μὲ πολικὸ ἀστέρα τὸν Χριστό μας, τὰ κουπιὰ τῆς προσευχῆς καὶ τὰ πανιὰ τῆς ἐλπίδας, τῆς ἐργατικότητας καὶ νὰ προχωρήσεις καὶ νὰ δώσει ὁ Θεὸς ὅταν γερασμένος καταλήξεις στὸ λιμάνι τῆς αἰωνιότητος νὰ ἔχεις τὸ κουράγιο νὰ πεῖς "Κύριε, τὸ ἔργο τετέλεκα, τὴν πίστη τετήρηκα".

Ὁ π. Ἀρτέμιος συγκινημένος εὐχαρίστησε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο, κλῆρο καὶ λαὸ καὶ ἀναφέρθηκε στὴν ζωή του, στὴν οἰκογένειά του καὶ στὴν διακονία του».

Διάλεξις ὑπὸ τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου εἰς Παπικὸν Πανεπιστήμιον

Συμφώνως πρὸς ἀνακοίνωσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βελγίου:

«Μὲ μεγάλην χαρὰν φέρει ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Βελγίου καὶ Ἐξαρχία Κάτω Χωρῶν καὶ Λουξεμβούργου εἰς γνῶσιν πάντων τὴν ἔλευσιν τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Βαρθολομαίου εἰς τὸ Βέλγιον καὶ τὸ Λουξεμβοῦργον ἀπὸ τῆς 29ης Ἰανουαρίου ἕως τῆς 1ης Φεβρουαρίου 2015. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ Πανεπιστημίου τῆς Leuven (KUL), διὰ νὰ δώσῃ διάλεξιν. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην θὰ ἔχῃ τὴν δυνατότητα νὰ συναντήσῃ καὶ τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς τῶν χωρῶν τοῦ Benelux».

Ἐγκύκλιος τῆς ΔΙΣ, ἐναντίον ἱστοσελίδων ("Ἰντερνετ) μὲ κριτικὴν πρὸς Πατριάρχας, Ἀρχιεπισκόπους, Μητροπολίτας

ΔΙΑ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΧΘΗ ΠΑΣΑ ΔΙΑΦΩΝΙΑ ΠΡΟΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΚΙ ΑΛΛΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Μία ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μὲ τὴν ὁποίαν θέτει ὅρους καὶ προϋποθέσεις διὰ τὴν λειτουργίαν ἱστοσελίδων ἐνοριῶν εἰς τὸ διαδίκτυον ("Ἰντερνετ) ἔχει προκαλέσει μεγάλας ἀντιδράσεις εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Διότι μὲ τὴν ἐγκύκλιον συνιστᾶται εἰς τοὺς κληρικούς, τοὺς μοναχοὺς κ.λπ. νὰ μὴ κάνουν ποιμαντικὴν διὰ τῶν ἱστοσελίδων, νὰ ἀποφεύγουν τὸν διχαστικὸν λόγον, διὰ νὰ μὴ πλήττεται ἡ ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ κυριώτερον νὰ μὴ ἀσκῆται κριτικὴ ἐπὶ ἀποφάσεων ἢ ἐνεργειῶν Πατριαρχῶν, Ἀρχιεπισκόπων, Μητροπολιτῶν ἢ ἄλλων Διοικητικῶν «κεφαλῶν» τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες πιστεύουν ὅτι ἐπιχειρεῖται «Λογοκρισία», ἀφοῦ ἀπαγορεύεται ἡ κριτικὴ ἐπὶ κρισίμων ἀποφάσεων διὰ διοικητικὰ θέματα ἢ ζητήματα Πίστεως. Πολλοὶ λέγουν ὅτι διὰ τῆς ἐγκυκλίου αὐτῆς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εὐθυγραμμίζεται μὲ ὑπόδειξιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου πρὸ ἀρκετῶν μηνῶν, ὅπως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος «ἐλέγξῃ» τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἱστοσελίδας, αἱ ὁποῖαι εἶναι πολλαὶ καὶ ἀσκοῦν ὀξεῖαν κριτικὴν εἰς ζητήματα ἀφορῶντα τοὺς θεολογικοὺς Διαλόγους μετὰ τῶν Παπικῶν ἢ μὲ ἄλλους ἑτεροδόξους. Οὐσιαστικῶς ἡ ἐγκύκλιος, ἡ ὁποία περιέχει καὶ ἀρκετὰ θετικὰ στοιχεῖα ἐκλαμβάνεται ὡς προσπάθεια φιμώσεως Ἱεραρχῶν, κληρικῶν καὶ μοναχῶν.

Κατωτέρω παραθέτομεν τὸ πλῆρες κείμενον τῆς ἐγκυκλίου, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 15ην Ἰανουαρίου, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος, κατὰ τὰς Συνεδρίας τῆς 9ης Δεκεμβρίου 2014 καὶ τῆς 14ης Ἰανουαρίου ἐ.ἔ., διεξῆλθε τὸ ζήτημα τῆς δημιουργίας καὶ τηρήσεως σελίδων στὸ διαδίκτυο (μέσα κοινωνικῆς δικτυώσεως ἢ καὶ αὐτοτελῶν ἱστοσελίδων ὑπὸ διάφορες μορφές) ἐπ' ὀνόματι Ἐνοριῶν.

Παρίσταται πρόδηλο ὅτι ἡ μέσῳ διαδικτύου ἀπόπειρα ἀσκήσεως ποιμαντικῆς ἐκ μέρους τῶν Ἐφημερίων, ὅσο καλοπροαίρετη καί ἐάν εἶναι, δέν εἶναι δυνατόν νά ὑποκαταστήσει τήν ζῶσα, βιωματική σχέση τῶν πιστῶν μεταξύ τους καί μέ τόν Ἐφημέριο ἐντός τοῦ πλαισίου τῆς Ἐνορίας ὡς ἐνεργοῦ κυττάρου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς.

Ἐπιπλέον, σέ καμία περίπτωση δέν πρέπει μέσῳ τῆς λειτουργίας τέτοιων ἱστοσελίδων νά δίδεται ἡ πλαστή ἐντύπωση, ἀκόμη καί στούς ἐπισκεπτόμενους αὐτές μέ εἰλικρινές ἐνδιαφέρον, ὅτι ἡ ἐπίσκεψη σέ ἱστοσελίδες τοῦ εἴδους ἀναπληροῖ τήν συμετοχή τους στήν λειτουργική ζωή ἢ ὅτι ἀποτελεῖ εἶδος ἢ ἐκδήλωση πίστεως.

Κατά τό παρελθόν ἔχει παρατηρηθεῖ ἡ λειτουργία ἱστοσελίδων, εὐτυχῶς ἀπό ἰδιῶτες, μέ ἀπομιμήσεις τῆς ἀνθρώπινης εὐλάβειας, πού ὑπερέβησαν τά ὅρια καί τῆς γελοιότητας (π.χ. ἄναμμα online κεριοῦ σέ ἱστοσελίδα).

Κατά συνέπεια, σελίδες Ἐνοριῶν στό διαδίκτυο δύνανται νά λειτουργοῦν, ἐφ' ὅσον:

1. Ἔχει ληφθεῖ σχετική ἀπόφαση τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐνορίας γιά τό ἄνοιγμα τῆς διαδικτυακῆς σελίδας, ἡ ὁποία περαιτέρω ἔχει ἐγκριθεῖ ἀπό τό Μητροπολιτικό Συμβούλιο.

2. Ἀποβλέπουν στήν ἐνημέρωση τοῦ κοινοῦ γιά τήν λειτουργική ζωή τῆς Ἐνορίας (π.χ. πρόγραμμα ἀκολουθιῶν) καί τήν ἐν γένει πνευματική ζωή καί φιλανθρωπική δράση της (παρέχουν ἐνημέρωση γιά προγράμματα κατηχήσεως, εθελοντικῆς αἱμοδοσίας, συγκέντρωση τροφίμων γιά συσσίτια, ἐνίσχυση τοῦ ἐθελοντισμοῦ κ.λπ.) ἤ τήν ἱστορία τοῦ οἰκείου Ναοῦ. Πρός τόν σκοπό αὐτό, ἐπιτρέπεται καί ἡ δημοσίευση ἤ ἀναδημοσίευση δόκιμων θεολογικῶν κειμένων γιά τούς ἐνδιαφερόμενους ἀναγνῶστες (κειμένων ἑρμηνευτικῶν, κηρυγμάτων κ.λπ.).

3. Δέν προβαίνουν στήν προσωπική προβολή λαϊκοῦ ἤ κληρικοῦ, οὔτε στήν προσβολή τῆς τιμῆς καί τῆς ὑπολήψεως οὐδενός προσώπου, λαϊκοῦ ἤ κληρικοῦ. Ἡ ἱστοσελίδα τῆς Ἐνορίας ὀφείλει, ὅπως καί ἡ ἴδια ἡ Ἐνορία, νά προάγει τήν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητική ἑνότητα ὅλων τῶν μελῶν της καί τήν εὐχαριστηριακή συμμετοχή τους στό ἐκκλησιαστικό γεγονός ὑπό τήν εὐλογία τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου.

Οἱ ἀνωτέρω ὅροι ἰσχύουν, γιά τήν ταυτότητα τοῦ λόγου, καί γιά τήν λειτουργία στό διαδίκτυο σελίδων Ἱερῶν Μονῶν, Ἱερῶν Προσκυνημάτων, Ἐκκλησιαστικῶν Ἱδρυμάτων κ.λπ. τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων.

Ἐκ δευτέρου, ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος ἐξήτασε τό παρεμφερές ζήτημα τῆς λειτουργίας προσωπικῶν σελίδων σέ διαδικτυακά μέσα κοινωνικῆς δικτυώσεως καί ἱστοσελίδων ἀπό κληρικούς παντός βαθμοῦ καί μοναχούς. Ἀσφαλῶς, κατά τό Σύνταγμα ἡ δημόσια ἔκφραση τῶν στοχασμῶν καί τῆς γνώμης ὡς στοιχεῖο ἀναπτύξεως τῆς προσωπικότητος καί ἡ συμμετοχή στήν «κοινωνία τῆς πληροφορίας» εἶναι κατοχυρωμένη γιά ὅλους (5, 5Α, 14 Συντ.), ὑπό τούς περιορισμούς πού περιγράφουν οἱ οἰκεῖες διατάξεις (μή παραβίαση τῶν δικαιωμάτων τῶν ἄλλων, τοῦ Συντάγματος, τῶν χρηστῶν ἠθῶν κ.λπ.).

Ἤδη πολύ πρό τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ἰδεῶν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ διαφωτισμοῦ καί τῆς θεωρίας τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων, ἡ διδασκαλία καί τό κανονικό δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας εἶχε θέσει στό ἐπίκεντρο τήν ἐλευθερία ἐπιλογῆς καί λόγου τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ αὐτοπροαίρετη ὅμως προσέλευση στόν Ἱερό Κλῆρο καί τόν Μοναχισμό συνεπάγεται ὄχι ἁπλῶς σειρά τυπικῶν ὑποχρεώσεων γιά τόν προσερχόμενο καί «εἰδική κυριαρχική σχέση» του μέ τόν τοπικό του Ἐπίσκοπο, ἀλλά κυρίως συνειδητή καί διαρκῆ προσπάθεια ἐκ βάθρων ἀνακαινίσεως τῆς ζωῆς του.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι οἱ μοναχοί δέν ἐπιτρέπεται νά ἐκφράζονται, ἀκόμη καί διά τῶν μέσων τοῦ διαδικτύου, διά τρόπου ὁ ὁποῖος τούς ὁδηγεῖ στήν ἀλλοτρίωση τῆς ἀσκητικῆς τους ὑποσχέσεως καί σέ ἀνάμειξή τους σέ ἐγκόσμιες μέριμνες, γεγονός πού πλήττει τήν φύση τοῦ Μοναχισμοῦ.

Παραλλήλως, τόσον οἱ μοναχοί ὅσον καί οἱ κληρικοί παντός βαθμοῦ ὀφείλουν νά μή λησμονοῦν ὅτι τήν ἰδιότητά τους αὐτή δέν τήν χάνουν καί δέν μετατρέπονται σέ ἁπλοῦς ἰδιῶτες, ὅταν διαδίδουν τίς ἀπόψεις τους στό διαδίκτυο, ὅπως δέν τήν χάνουν οὔτε ὅταν ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τους διά τοῦ τύπου ἤ σέ δημόσιο χῶρο.

Ὁ σεβασμός πού ἐμπνέει τό μοναχικό ἤ ἱερατικό σχῆμα τους στό κοινό τῶν ἀναγνωστῶν τους δέν μπορεῖ νά χρησιμοποιεῖται γιά τήν ἀνάπτυξη διχαστικοῦ λόγου, τόν προπαγανδισμό, τήν ὑποστήριξη παρατάξεων, τήν ἔκφραση προσωπικῆς ἐμπαθείας, τήν προσβολή τῆς τιμῆς καί τῆς ὑπολήψεως λαϊκοῦ ἤ κληρικοῦ ἤ ἀκόμη καί τήν πρόκληση σχίσματος πρός τόν τοπικό Ἐπίσκοπο ἤ πρός ὅσους ἔχουν τήν εὐθύνη διοικήσεως ἄλλων Μητροπόλεων, ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Πατριαρχείων, δηλαδή γιά ἐπιδιώξεις, πού ἀνήκουν στήν ἀνθρώπινη παθολογία, δέν ἐντάσσονται στό σωτηριολογικό σκοπό τῆς Ἐκκλησίας καί προκαλοῦν διαίρεση τοῦ Σώματός Της.

Ὁ δημόσιος λόγος πού ἀναπαράγει τά προαναφερθέντα χαρακτηριστικά δέν εἶναι ἁπλῶς «παράνομος» ἤ «ἀνήθικος» ἤ «ἀντικανονικός». Εἶναι λόγος παντελῶς ἄσχετος μέ τήν Ἐκκλησία, ἀποτελεῖ «αἵρεση», δηλαδή ἐκτροπή τοῦ κληρικοῦ καί τοῦ μοναχοῦ ἀπό τήν ἀποστολή στήν ὁποία προσῆλθε ἑκουσίως, καί προτίμηση (αἵρεση) προσωπικῆς ἐκδοχῆς γιά τό καθῆκον του ὡς κληρικοῦ ἤ μοναχοῦ καί τό περιεχόμενο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γεγονότος, καί, ὡς τοιοῦτος, εἶναι λόγος ἀποδοκιμαστέος.

Ἀποτελεῖ περιεχόμενο ποιμαντικῆς εὐθύνης ἑκάστου Ἐπισκόπου ἡ παρακολούθηση καί ἐπίβλεψη τῆς τηρήσεως τῶν ὡς ἄνω ὅρων, ὅπως καί ἡ λήψη καταλλήλων μέτρων πρός παῦσιν τυχόν φαινομένων ἐκτροπῆς.

Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιγραμματεύς
† Ὁ Μεθώνης Κλήμης»

Π. Καμμένος: Γνωστὸς μασόνος καὶ ἐκπρόσωπος τῆς Νέας Τάξεως καὶ τῶν Rothschild ὁ πρώην ὑπουργὸς κ. Νικ. Δένδιας

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΡΗΚΤΟΥΣ ΔΕΣΜΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΕΘΝΟΥΣ. Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑΝ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ. ΚΑΛΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ ΤΗΣ Ι. ΜΟΝΗΣ ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΟΥ

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἀνεξαρτήτων Ἑλλήνων κ. Παναγιώτης Καμμένος, ὁ ὁποῖος προσέφερε στήριξιν, μὲ ὅρους καὶ προϋποθέσεις διὰ τὴν Πρεμετὴν φαίνεται πὼς δὲν εἶναι ἀποκομμένα ἀπὸ ἕν εὐρύτερον σχέδιον τῆς σημερινῆς Ἀλβανικῆς Κυβερνήσεως νὰ κάνῃ ἀνοίγματα εἰς τὸν Παπισμὸν καὶ νὰ τὸν προωθήσῃ εἰς τὴν Χώραν. Εἰς τὸ συμπέρασμα αὐτὸ καταλήγουν Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησιαστικοὶ κύκλοι τῆς Ἀλβανίας (ἀνεξάρτητοι ἐκ τῆς γραμμῆς τῆς ἐπισήμου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας) μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης τῆς Ἀλβανίας νὰ δωρίσῃ κτίριον εἰς τοὺς Παπικοὺς διὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς. Συμφώνως πρὸς ρεπορτὰζ τοῦ διαδικτυακοῦ ἱστοτόπου «Χειμάρρα.gr»:

«Ἡ ἐπιλεκτικὴ ἀνεξιθρησκία τοῦ Ράμα. Τὸ Ἀλβανικὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Ἄμυνας δώρισε κτίριο στὴν καθολικὴ ἐκκλησία τῆς χώρας. Χθὲς σὲ κλῖμα συγκίνησης καὶ μπροστὰ στὶς κάμερες, ἡ Ἀλβανίδα ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Μιμὶ Κοδέλη, παρέδωσε ἡ ἴδια τοὺς τίτλους ἰδιοκτησίας ἑνὸς κτιρίου ποὺ ἀνήκει στὸ Ὑπουργεῖο Ἄμυνας, στὸ καθολικὸ ἵδρυμα, "Ἀδελφὲς τῆς Μητέρας Τερέζας", στὴν πόλη Πούκα. Σὲ δηλώσεις της ἡ ὑπουργὸς εἶπε: "Εἶναι ἁπλὰ καὶ μόνο τὸ καθῆκον μου ὡς ὑπουργὸς τῆς κυβέρνησης ποὺ ἐκπροσωπῶ, μὲ μία μικρὴ προσπάθεια, νὰ καταστήσω δυνατὸ κάτι τὸ ὁποῖο θἄπρεπε νὰ εἶχε γίνει καὶ νὰ εἶχε ἐξασφαλιστεῖ, δεκαετίες πρίν".

Ἐνῷ ὁ ἐπίσκοπος Λουτσίαν Αὐγουστῖνος, εὐχαρίστησε θερμὰ τὴν Ἀλβανίδα Ὑπουργὸ γιὰ τὸ πολύτιμο δῶρο. Μετὰ τὴν ὁμιλία, ὁ σεβασμιώτατος Αὐγουστῖνος ἀπεκάλυψε τὴν πλάκα ποὺ βρίσκεται στὴν εἴσοδο τοῦ θρησκευτικοῦ ἱδρύματος μὲ τὴν ἐπιγραφή: "Δῶρο τῆς Ὑπουργοῦ Ἄμυνας στὶς Ἀδελφὲς τῆς Μητέρας Τερέζας μὲ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ δουλειά τους. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογεῖ! Μιμὶ Κοδέλη". Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μείνει ἀσχολίαστη ἡ κίνηση τῆς ἀλβανικῆς κυβέρνησης καὶ ἡ δήλωση τῆς Ἀλβανίδας ὑπουργοῦ Ἀμύνης ποὺ εἶπε πώς, "μὲ μία μικρὴ προσπάθεια, κατάστησα δυνατὸ κάτι τὸ ὁποῖο θἄπρεπε νὰ εἶχε γίνει καὶ νὰ εἶχε ἐξασφαλιστεῖ, δεκαετίες πρίν". Ἡ στάση τῆς κυβέρνησης τοῦ σοσιαλιστὴ Ἔντι Ράμα προκαλεῖ πολλὰ ἐρωτήματα ἀπέναντι στοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς στὴν Ἀλβανία.

Στὸ μυαλό μας ἔρχονται οἱ εἰκόνες βαρβαρότητας, ἔξωσης καὶ ἁρπαγῆς τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγιᾶς στὴν Πρεμετή, ὅπου ἀδιάψευστα ντοκουμέντα ἀποδεικνύουν τὴ συνέχεια τῆς ἐκκλησίας τῆς Γέννησης τῆς Θεοτόκου στὴν Πρεμετὴ ἀπὸ τὸν